

CAVE XÓM TRỢ

TÂM TỬNG

CAVE XÓM TRỌ

TÂM TỬNG

@TIEULUN 2023

4 - Tâm Tởng

Chương 1

Xin chào mọi người tôi tên là Trà năm nay tôi 20 tuổi tôi sinh ra và lớn lên ở một vùng quê nghèo khó ngay từ nhỏ tôi đã bị cô lập và không có một bạn nào muốn chơi với tôi cả bởi vì tôi là con hoang, mẹ tôi tên Lành bà là một người phụ nữ gầy yếu và bị dị tật ở chân đi phải chống gậy nên ngày đó mẹ tôi không lấy được chồng, không có người đàn ông nào muốn lấy một người phụ nữ xấu xí gầy yếu lại bị què chân như mẹ tôi cả ... mãi tới năm mẹ tôi 30 tuổi thì bà mới kiếm được một đứa con là tôi và bố tôi là ai thì không ai biết cả vì mẹ tôi giấu kín bà sợ mọi chuyện vỡ lở ra vợ của người đàn ông đó đã tìm mẹ và gây rắc rối nên mẹ tôi quyết giữ bí mật của riêng mình mãi mãi, ngày đó ông ngoại có đánh đập có tra hỏi mẹ tôi như thế nào thì mẹ tôi vẫn cắn chặt răng không nói nửa lời.

Ông ngoại tôi giận quá nên đã làm một cái chòi ngoài vườn và đuổi mẹ tôi ra đó ở, may có bà ngoại âm thầm giúp đỡ mẹ tôi gạo muối thức ăn nên mẹ tôi mới khoẻ mạnh rồi mẹ tròn con vuông.

Ngày ấy ở quê tôi người dân còn cổ hủ lạc hậu lắm hai từ con hoang nó khủng khiếp lắm mọi người ạ, một đứa con hoang như tôi trở thành tâm điểm bàn tán của cả làng cứ thế tôi lớn lên trong sự ghẻ lạnh của ông ngoại và tất cả mọi người xung quanh chỉ có mẹ và bà ngoại là thương tôi và ôm tôi còn ông ngoại chưa một lần gọi tên tôi thậm chí ông ngoại còn không muốn nhìn mặt tôi nữa nên cứ thấy ông ngoại là tôi ù té chạy luôn.

Tới khi tôi đi học tôi bị các bạn cười chê xa lánh lúc nào tôi cũng lủi thủi một mình nên tính tình của tôi lúc nào cũng lầm lì ít khi tôi cười lắm vì tôi thấy cuộc sống của một đứa con hoang rất tẻ và không có gì vui vẻ cả.

Mãi tới năm tôi 17 tuổi thì tôi mới biết bố tôi là ai, lúc đó tôi đã nghỉ học và đi làm thuê làm mướn để kiếm tiền mua gạo rồi, tôi ngoan và chịu khó làm lắm nên tôi đã kiếm đủ tiền để sửa lại cái chòi mới để hai mẹ con ở được thoải mái hơn tôi có tiền mua thuốc cho mẹ tôi uống vì càng ngày mẹ tôi càng già yếu không có thuốc uống chân tay mẹ tôi cứ teo tóp lại, một hôm tôi vừa đi làm về thì tôi nghe tiếng mẹ và một người đàn ông đứng đuổi đứng nói chuyện với nhau

“Ông tới đây làm gì hả... vợ ông mà biết là chết tôi đẩy ông mau đi về đi”

“Tôi sẽ về mà... à tôi mua cho con Trà bộ quần áo mới, hôm trước tôi thấy nó đi cây mướn nó mặc cái áo vá chằng chịt ra, còn đây là bọc thuốc tôi mua cho bà, bà đun nước uống ngày hai lần trước khi ăn nhé”

“Vâng tôi cảm ơn ông giờ thì ông về đi”

“Bà không trách tôi chứ”

“Sao tôi lại trách ông”

“Vì tôi không thể cho bà một danh phận như người ta”

“Tôi không trách ông đâu ông cho tôi một đứa con là tôi biết ơn ông rồi”

“Biết ơn cái gì chứ, nói thật là tôi cũng có tình cảm với bà nhưng vì tôi có vợ có con rồi nên tôi không thể... để bà chịu khổ 17 năm rồi tôi thấy áy náy lắm”

“Ông đừng suy nghĩ nhiều quá một người phụ nữ xấu xí lại ốm yếu bệnh tật như tôi được ông quan tâm là tôi cảm động lắm rồi tôi mang ơn ông không hết sao tôi trách ông được”

- Bà Lành à..

- Ông công..

Hai người còn ôm nhau tình cảm và lặng lẽ rơi nước mắt

Cuối cùng thì tôi cũng biết bố của tôi chính là ông công ở đầu làng nhà ông công bán gạo nên rất giàu nhưng bà lam vợ của ông công thì nổi tiếng ghê gớm hoạn thư cả làng không ai là không biết bà lam là người ghê gớm tới mức nào... cảm giác lần đầu tiên biết bố của mình là ai khiến tôi rất căng thẳng tim tôi đập thình thịch tôi muốn gọi bố ời thật to cho thoả nỗi

6 - Tâm Túng

nhớ mong suốt 17 năm qua nhưng tôi lại không giám gọi tôi không đủ can đảm để đi ra gặp bố của mình nên tôi nấp sau bụi chuối chờ ông công đi về một lúc rồi tôi mới chui ra

- Mẹ con mới về.

- Trà con về rồi à, mẹ nấu cơm chín rồi con đi tắm đi rồi hai mẹ con mình đi ăn cơm.

- Dạ.

...

Ngồi ăn cơm mẹ đưa tôi bộ quần áo mới mà khi nãy ông công đưa cho mẹ tôi

- Mẹ mới mua cho con quần áo mới con xem có thích không ?

- Dạ con thích ạ con cảm ơn mẹ.

Mặc dù mẹ tôi không nói ra nhưng tôi cũng hiểu bà không muốn tôi gặp rắc rối bởi vợ và con của ông công chắc chắn họ sẽ không dễ yên cho mẹ con tôi đâu nên tôi cũng không thắc mắc nhiều mẹ nói thế nào thì tôi nghe vậy và tôi trân trọng bộ quần áo của ông công tới mức tôi đã ôm nó đi ngủ... tôi trân trọng là đúng mà vì đó là bộ quần áo mà bố tôi mua cho tôi thì tôi phải trân trọng chứ.

Từ đó mỗi lần tôi đi qua nhà ông công tôi lại đi thật chậm để nhìn trộm ông ấy ... tôi cảm thấy bố tôi rất đẹp trai và đương nhiên là tôi được thừa hưởng những nét đẹp của bố như da trắng dáng cao và nụ cười duyên cùng chiếc răng khểnh xinh xắn, mọi người trong làng không công nhận một đứa con hoang như tôi nhưng mọi người phải gật gù công nhận một điều đó là tôi càng lớn càng đẹp, mẹ tôi tuy xấu thật nhưng bà lại đẻ ra một đứa con đẹp gái và ngoan ngoãn như tôi mẹ tôi luôn nói tôi chính là niềm tự hào của mẹ ..

Và đó là động lực để tôi cố gắng làm việc kiếm tiền nuôi mẹ, mẹ không thể dẫn lối cho tôi nhưng mẹ chính là động lực để tôi cố gắng.

Thế nhưng cuộc sống của hai mẹ con tôi bắt đầu gặp sóng gió khi bà lam đã vô tình biết chuyện tôi chính là con ruột của ông công thể là sóng gió nổi lên ầm ĩ cả làng mọi người bắt đầu bàn tán và chỉ trích mẹ tôi mọi người cho rằng mẹ tôi là kẻ thứ ba xen vào hạnh phúc của gia đình người khác và tiền mà tôi đi học 7 năm cũng là tiền mà ông công giấu trộm bà lam để đưa cho mẹ tôi nuôi tôi ăn học... và cuộc sống của hai mẹ con tôi bắt đầu khổ sở và bị cả làng ghê lạnh còn hơn cả lúc tôi mới sinh ra với mác con hoang.

Ông ngoại vì thể diện cao nên ông đã cầm gậy đánh mẹ tôi khiến mẹ tôi bò lê lết dưới nền đất tôi không thể chịu nổi nữa đã cãi lại ông ngoại và ông đã đánh tôi lần hết tay chân những vết lằn tím chằng chịt ở lưng và đùi khiến tôi không đi nổi... tôi hận ông ngoại lắm và tôi ghét cái làng quê nghèo cổ hủ này tôi không muốn ở đây nữa tôi muốn bỏ đi thật xa...

Tôi bắt đầu có ý định bỏ đi nơi khác sống tôi muốn đưa mẹ tôi đi tới một nơi khác để hai mẹ con tôi bắt đầu một cuộc sống mới tốt hơn tôi muốn mẹ tôi có một cuộc sống vui vẻ hơn, nếu hai mẹ con tôi cứ ở đây thì hai mẹ con tôi sẽ khổ cả đời và bà lam cùng các con bà ấy cũng không để hai mẹ con tôi được yên đâu.nhưng muốn đưa mẹ đi nơi khác thì tôi phải có tiền trước đã

Ngày hôm sau mặc dù người tôi còn đau ê ẩm nhưng tôi đã đi cấy thuê rồi, tới trưa tôi mệt quá tôi đã ngắt ở ruộng bà chủ thấy thương nên cho tôi về sớm và trả tiền công cho tôi cả ngày luôn bà còn cho tôi một cái bánh chưng để mang về cho mẹ tôi nữa, bà ấy là người duy nhất trong làng không khinh thường 2 mẹ con tôi..

Tôi định gom thêm ít tiền rồi tôi mới đưa mẹ tôi đi thì ngay đêm hôm đó đã xảy ra chuyện lớn.. nửa đêm tôi và mẹ đang ngủ thì mẹ tôi tôi gọi thất thanh

- Trà ơi..

8 - Tâm Tửng

Trà dậy đi con cháy rồi..

Tôi choàng mở mắt tôi thấy cái chòi của mẹ con tôi đang bốc cháy tôi hoảng quá vội vàng tôi bế mẹ tôi chạy lao ra ngoài mẹ tôi may mắn không sao nhưng tôi bị bỏng ở tay và cháy sém gần hết tóc mũi tóc cháy bốc lên khét lẹt ..

Vì nhớ ra tiền tôi để ở đầu giường nên tôi liều mạng chạy vào nhà để lấy tiền trong cái chòi đang bốc cháy ngùn ngụt vì tôi biết nếu tôi không có tiền thì tôi không thể đưa mẹ tôi đi được nên tôi liều mạng sống của mình luôn.

Số tôi vẫn may mắn khi ông trời chưa bắt tôi phải chết, tôi lấy được tiền và âm thầm công mẹ tôi đi trong đêm, tôi công mẹ tôi đi được một đoạn thì tôi nghe tiếng mọi người la hét ầm ĩ lên

“ Cháy rồi... cháy rồi”

“Mau dập lửa cứu mẹ con cái Trà đi”

“Trà ơi..

Lành ơi”

“Mau dập lửa đi nhanh lên”

Mẹ tôi quá mệt nên đã ngủ trên lưng tôi, tôi mỉm cười và tôi thấy tôi công mẹ tôi rất nhẹ không có gì là mệt cả tôi cứu được mẹ nên tôi thấy lòng mình rất nhẹ nhõm, bây giờ thì tôi cũng không quan tâm ai là người phóng hỏa đốt chòi để hại mẹ con tôi nữa nhưng tôi thừa biết chuyện đó có liên quan tới bà Lam và các con của bà ấy nhưng bây giờ tôi đưa mẹ tôi đi rồi nên tôi không cần quan tâm đến điều đó nữa mà việc tôi quan tâm nhất lúc này là tôi đưa mẹ tôi đi tới một vùng trời mới được bình an.

“Mẹ ơi mẹ cứ ngủ đi ạ..

Con sẽ đưa mẹ tới một vùng đất mới, hai mẹ con mình sẽ không phải sống trong sự ghẻ lạnh của ông ngoại và mọi người nữa mẹ nhé”

“Hà nội ời..chờ hai mẹ con tôi nhé”

10 - Tâm Tửng

Chương 2

Tôi công mẹ tôi ra tới đường lớn con đường mà tôi vẫn nghe bà ngoại tôi kể cứ đi thẳng theo con đường lớn đó khoảng 50 cây số là tới thành phố hà nội rồi,tôi đứng chờ xe khách tới khi trời tờ mờ sáng thì có xe khách đi qua nhưng vừa nhìn thấy tôi và mẹ nhem nhuốc bẩn thỉu thì họ e ngại nói

- Đi đâu đây ?

Tôi vội vàng nói

- Cho mẹ con cháu về hà nội ạ.

- Có tiền không đây ?

- Dạ từ đây về hà nội bao nhiêu tiền ạ ?

- Về đoạn nào ?

Tôi chưa tới thành phố hà nội bao giờ nhưng nghe mọi người kể hà nội có hồ hoàn kiếm có lăng bác hồ nên tôi cứ nói bừa

- Cháu về hồ hoàn kiếm ạ.

- À 30 ngàn 1 người hai người 60 ngàn.

- Vâng ạ.

Tôi móc túi lấy tiền trả luôn cho anh lái xe nên anh đã mở cửa để tôi công mẹ tôi lên, tôi để mẹ tôi ngồi xuống ghế lúc này trời sáng tôi mới nhìn rõ hai mẹ con tôi mặt mũi lấm lem đen xì mẹ tôi thấy tóc tôi bị cháy bà rơi nước mắt

- Trà à... mẹ xin lỗi con do mẹ không tốt nên con mới phải chịu khổ sở nhiều như vậy.

Nếu có kiếp sau nhất định mẹ sẽ cho con một cuộc đời tốt hơn.

- Mẹ đừng suy nghĩ nhiều nữa mẹ nhé, mẹ con mình sẽ đi xuống hà nội chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc sống bình yên và hạnh phúc mẹ nhé ?

- Giờ chúng ta xuống hà nội thật à con ?

- Vâng ạ.

- Nhưng mà xuống đó chúng ta không quen ai cả mẹ sợ chúng ta không sống nổi ở đó con à.

- Mẹ yên tâm nhé, con sẽ lo được ạ chỉ cần mẹ đi cùng con thôi ạ.

- Nhưng mẹ không giúp được gì cho con cả mẹ chỉ làm gánh nặng cho con mà thôi.

- Mẹ à mẹ không dẫn đường chỉ lối cho con nhưng mẹ là động lực để con sống tiếp mẹ ạ, mẹ đừng suy nghĩ gì nữa nhé.

- Ừ mẹ biết rồi

Một cô gái 18 tuổi với ước mơ thay đổi cuộc sống nên cô đã đưa người tàn tật của mình rời khỏi quê hương, người ta luôn nói quê hương là chum khế ngọt nhưng đối với Trà thì quê hương chính là địa ngục trần gian nên cô quyết tâm rời đi tới một vùng trời mới để bắt đầu một cuộc sống mới.

Sau gần 2 tiếng ngồi xe khách thì Trà và mẹ đã có mặt ở hồ hoàn kiếm, Trà và mẹ vừa đặt chân xuống thủ đô thì ai đi ngang qua cũng nhìn hai mẹ con cô chăm chăm vì ở giữa thủ đô Hoa lệ làm gì còn ai vặc áo vá lưng và người thì bản thủ lem luốc như mẹ con Trà đâu, thế nhưng Trà mạnh mẽ lắm cô luôn tự nhủ cô phải mạnh mẽ để có thể chăm sóc mẹ cô vì mẹ cô cần cô nên cô không cho phép mình gục ngã.

12 - Tâm Tởng

Mới 18 tuổi nhưng trang mạnh mẽ lắm ngay lập tức cô hỏi thăm những người đi đường để tìm nơi có nhà trọ cho thuê, Trà và mẹ vật vờ ở thủ đô một buổi sáng rồi cũng tìm được một xóm trọ bình dân may mắn bà chủ trọ còn một phòng duy nhất với giá 500 ngàn, may quá Trà lại còn 800 ngàn đó là số tiền cô đi cấy mướn cô để dành được cô trả tiền phòng 500 ngàn thế là hai mẹ con cô đã có chỗ ở mới rồi, chiều nay cô đi mua đồ ăn cho mẹ cô rồi cô nhanh chóng đi tìm việc làm vì cô không có bằng cấp lại ở quê mới lên nên cô nghĩ ở đây ai thuê gì thì cô làm nấy chỉ cần kiếm được tiền thì việc gì cô cũng làm hết.

Có nhà trọ để ở rồi nhưng hai mẹ con Trà lại không có quần áo, cô đánh liều sang phòng bên cạnh căn phòng đó là của hai chị cũng ở quê lên thành phố làm nghề dọn nhà cho những gia đình giàu có, Trà thấy hơi ngại nhưng vì cô chỉ còn 300 ngàn nếu cô mua quần áo rồi thì lấy tiền đâu mà mua đồ ăn cho mẹ cô nữa nên cô lì mặt sang hàng xóm xin quần áo

- Dạ cháu chào hai cô ạ, cháu và mẹ cháu mới ở quê lên và ở phòng bên cạnh ạ.

- Ồ thế sao nhìn cháu lem luốc thế cứ như ở đám cháy vậy ý.

- Dạ nhà của hai mẹ con cháu bị cháy nên bây giờ cháu và mẹ cháu không có bộ quần áo nào cả cháu xin cô có thể cho cháu hai bộ quần áo để cháu mà mẹ cháu mặc được không ạ, mai kia cháu đi làm có tiền lương cháu sẽ mua quần áo trả cô ạ.

Cô ấy nhìn Trà từ đầu xuống chân thấy Trà đáng thương quá cô liền lấy cái túi quần áo cũ ra và nói

- Tiền thì cô không có chứ quần áo thì cô nhiều lắm, mỗi lần cô đi dọn nhà thuê người ta lại cho cô quần áo cũ mang về cô có mặc hết đâu, đây cháu xem cháu và mẹ cháu mặc vừa bộ nào thì cháu cứ mang về mà mặc cô cho chứ cô không lấy tiền đâu.

Trà mừng quá vậy là cô và mẹ cô có quần áo để mặc rồi, cô chọn được mấy bộ quần áo liền, quần áo cũ của người thành phố thải ra còn đẹp hơn cả quần áo đẹp của hai mẹ con cô ở quê ý.

Sau đó cô hàng xóm còn cho Trà hai cái bát và cái nồi cơm điện cũ nữa Trà như chết đuối vớ được cọc cô quý xuống cảm ơn cô hàng xóm thấy vậy cô hàng xóm đỡ Trà dậy và nói

- Cháu đừng làm vậy nhé, những đồ này là người ta cho cô chứ cô không mất tiền mua đâu, cô cũng không dùng tới nên cô cho cháu đừng có ngại nhé.

- Dạ cháu cảm ơn cô nhiều lắm ạ.

- Ồ không có gì đâu, thế cháu đã tìm được công việc gì chưa ?

- Dạ cháu chưa ạ, cháu và mẹ cháu mới lên ạ, cô có việc gì cho cháu đi làm với ạ, cháu cần tiền để chữa bệnh cho mẹ cháu cô ạ.

- Thế mẹ cháu bị làm sao ?

- Mẹ cháu bị đau chân cô ạ.

- Khô thân để cô sang xem mẹ cháu đau yếu thể nào nhé ?

Trà đưa cô hàng xóm sang phòng của mình vừa nhìn thấy mẹ của Trà nằm đó cô hàng xóm đã thật sự thương Trà, cô về nhà lấy cơm của mình cho hai mẹ con Trà ăn cô còn cho Trà một chai nước sạch to nữa cô còn dặn Trà phải mua nước sạch uống không được uống nước máy vì nước máy ở đây nhiều sắt lắm chỉ tắm rửa giặt giũ thôi, cô hàng xóm thấy Trà và mẹ không có chăn cô còn cho Trà một cái chăn cũ vậy là hai mẹ con Trà đã có chỗ ở mới ấm áp.

14 - Tâm Túng

Cô hàng xóm tên Hoa 40 tuổi cô lên thành phố làm nghề dọn nhà hai năm nay rồi, nghề dọn nhà của cô ấy nghe thì thấp hèn vậy thôi chứ cô nhiều tiền lắm mỗi ngày cô dọn nhà được 150 ngàn đấy chưa kể người ta cho bao nhiêu đồ cũ.

Cô bán ve chai cũng có thêm tiền rồi người ta cho đồ ăn cho quần áo cho đồ dùng nên cô không phải mua sắm nhiều nên tiền lương của cô vẫn còn nguyên, cô Hoa tốt bụng nên cô muốn giúp đỡ Trà cô giới thiệu cho Trà mấy nhà để Trà tới dọn nhà cô Hoa còn đi cùng Trà hôm đầu tiên để hướng dẫn Trà làm việc nữa, sau một ngày được cô Hoa hướng dẫn thì Trà đã kiếm được 150 ngàn đầu tiên mà công việc dọn nhà ở thành phố còn nhẹ nhàng hơn việc cô đi làm mướn ở quê nên cô làm được ngay, Trà đã nghĩ cô sẽ gắn bó với công việc này thật lâu vì Trà thấy công việc này hợp với một đứa nhà quê ít học như cô.

Chương 3

Ngoảnh đi ngoảnh lại Trà và mẹ đã ở hà nội được một tháng rồi, cô đã thành thạo công việc dọn nhà và kiếm được 4 triệu tiền lương một tháng đó là số tiền mà Trà mơ ước, tiền trọ và tiền ăn của hai mẹ con Trà tiết kiệm nên chỉ hết hơn 2 triệu Trà vẫn dư hơn một triệu để thuốc men và để dành, bà Lành ở nhà nấu cơm giặt giũ còn Trà đi làm thuê cuộc sống của hai mẹ con cứ thế bình yên trôi qua, Trà chưa bao giờ nghĩ cô và mẹ lại có thể sống một cuộc sống bình yên như vậy, cuộc sống hiện tại đối với Trà như một giấc mơ vậy.

Trà và mẹ lại sống tử tế biết trước biết sau nên cả xóm trọ quý mến thấy mẹ Trà ốm đau bệnh tật cả xóm thương có gì ăn ngon cũng mang sang cho, cô Hoa thấy Trà vẫn để mái tóc cháy lỏm chớm cô liền mang kéo sang phòng Trà và bảo

- Trà mày ngồi xuống cô cắt tóc cho con gái lớn rồi mà cứ để bộ tóc cháy lỏm chớm thế à

- Cháu buộc một mớ rồi có ai nhìn thấy đâu ạ.

- Cái răng cái tóc là góc con người con gái lớn 18 19 tuổi đầu rồi phải chăm chút bản thân một tí chứ ?

Cô Hoa vừa sửa lại mái tóc cho Trà cô mắng Trà một thôi một hồi, bà Lành thấy các cô hàng xóm thương con gái mình thì bà vui mừng lắm nghĩ tới khoảng thời gian bà và con gái sống khổ sở ở quê bà thấy rất ân hận nhưng lúc đó bà ốm yếu bệnh tật bà cũng không thể đưa con gái đi được giờ con gái bà lớn rồi con gái bà đưa bà đi rồi con gái bà đi làm kiếm tiền nuôi bà, trong mắt bà con gái bà toả sáng như một thiên thần vậy con gái bà chính là niềm tự hào niềm hạnh phúc to lớn của cuộc đời bà.

Sau khi được cô Hoa sửa lại mái tóc thì nhìn Trà đã khác hẳn cô Hoa gật gù

16 - Tâm Tửng

- Con bé này xinh thật đấy, thế này mà ăn mặc hăn hoi vào là thành gái phố luôn đấy.

- Dạ thôi cháu là gái quê cháu không làm gái phố đâu cô ạ

- Thế có lấy chồng thành phố không cô giới thiệu cho nhà cô làm ý bà ấy có một người con trai lớn năm nay 30 tuổi rồi nhưng chưa lấy vợ bà ấy cứ bảo cô có con hay cháu gái không mai mối với con trai bà ấy đấy.

- Dạ thôi ạ cháu không giám mơ cao đâu.

- Có gì đâu mà cao hả cháu con trai bà ấy làm ở ngân hàng thôi chứ không phải ông này bà nọ đâu cháu, mà cháu xinh gái lại ngoan ngoãn thế này quá xứng ý.

- Dạ thôi cô ơi cháu không học thức cháu và anh ấy không có điểm chung thì không thể lấy nhau được đâu, cô không cần phải mai mối cho cháu đâu ạ cháu còn nhiều dự định lắm cháu chưa lấy chồng đâu ạ.

- Con gái có thì cháu cũng đừng lấy chồng muộn quá.

- Cháu và mẹ cháu mới lên đây được hơn một tháng thôi, cháu còn phải phấn đấu đi làm kiếm tiền vài năm nữa để dành ít tiền đến nữa cháu đưa mẹ cháu về quê mua đất làm nhà nữa ạ, cháu còn nhiều việc phải làm lắm cô ạ, nếu không làm được thì cả đời này cháu sẽ không lấy chồng đâu cháu sẽ ở vậy để chăm sóc mẹ cháu cô ạ.

Nghe Trà nói vậy cô Hoa cũng hiểu ra vấn đề bà Lành chỉ có Trà là con gái hai mẹ con sống nương tựa vào nhau nên Trà vất vả cô phải làm việc cật lực kiếm tiền nuôi mẹ bệnh tật còn phải lo cho tương lai của hai mẹ con sau này nữa, Trà là con gái nhưng mang trên vai trọng trách nặng nề, cảnh mẹ goá con côi vất vả vậy đấy.

Trà cứ nghĩ cuộc sống của cô và mẹ yên bình mãi như thế ban ngày cô đi làm tối về cô quay quần bên mẹ tiền lương vẫn đều đều mỗi ngày nhưng mọi chuyện lại không đơn giản như thế, giữa một xóm trọ nghèo dành cho

dân lao động tứ sứ một bên đều những bà cô lớn tuổi đi chợ hoặc đi quét dọn rửa bát thuê còn một bên là các ông chú bốc vác thuê đều những ông chú 40 tới 50 tuổi đi xe ôm phụ hồ hay dân bốc vác thuê tự dung bây giờ lại xuất hiện cô bé 18 tuổi trắng nõn nà trẻ mơn mớn tràn đầy nhựa sống như Trà thì không khí trong xóm trọ thay đổi hẳn nhất là càng ngày Trà càng xinh đẹp cô lên hà nội uống nước hà nội cô lớn phổng phao hẳn Trà đi tới đâu các ông chú già xa vợ phải liếc nhìn theo tới đó, nhưng tính Trà trẻ con vô tư nên cô không hề để ý tới những ánh mắt xung quanh đang nhìn mình.

Ở khu trọ dùng nhà tắm và nhà vệ sinh tập thể một phòng cho nam một phòng cho nữ, Trà hay tắm muộn vì cô muốn ăn cơm xong rồi tắm để đi ngủ cho mát nhưng cũng vì lí do đó mà cô đã gặp nguy hiểm, các cô nhiều tuổi hay tắm sớm rồi hay ngủ sớm để sáng hôm sau còn đi làm những lúc đó khu nhà tắm rất vắng vẻ và Trà mới bắt đầu bê chậu quần áo đi tắm giặt...

Trà không hề hay biết hôm nay cô đi tắm có một người đàn ông dõi theo cô.

Người đàn ông đó treo tường và nhòm vào trong nhà tắm qua lỗ hồng của ô cửa sổ... thân hình nõn nà của Trà khiến ông ta không thể chịu được ông ta đẩy cánh cửa nhưng cánh cửa Trà đã chốt ở bên trong nên ông ta không làm gì được.

Ông già dê xòm ầy tên Trung ông 42 tuổi và làm nghề xe ôm ở đây được hơn một năm rồi, cảnh sống xa vợ nên ông ta mới thêm khát cơ thể phụ nữ, cả tháng nay ông Trung chưa về quê nên máu dê trong người ông cứ nổi lên ầm ầm.

Khiến ông ta mất hết lý trí, cả đêm đó ông Trung không ngủ được tấm thân trắng nõn của Trà cứ hiện lên ông đã ý tới những ý đồ xấu xa, ngày hôm sau mọi người đi làm hết ông Trung ở nhà cố ý làm hỏng cánh cửa nhà tắm, cánh cửa vẫn chốt nhưng chỉ cần ở ngoài đẩy mạnh một cái là cánh cửa sẽ bật ra.

18 - Tâm Tửng

Tối hôm đó vẫn như thường lệ hơn 9 giờ tối Trà mới đi tắm... mà xóm trọ lúc đó mọi người đã đóng cửa đi ngủ hết ...Trà đang tắm thì cánh cửa mở ra Trà vừa quay lại người lại thì cô giật mình khi thấy ông Trung cô còn chưa kịp phản ứng thì ông Trung đã đập cái gậy vào đầu Trà khiến cô bất tỉnh....

Sau đó ông Trung đóng cửa rồi lấy cái chậu nước chần cửa rồi nhanh chóng giờ trò đòi bại với Trà... cô gái trẻ chỉ bằng tuổi con gái ông Trung ở quê...

Một lúc sau Trà tỉnh lại cô hoang mang khi thấy mình nằm giữa nhà tắm ...toàn thân cô không bị thương ở đâu cả ngoài một chỗ nhậy cảm là đau rất và còn rỉ máu nữa... Trà nhớ lại lúc ông Trung xuất hiện cô nắm chặt bàn tay lại khi biết mình bị ông Trung giờ trò đòi bại... nước mắt Trà cứ tuôn ra sao cuộc đời lại bất công với cô như vậy cô đã từng nghĩ khi mẹ con cô chuyển tới một nơi khác thì hai mẹ con cô sẽ có một cuộc sống tốt hơn bình yên hơn sóng gió sẽ qua đi nhưng không ngờ khi tới đây những ngày tháng bình yên lại nhanh chóng qua đi như vậy sóng gió lại ập tới nhấn chìm cô xuống vực thẳm của cuộc đời một lần nữa.

Trà cắn răng chịu đựng nỗi đau đớn nhức nhối cô tắm rửa kì cọ thật sạch những vết nhơ trên cơ thể mình rồi cô mặc quần áo và đi về phòng, bà Lành thấy con gái mình hôm nay tắm lâu hơn bình thường bà mới hỏi

- Sao con tắm lâu vậy con ?

Trà chưa xót nói

- Dạ con kì cọ cho sạch ạ, mẹ chưa ngủ à ?

- Mẹ chờ con mà.

- Dạ đi ngủ thôi mẹ.

Trà lên giường nằm trùm chăn cô cố gắng không khóc để mẹ không nghi ngờ nhưng nước mắt cô cứ chảy ra không ngừng... cô hận ông Trung cô hận cuộc đời tại sao cuộc đời lại bắt công với cô như vậy...

Ngày hôm sau cô vẫn đi làm như không có chuyện gì xảy ra cô nuốt nước mắt vào trong để mạnh mẽ sống tiếp, ông Trung cô rất hận nhưng cô muốn trả thù ông Trung không phải dễ nên cô cần có sự chuẩn bị kỹ lưỡng cho kế hoạch trả thù của mình không thể vội vàng được, cô vừa đi tới đầu ngõ thì cô gặp ông trung.

Ông Trung nhìn cô với ánh mắt lo lắng ông ta vội quay đi thì Trà nhẹ nhàng nói

- Tôi sẽ giết chết ông... không sớm thì muộn ông cứ chuẩn bị tinh thần đi là vừa.

Ông Trung nghe Trà nói vậy thì ông bật cười

- Cháu nói vớ vẩn gì vậy Trà. Cháu đừng quên là cháu còn một người mẹ tàn tật nữa... nếu cháu bị làm sao thì sau này ai chăm sóc bà ấy ?

Câu nói của ông Trung khiến Trà bưng tỉnh... phải rồi cô giết ông Trung rồi cô đi tù hoặc là cô sẽ chết thì sau này mẹ cô sẽ sống sao đây, cô là tất cả cuộc sống của mẹ cô mà nếu cô có mệnh hệ gì thì mẹ cô sẽ không sống nổi mất.

Cô nghiêng răng lại

“Khốn nạn thật”

Ông Trung nhìn Trà rồi nói

- Chú sẽ cho cháu tiền ... chú có rất nhiều tiền nếu cháu ngoan thì chú sẽ cho cháu rất nhiều tiền.

20 - Tâm Tửng

- Đừng dùng tiền để mua chuộc tôi. Cút xa tôi ra tôi kính tởm ông

- Việc nhẹ lương cao... chỉ cần dạng háng và có tiền vừa sướng vừa có tiền sao cháu không thử đi...

Ông Trung mở ví ra lấy 500 ngàn rồi đúi vào giỏ xe đạp của Trà rồi ông ta vội vàng bước đi...

Chương 4

Trà uất ức khi thấy ông Trung dùng tiền để bịt miệng cô như thế, cô nghèo thật cô cần tiền để mua thuốc cho mẹ cô thật đấy nhưng cô cũng không bán rẻ thân mình như thế cô cầm tiền ném trả ông trung

- Ông cầm mấy đồng tiền bẩn thỉu của ông đi, tôi sẽ nói cho tất cả mọi người ở xóm trọ biết để cho mọi người biết bộ mặt xấu xa của ông..

- Mày cứ kể đi ... cứ kể đi rồi xấu cái mặt mày rồi sao này thằng nào giám lấy mày nữa, rồi lời mày nói có ai tin mày không, bằng chứng đâu, mày nói gì cũng phải có bằng chứng rõ ràng cụ thể chứ mày nói mồm thì ai tin mày ?

- Ông khôn nạn vừa thôi ông không sợ tôi báo công an hả ?

- Mày muốn báo thì mày cứ báo đi nhưng báo sai công an bắt mày vào tù đấy rồi không có ai chăm mẹ mày nhờ mẹ mày buồn quá mẹ mày chết thì sao ?

- Khốn kiếp tôi giết ông...

Ông Trung trừng mắt đe dọa Trà khiến Trà run sợ một cô gái bé nhỏ làm sao có thể đấu lại với một lão già mưu mô xảo quyệt như ông Trung được..

Trà cắn hận lắm nhưng vì cô nghĩ tới mẹ cô cô lại nuốt nước mắt vào trong để cố gắng bước tiếp, ông Trung nhếch mép nhìn cô rồi lái xe đi, Trà lau nước mắt cô đạp xe đi làm việc tiếp dù có xảy ra chuyện gì đau đớn hơn nữa thì cô vẫn phải gắng gượng cô không cho phép bản thân mình gục ngã.

Cả ngày hôm đó Trà làm việc như người mất hồn cô suy nghĩ nhiều tới mức đầu cô muốn nổ tung ra ..

Cô muốn tố cáo ông Trung cô muốn ông Trung phải trả giá nhưng cô lại sợ ... cô sợ mọi người không ai tin cô cô sợ cô bị làm sao thì ai chăm sóc mẹ cô rồi không có cô thì mẹ cô làm sao sống nổi..

22 - Tâm Tửng

Cuối cùng thì Trà quyết định im lặng cô sẽ coi đó là một tai nạn và từ nay về sau cô sẽ cẩn thận hơn cũng sau lần đó Trà không bao giờ đi tắm muện nữa cô đi làm về là cô đi tắm luôn từ sớm và lúc nào cô cũng giấu con dao ở trong chậu quần áo, mặc dù nguy hiểm rình rập nhưng Trà vẫn không chuyển đi chỗ khác cô quyết tâm ở lại xóm trọ này cô không muốn chạy trốn đi đâu cả cô quá mệt mỏi rồi.

Ông Trung ăn được một lần quen mui lại muốn ăn tiếp ông lại tiếp tục rình mò Trà tắm, Trà biết cô cảm hận lắm trong đầu Trà đã có kế hoạch phản kháng lại rồi.

Hôm đó Trà đi tắm muện lần này là cô cố tình đi tắm muện cô biết ông Trung sẽ đi theo tìm cách giở trò với cô nên cô vào nhà tắm và giấu con dao trong chậu quần áo, Trà vừa cởi quần áo ra tắm thì ông Trung đẩy cửa vào Trà liền lên tiếng

- Ông muốn gì hả ?

Ông Trung cười khả ố ánh mắt dán thẳng vào người Trà

- Ông chỉ muốn vui vẻ tí thôi ... ngoan rồi ông cho tiền.

Trà gật đầu

- Cũng được...

Ông Trung thấy Trà đồng ý thì ông sung sướng ông vội vàng cởi quần áo ra vào lao vào ôm Trà ngay lập tức Trà lấy con dao cô giấu trong chậu quần áo ra và chém một phát vào bộ phận nhạy cảm của ông Trung máu phun ra ông Trung đau đớn ông hét ầm lên thế là cả xóm chạy ra mọi chuyện cũng vỡ lở từ đó

Mọi người đưa ông Trung đi bệnh viện cấp cứu còn Trà mặc lại quần áo rồi đi về phòng mọi người xúm lại hỏi chuyện Trà nhưng Trà im lặng không nói một câu gì cả..Trà không nói ra nhưng mọi người cũng đã hiểu mọi chuyện ai cũng xót xa bà Lành khóc nghẹn khi biết con gái mình bị

xâm hại tình dục bà khóc mãi bà tự trách bản thân mình vô dụng không thể bảo vệ con gái mình để con gái bà ra nông nỗi này bà đau như muốn chết đi một nửa tâm hồn, ông Trung đã bị Trà chém cho gần đứt bộ phận nhạy cảm mặc dù ông ta là người giờ trò đồi bại với trang trước nhưng ông lại tìm cách chối tội của mình, sau khi ra viện ông chuyển nhà trọ theo ý của mọi người để tránh những chuyện rắc rối vì ông Trung và Trà đã quyết định giải quyết mọi chuyện trong êm đẹp, Trà cũng không muốn làm to chuyện lên vì càng làm lớn chuyện thì người mang tiếng vẫn là cô thôi với lại ông Trung đã bị trả giá rồi lần này phần nhạy cảm của ông đã được nói lại nhưng sau này sức khỏe của ông Trung cũng bị ảnh hưởng nhiều nên Trà không muốn làm to chuyện lên nữa

Thế nhưng ông Trung là một lão già khốn nạn trước khi ông Trung chuyển đi ông đã nói với mọi người rằng chính Trà là người dụ dỗ ông Trung để moi tiền, mỗi lần ngủ với Trà ông Trung sẽ trả cho Trà 500 ngàn và nơi hai người giao dịch chính là nhà tắm lần sảy ra chuyện là do ông Trung không mang tiền cho Trà nên Trà mới ra tay với ông Trung như vậy.. thế là nhiều ý kiến trái chiều nổ ra người đứng về phía Trà người lại đồng tình với ông Trung nhiều người cho rằng không có lửa thì làm sao có khói và mọi người lại thấy Trà rất bình tĩnh nên mọi người lại càng thêm nghi ngờ Trà, mọi người nghĩ một cô gái bị cưỡng hiếp thì sẽ phải run sợ bị ám ảnh tâm lý trong một thời gian dài nhưng Trà lại rất bình tĩnh cô vẫn đi làm bình thường như không có chuyện gì xảy ra cả

Thế là tin đồn không đúng về Trà cứ dần dần nổi lên..

Trà trở thành trung tâm bàn tán của xóm trọ nhiều người cho rằng Trà bán thân để kiếm tiền mọi người còn gọi cô là Trà cave hay Trà đi để mĩa mai Trà, tại sao mọi người có thể nói một cô gái tội nghiệp như vậy... mẹ Trà cứ khóc mãi còn Trà cô không rơi một giọt nước mắt nào nữa đối với Trà cuộc đời cô đã quá khổ rồi nên cô đã chai sạn và không thể khóc nổi nữa.

Bây giờ Trà mặc kệ rồi ai nói gì thì nói cô cũng mặc kệ không quan tâm nữa cô bảo với mẹ

24 - Tâm Tửng

- Con đi làm mẹ ở nhà đừng có ra ngoài mẹ nhé, làm việc xong con về luôn ạ.

Bà Lành mắt đỏ hoe nói

- Mẹ xin lỗi con nhiều lắm vì mẹ không tốt mẹ không bảo vệ được con ..

- Mẹ đừng nghĩ như vậy nữa nhé, chỉ cần mẹ tin con thôi còn ai nói gì con cũng không quan tâm đâu mẹ.

- Nhưng mà người ta đồn ác thế sao con chịu nổi chứ ?

- Con chịu được mà, chỉ cần mẹ tin con thôi còn mọi chuyện con không sợ đâu ạ.

- Ủm mẹ lúc nào cũng tin con gái mẹ mà.. Bọn họ tung tin sai sự thật về con gái của mẹ như thế sẽ có một ngày bọn họ phải hối hận con ạ.

- Vâng mẹ..

Con đi làm đây mẹ đóng cửa rồi ở yên trong nhà mẹ nhé ?

- Ừ con đi cẩn thận nhé..

...

Trà chăm chỉ làm việc kiếm tiền những hôm rảnh cô ở lì trong phòng và không tiếp xúc với ai cả, cô tránh mặt tất cả mọi người lúc nào phòng trọ của hai mẹ con cô cũng đóng kín cửa hai mẹ con ở trong phòng ăn rồi ngủ.. hai mẹ con Trà hiền lành tử tế và chưa bao giờ gây sự với ai thế nhưng cuộc sống của hai mẹ con cô cứ gặp sóng gió triền miên bởi vì Trà quá đẹp về đẹp giản dị của cô gái quê thuần khiết khiến ai nhìn thấy cũng phải động lòng..

Cũng bởi vì cô quá xinh đẹp nên cô mới gặp nhiều rắc rối như vậy.

Ở xóm trọ dạo này các cô đi chợ về quê hết nên có nhiều gia đình mới chuyển tới thuê trọ, họ là những cặp vợ chồng trẻ ở các tỉnh lên đây làm thuê, có một cặp vợ chồng thường xuyên cãi nhau vì tính trăng hoa của anh chồng

Mà anh chồng trăng hoa đó vẫn chứng nào tật nấy cứ thấy Trà mang quần áo ta bẻ nước là anh ta đi ra trêu ghẹo

- Này em gái..

Em gái ăn gì mà xinh thế hả ?

Trà thờ dài rồi nói

- Anh có vợ rồi đừng tự ý trêu ghẹo người khác như vậy.

- Anh với vợ anh ly thân rồi, ly hôn tới nơi rồi ý... này chúng ta đi uống cà phê đi.

- Tôi không rảnh ...

- Kìa Trà... em từ chối vội vàng thế sao em không thử tiếp xúc với anh đi biết đâu chúng ta lại hợp với nhau thì sao ?

- Tôi nhắc lại một lần nữa “tôi không rảnh”

Đúng lúc đó chị vợ của anh ta về thấy chồng đứng nói chuyện với Trà thế là chị ta lồng lên như chó dại chị lao vào túm tóc Trà lúc đó Trà đang ngồi giặt quần áo nên cô không kịp trở tay chị ta vừa túm tóc Trà vừa rít lên

- Mẹ con cave giám ve vãn chồng tao hả ? Này thì ve vãn này ... ve vãn này...

Chị ta tát Trà liên tiếp mấy phát liền Trà bị đánh oan ức cô cũng lồng lên đánh trả cô túm tóc chị ta rồi đập chị ta liên tiếp ... hai người túm tóc càu xé nhau ầm ĩ hết cả xóm trọ anh chồng chị kia lao vào can không nổi anh ta

26 - Tâm Tửng

phải gọi mọi người ra can ngăn giúp...chị ta cứ một mực khẳng định là Trà ve vãn chồng chị ta khiến mọi mọi tội lỗi cứ đổ hết lên đầu Trà ..

Rõ ràng là Trà bị oan nhưng mọi người không ai tin Trà cả....cứ như thế trong mắt mọi người Trà là cave là đi chuyên ve vãn đàn ông để moi tiền ..

Đây là lần thứ 2 Trà bị oan ức nhưng cô không thể thanh minh cho bản thân mình... cứ như thế Trà càng lì lợm cô sống thu mình lại và ngoài mẹ cô ra thì cô không tin bất cứ ai cả

Con người sức chịu đựng có giới hạn nên tới lần thứ 3 thì tất cả nhưng bức xúc trong người Trà đã bùng phát mạnh mẽ, hôm đó Trà đi rửa bát một người đàn ông hàng xóm có vợ rồi nhưng bấy lâu nay ông ta thích Trà nhưng không dám thổ lộ vì còn có vợ ông ta ở cùng nữa nhưng hai hôm nay vợ ông ta về quê nên ông ta dũng mớ vừa nhìn thấy Trà ông ta đã đi ra và nói

- Trà rửa bát là em để anh rửa hộ cho.

Trà nghiêng răng nói

- Tránh xa tôi ra..

Ông ta mặc kệ lời cảnh báo của Trà ông ta ngồi xuống và thò tay vào chậu bát cố ý chạm tay vào tay Trà

- Nào để anh rửa cho..

Trong chậu bát có cái kéo Trà cầm cái kéo lên và trừng mắt quát

- Cút ngay nếu không muốn chết sớm..

Ông ta vội đứng dậy và nói

- Kìa Trà sao em lại nóng giận thế chứ anh có làm gì đâu ?

Nghe có tiếng to tiếng nói qua nói lại mọi người mới ra xem sao..

Mọi người thấy Trà và người đàn ông hàng xóm cãi nhau thì mọi người tò mò và bắt đầu bàn tán

“Con Trà cave lại ve vãn ông ấy à”

“Đĩ muôn đời đĩ”

“Có chết cũng không thay đổi được”

Trà điên quá rồi bao nhiêu bức xúc trong cô cứ phun ra cô hét lên :

- Tại sao hả... tại sao mọi người lại không tha cho tôi hả... tôi chỉ muốn sống thật bình yên bên mẹ tôi thôi mà, tôi có động chạm tới ai đâu, tại sao mọi người lại không hiểu cho tôi, rõ ràng tôi bị ông Trung xâm hại nhưng mọi người lại tin ông trung... rõ ràng là họ trêu ghẹo tôi nhưng mọi người lại nói tôi ve vãn bọn họ... mọi người dồn tôi vào đường cùng như vậy mới thỏa lòng mọi người sao... được thôi... vậy tôi hôm nay xin thề độc với trời nếu một người đàn ông nào mà trêu ghẹo sàm sỡ tôi nữa thì tôi thề là tôi sẽ tự tay giết chết người đó... nếu mọi người mà còn cố tình trêu ghẹo tôi thì lúc bị tôi cầm dao đâm thì đừng trách tôi ác... tôi xin thề độc với trời như vậy, mọi người nghe rõ lời tôi nói rồi thì tự suy ngẫm đi.

Trà nói xong cô trừng mắt giận giữ trên tay cô vẫn cầm cái kéo nhọn cô nghiêng răng kèn kẹt

- Nào bây giờ có ai muốn chết không nếu muốn thì lại mà trêu ghẹo tôi đi... trêu ghẹo tôi một lần nữa thử xem... cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng..

Tới lúc bị tôi đâm chết rồi thì đừng có oán trách tôi...

Mọi người thấy Trà lồng lên giận giữ thì mọi người tản hết ai về nhà người nấy và không ai nói thêm câu gì nữa... bà Lành chống gậy đi ra hỏi Trà

28 - Tâm Tửng

-Có chuyện gì thế con?

Trà quay mặt lại cô nở một nụ cười để mẹ cô yên lòng

-Dạ không mẹ ạ, con rửa bát xong rồi chúng ta vào phòng thôi mẹ.

-Ừ mẹ luộc khoai chín rồi đây món khoai dồi mà ngày bé con vẫn ăn thay cơm đó, ngon lắm con ạ.

-Dạ mẹ nói làm con thấy thèm quá rồi ạ.

Hai mẹ con ngồi ăn khoai luộc Trà ăn vui vẻ cô cười nói với mẹ để mẹ cô yên lòng chứ trong lòng cô bây giờ đang bão tố....

Chương 5

Kể từ ngày Trà bùng nổ cơn giận dữ trong lòng ra mọi người trong xóm trọ bắt đầu sợ cô, các cô các chị ngày trước hay nói xấu Trà cũng bớt bớt cái miệng lại còn các anh các chú dê xồm thì cũng sợ và không giám chọc ghẹo Trà nữa, sợ chọc ghẹo cô rồi cô điên lên đâm cho vài nhát dao thế là mất toi cái mạng sống lại khổ gia đình nên không ai giám dây dưa tới hai mẹ con Trà nữa, cô mà thấy người đàn ông trong xóm trọ nào nhìn cô ngay lập tức cô trừng mắt nhìn đáp trả thế là người ta lại sợ cô và quay mặt đi, bởi ánh mắt cô rất đáng sợ cô đã nói trước rồi nếu cứ cố tình chọc ghẹo cô thì cô sẽ giết chết người đó, mọi người còn nghi ngờ Trà có vấn đề về thần kinh nên họ lại càng sợ Trà hơn và câu chuyện về ông Trung già bị Trà chém cho gần đứt bộ ấm chén cứ lan truyền khiến mọi người xung quanh nhìn Trà với ánh mắt sợ hãi.

Nhưng Trà lại thấy tốt mọi người sợ xa lánh cô thì cuộc sống của cô mới bình yên được

Thời gian cứ thế trôi qua cuộc sống của Trà và mẹ đã bình yên trở lại, một cô gái nhỏ bé như Trà trải qua sóng gió của cuộc đời Trà trở nên mạnh mẽ cứng cỏi có thể ví Trà như cây sương rồng mạnh mẽ giữa Phong ba bão táp cô đủ mạnh mẽ để là chỗ dựa vững chắc cho mẹ cô, cho tới bây giờ sau gần 2 năm kể từ ngày biến cố xảy ra Trà vẫn mạnh mẽ vươn lên cô chăm chỉ làm việc và chăm sóc mẹ, hai mẹ con cô đã bám trụ ở hà nội tròn 2 năm rồi, hiện tại Trà đã xin làm chạy bàn ở nhà hàng bia hà nội hôm nào được nghỉ cô tranh thủ đi dọn nhà kiếm thêm cô gái quê 20 tuổi chịu khó làm ngày làm đêm để kiếm tiền nuôi mẹ, Trà không sợ khó không sợ khổ cô chỉ sợ mẹ cô yếu đi thôi, dạo này chân mẹ cô lại đau nhiều hơn bà đi lại nặng nề hơn Trà lo cho mẹ lắm cô gom tiền để đưa mẹ vào bệnh viện khám nhưng bà nhất quyết không đi, cô nịnh mẹ :

- Mẹ ơi con bảo bây giờ hai mẹ con mình đi vào viện một lát đi.

- Vào viện làm gì chứ mẹ có sao đâu ?

30 - Tâm Tởng

- Con với mẹ vào viện một lát thôi ạ, để bác sĩ khám chân cho mẹ ạ, chứ mẹ cứ ở nhà thế này con sợ không ổn mẹ ạ.

- Chân mẹ có làm sao đâu mà phải khám chứ... với lại chân mẹ bị như thế này từ lúc mẹ còn nhỏ rồi mà, bao giờ đau mẹ uống thuốc là khỏi con ạ, đi khám làm gì cho tốn tiền con ạ.

- Con thấy mẹ đi lại khó khăn hơn dạo trước mà, chân mẹ đau nhiều đúng không ?

- Đau mẹ có đau chân đâu con, đây mẹ vẫn đi bình thường như mọi khi mà con.

Bà Lành chống gậy đi đi lại lại trước mặt Trà

- Chân mẹ có đau đâu chứ, thôi con cứ đi làm đi bao giờ chân mẹ đau rồi mẹ bảo nhé, lúc đó con đưa mẹ đi khám con nhé.

- Chân mẹ không đau thật chứ ?

- Thật mà con.

- Mẹ không nói dối con thật chứ ?

- Mẹ có bao giờ nói dối con đâu, thôi con đi làm đi không muộn.

- Vâng thế con đi làm đây ạ, trưa mẹ ăn cơm nhiều vào nhé thịt với rau con để ở bàn đó mẹ nấu cơm ăn nhé ?

- Ừ mẹ nhớ rồi mà.

Trà vừa đi ra ngoài thì bà Lành ngồi khuy xuống

“Á đau quá”

Cái chân đau của bà đạo này đau nhức tới nỗi bà không ngủ được nhưng bà không muốn con gái bà tốn tiền vì bà nên bà không đi khám, con gái bà đi làm kiếm tiền vất vả vừa phải nuôi bà vừa phải mua thuốc cho bà uống hàng tháng rồi tiền ăn uống tiền nhà trọ còn để ra được vài đồng bạc giờ lại đưa bà vào viện khám thì lấy tiền đâu ra nên trước mặt con gái bà cố tỏ ra chân bà không đau bà không sao cả nhưng thực tế chân bà đau buốt và không sắp tê liệt tới nơi rồi

Bà Lành ngồi khóc lặng lẽ sao ông trời lại bắt công với bà như vậy, bà sống hiền Lành tử tế như vậy tại sao ông trời lại để bà mang bệnh tật để bây giờ bà là gánh nặng của con gái bà ngay từ nhỏ sinh ra bà đã mang cái chân bệnh tật bên mình và mang theo cả cuộc đời bà cũng chính vì cái chân bệnh tật mà không một người đàn ông nào muốn lấy bà cả... như vậy cũng phải thôi vì có ai muốn vác cái gánh nặng lên vai đâu.

Cũng may cho bà vì bà có một người con gái hiếu thảo là Trà con gái bà chưa bao giờ nói nặng với bà một câu nào cả con gái bà hiếu thảo với bà tới mức người ngoài nhìn vào còn phải ghen tỵ, nhiều người cũng có con nhưng mà con họ không chăm sóc họ không hiếu thảo với họ, bà Lành thật may mắn, nhưng bà thấy Trà vất vả vì bà quá bà lại thấy rất đau lòng bà thấy mình quá bất tài vô dụng lại là gánh nặng của con nên con gái bà mới vất vả như vậy.

Bà Lành lấy số tiền mà Trà đưa cho bà để dành ra đếm tất cả được 40 triệu đó là số tiền dành dụm còn lại của con gái bà, nếu bây giờ bà vào viện chữa chân thì số tiền này chưa chắc đã đủ vậy bà Lành quyết định không chữa chân bà để số tiền tiết kiệm đó lại cho con gái để sau này con gái bà đi lấy chồng còn có một ít vốn mang theo, bà già rồi bà chết cũng không đáng tiếc nữa con gái bà còn trẻ cuộc đời còn dài nên nhất định phải có tiền phòng thân.

Đếm tiền xong bà cất cẩn thận vào tủ rồi đi nấu cơm, cái chân đau nhức tới tận xương tủy khiến bà không đứng vững nổi nữa bà ngồi khụy xuống nước mắt bà giàn giụa

32 - Tâm Tửng

“Ông trời ơi xin hãy tha cho con... ông đừng bắt con phải đau đớn như vậy nữa, xin hãy cho con sức khoẻ con muốn ở bên cạnh con gái con lâu hơn, xin ông hãy thương xót cuộc đời con con xin ông đấy”

Nhưng lời cầu xin của bà ông trời không nghe thấy ông vẫn bắt bà phải chịu đau đớn khổ sở... bà không biết bà có thể gắng gượng tới bao giờ

Một tuần nữa trôi qua những cơn đau hành hạ bà Lành khiến bà không thể chịu nổi nữa nhưng bà vẫn cố gắng chịu đựng và không nói với Trà, Trà bận đi làm cả ngày tối về cô vẫn thấy mẹ vui vẻ ăn ngủ bình thường nên cô không hề hay biết ban ngày khi cô đi làm ở nhà mẹ cô vật lộn với cơn đau nhiều như thế nào bà để dành thuốc giảm đau tới tối mới uống nên khi Trà đi làm về cơn đau của bà Lành đã giảm đi nhờ thuốc giảm đau liều cao nên Trà không hay biết gì cả.

Nhưng khi cơn đau đã quá sức chịu đựng bà Trà đã tìm tới cái chết để giải thoát cho mình, bà nghĩ khi bà chết đi thì con gái bà không phải khổ vì bà nữa, gánh nặng cuộc đời của con gái bà sẽ giảm đi

Buổi sáng Trà đi làm bà Lành đi ra ngõ nhờ chú xe ôm mua hộ thuốc chuột bà nói với chú xe ôm là mua hộ bà 3 gói bột thuốc diệt chuột vì ở phòng của bà nhiều chuột quá mà ở xóm trọ ẩm thấp nên nhiều chuột thật, anh xe ôm mua cho bà Lành ba gói thuốc chuột và dặn bà mỗi lần trộn một gói thuốc với nửa bát cơm để bẫy chuột bà Lành cảm ơn rồi mang thuốc chuột về phòng sau đó bà Lành đóng cửa lại rồi trộn cả 3 gói thuốc vào một cốc nước nhỏ rồi bà đổ thẳng vào miệng, nước đắng ngắt nhưng bà Lành cố gắng uống hết luôn.

Sau đó bà bắt đầu đau bụng và buồn nôn vì sợ nôn ra số thuốc chuột thì mất công nên bà đã lấy kẹo ra ăn cho ngọt miệng sau đó bà lên giường nằm.

Cơn đau cứ giằng xé cơ thể khiến bà Lành ngất đi...

Chương 6

Bà Lành uống thuốc chuột từ trưa bà bị bất tỉnh ở trong phòng mà cửa phòng lại đóng nên không ai biết cả, mãi tới 6 giờ chiều Trà đi làm về cô gọi cửa nhưng không thấy mẹ ra mở cửa cho mình cô lo quá mới nhờ nhà hàng xóm giúp mình phá cánh cửa ra

Trà choáng váng khi nhìn thấy mẹ nằm bất động trên giường, miệng sùi bọt mép ra hơi thở đã yếu ớt

- Mẹ ... mẹ ơi... mẹ bị làm sao thế này ... mẹ tỉnh lại đi mẹ..

Trà gào khóc tuyệt vọng cô run sợ... cô sợ mẹ cô bỏ cô lại một mình, không có mẹ thì làm sao cô sống nổi

- Mẹ ơi... mẹ đừng bỏ con mà... mẹ ơi... ?

Trà vội vàng bế mẹ chạy thẳng ra ngoài đường để vẫy xe taxi đưa mẹ vào viện cô vội tới mức cứ thế đi chân trần luôn..

Cô bế mẹ ra ngoài đầu đường vẫy xe nhưng dòng người đang hối hả ngược xuôi dường như ai cũng bận cả nên không có ai dừng lại giúp Trà ... Trà gào khóc như mưa

- Giúp cháu với... làm ơn giúp cháu với... ạ ?

Một chiếc ô tô đi gần tới người đàn ông đeo kính đen hỏi anh lái xe

- Cậu nhìn trên kia đi hình như có người đang cần giúp đỡ thì phải.

Anh lái xe nhìn rồi gật đầu

- Vâng một cô gái trẻ hình như đang bế mẹ của cô ấy và khóc thưa ông chủ ?

- Tiến lại gần xem có giúp được gì cho họ không ?

34 - Tâm Túng

- Vâng thưa ông chủ.

Chiếc xe ô tô hạng sang tiến lại gần chỗ Trà và dừng lại chưa kịp hỏi Trà đã tiến lại chỗ cửa xe và cầu cứu

- Anh ơi ..

Làm ơn đưa mẹ em tới bệnh viện với ạ, làm ơn cứu mẹ em với ạ ? ? ?

- Được rồi lên xe đi

Ông chủ mở cửa xe để Trà đỡ mẹ cô vào..

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của người mẹ ông chủ liền hỏi

- Mẹ em bị sao thế ?

- Em cũng không biết nữa khi em đi làm về thì em thấy mẹ em nằm bất tỉnh trên giường rồi ạ..

Xin anh hãy cứu mẹ em với em xin anh đây ?

- Em bình tĩnh lại đi chúng ta sẽ tới bệnh viện nhanh nhất có thể để cứu mẹ em, em bình tĩnh lại đi đừng khóc nữa.

Sau đó ông chủ liền lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó

“Cậu chuẩn bị cấp cứu cho một người nhé, tôi đang đưa bà ấy tới chỗ cậu đây, tôi thấy bà ấy sùi bọt mép ra tôi nghi bà ấy ăn uống dính độc rồi đấy.”

Sau đó ông chủ bảo lái xe

- Cậu đi nhanh một chút được không ?

- Vâng tôi sẽ cố gắng ạ.

Trà may mắn gặp được người tốt anh ấy đã nhờ bạn của anh ấy làm bác sĩ ở bệnh viện lớn cấp cứu cho mẹ của Trà, Trà ngồi ở bên ngoài chờ cô run bần bật..

- Em lạnh à ?

- Dạ không ạ...

- Sao em run vậy... ?

- Em sợ... em sợ mẹ em bỏ em .. Em sợ lắm anh à. ?

Trà gục mặt vào ngực người đàn ông tốt bụng và khóc nức nở... người đàn ông thấy Trà đáng thương quá nên anh có chút động lòng ... một lúc sau anh đi mua cho cô một đôi dép mới

- Em đi dép vào không lạnh chân lại bị ồm đấy.

- Em cảm ơn anh ạ, cảm ơn anh đã giúp mẹ con em ạ.

- Không có gì, bây giờ mẹ em bệnh như thế em phải mạnh mẽ lên để còn chăm sóc mẹ em nhé ?

- Dạ vâng ạ.

Sau 4 tiếng cấp cứu đặc biệt nhưng bà Lành đã không qua khỏi, vì tất cả nội tạng bên trong cơ thể bà Lành đã bị huỷ hoại, lúc bác sĩ thông báo tình hình Trà đã sốc và ngất luôn tại đó...sự ra đi của mẹ khiến Trà gục ngã...

Sau khi nghe cảnh sát thông báo kết quả giám định Trà đã sốc lên sốc xuống khi biết mẹ cô đã uống chuột tự tử cô ốm liệt giường cả tháng trời việc mai táng mẹ cô cũng do người đàn ông tốt bụng kia đứng ra lo liệu hộ vì lúc đó cô phải điều trị ở bệnh viện, phải một tháng sau đó Trà mới vực lại cô mới nguôi ngoai nỗi đau sau đó cô mang 40 triệu mà cô và mẹ để dành được tới nhà người đàn ông tốt bụng kia

36 - Tâm Tửng

Trà còn chưa biết tên người đàn ông tốt bụng đó cô chỉ biết anh ta ở trong toà biệt thự lớn có cánh cổng dát vàng sáng loáng cách xóm trọ của cô hai con ngõ, xóm trọ của cô ở trong ngõ còn toà biệt thự lớn ấy ở ngoài mặt đường lớn, cô bấm chuông cổng thì một cô giúp việc đi ra mở cửa

- Cháu tìm ai ?

- Dạ muốn gặp anh chủ để trả nợ ạ.

- Cậu chủ đang ở trong mời cháu vào.

- Dạ.

Đi vào bên trong biệt thự Trà thấy sạch sẽ tới mức cô không giám đi đôi dép của mình vào cô giúp việc liền nói

- Cháu cứ đi dép vào không sao đâu

- Vâng ạ.

- Cháu ngồi đi để cô lên lầu gọi cậu chủ xuống.

- Dạ.

Cô giúp việc đi lên lầu, Trà nhìn mọi thứ xung quanh cô thốt lên

“Trời ơi anh ấy giàu quá vậy”

Cô giúp việc đi lại gõ cửa phòng và nói

- Thưa cậu Phong có người tới tìm cậu ạ ?

- Ai vậy ?

- Một cô gái nói tới trả nợ cho cậu ạ.

- À... được rồi tôi xuống luôn

- Vâng thưa cậu

Phong đi xuống nhìn thấy Trà anh mỉm cười

- Chào em.

- Dạ em chào anh ạ.

- Em ổn chưa ?

- Dạ em ổn rồi ạ, hôm nay em tới thứ nhất là để cảm ơn anh đã giúp em và mẹ em thứ 2 em muốn hỏi chi phí anh lo cho mẹ em tổng hết bao nhiêu để em trả ạ ?

- Cái này do trợ lý của anh giải quyết nên anh cũng không biết chính xác là bao nhiêu, nhưng anh không lấy tiền của em đâu vậy nên em không cần phải trả nhé.

- Không được anh giúp em lo cho mẹ em là em biết ơn anh lắm rồi còn tiền thì em nhất định phải trả ạ..

Anh hỏi trợ lý của anh giúp em đi ạ.

- Thôi được rồi, vậy em chờ anh chút nhé.

Phong gọi điện cho trợ lý anh bật loa ngoài để Trà cùng nghe luôn

“Dạ tôi nghe thưa cậu”

“Hôm trước cậu lo hậu sự cho mẹ của Trà hết bao nhiêu”

“Dạ tất cả các chi phí là 210 triệu ạ”

“Được rồi”

38 - Tâm Túng

Phong tắt điện thoại và nói

- Em cũng nghe rồi đúng không ? 210 triệu thôi.

Trà ngó người ra cô lấy cái túi bóng màu đen mà cô dắt ở cặp quần ra cô giở túi tiền của mình ra rồi gãi đầu nói

- Nói thật với anh là em có tất cả 40 triệu thôi ạ, anh cho em trả trước rồi em đi làm em trả dần cho anh ạ, vậy là em còn nợ anh 170 triệu nữa phải không ạ ?

- Ừm nhưng em không cần trả cũng được anh có thể cho em mà.

- Dạ không ... em sẽ trả ạ.

Rồi Trà bắt đầu tính nhẩm

“Lương của mình mỗi tháng 6 triệu tiền trọ tiền điện nước 1 triệu tiền ăn 1500 ngàn tiền đồ dùng cá nhân lát vật 500 vậy lương mình còn 3 triệu như vậy 170 triệu mình phải làm 5 năm mới trả hết sao, lâu nhỉ”

- Em đang tính gì thế ?

- À em đang tính tiền lương của em anh ạ, em xin trả góp mỗi tháng 3 triệu anh nhé, 170 triệu thì em trả góp trong 5 năm anh ạ.

Phong trố mắt nhìn Trà

- Em đùa đấy à ?

- Không em nói thật mà.

- Thế em đang làm công việc gì ?

- Em làm nhân viên chạy bàn ở nhà hàng bia hà nội anh ạ, với mức lương 6 triệu 1 tháng trừ tất cả chi phí nhà trọ ăn uống ra thì em còn 3 triệu trả anh, và em sẽ trả trong 5 năm mới hết 170 triệu anh ạ.

- Thôi em cũng vất vả không có tiền vậy thì không cần trả đâu, coi như anh giúp em đi, còn 40 này em mang về đi để phòng lúc ốm đau nhé.

- Dạ thôi ạ, em sợ mang ơn người khác lắm 40 triệu này em gửi anh trước còn 170 triệu kia em sẽ trả góp dần ạ, thôi em xin phép về ạ.

- O kìa... em chê tiền à anh cho em mà .

- Cảm ơn anh nhưng em xin phép không nhận ạ.

Nói rồi Trà chạy thẳng ra ngoài khiến Phong ngạc nhiên bởi từ trước tới nay chưa có ai chê tiền của anh cả, thế nhưng tiền của anh lại không có giá trị trước một cô gái nghèo như Trà...

“Lạ thật trên đời này cũng có người chê tiền của mình sao”

Phong nhìn số tiền 40 triệu mà Trà để bàn số tiền tuy cũ nhưng được Trà xếp gọn gàng cẩn thận anh mỉm cười

“Đồng tiền chỉ có giá trị khi gặp đúng người mà thôi, số tiền này chắc cô ấy trân trọng lắm bọc cẩn thận thế này cơ mà”

Phong cầm tiền của Trà lên phòng rồi để vào ngăn tủ số tiền này anh sẽ không tiêu đâu anh nghĩ chờ anh giải quyết xong một số việc rồi anh sẽ mang tới cho Trà cô gái nghèo như Trà sẽ cần số tiền này hơn anh, nói thật anh không thiếu tiền số tiền 210 triệu mà anh bỏ ra giúp Trà còn không bằng tiền anh mua một cái váy cho bạn gái của anh đâu

Nói tới bạn gái tự dưng Phong nhớ ra

“Thôi chết mình có hẹn với Quỳnh lúc 10 giờ “

40 - Tâm Tỉng

Phong nhìn đồng hồ

“Chết gần 12 giờ rồi”

Anh mở điện thoại ra có 5 cuộc gọi nhỡ của Quỳnh anh mới gọi lại

“Quỳnh à, em đang ở đâu vậy”

“Em chờ anh lâu quá em vừa đi về rồi, thế anh làm gì mà em gọi mãi không được thế”

“À anh ngủ quên... giờ anh tới đón em nhé”

“Thôi em chuẩn bị quay phim rồi để hôm khác vậy”

“Ồ vậy để hôm khác anh bù cho em nhé hay em muốn anh bù luôn bây giờ cũng được”

“Vâng thế em thích cái túi dior màu xanh ngọc phiên bản giới hạn anh lấy cho em nhé”

“Ồ kê gửi hình qua cho anh”

“Dạ anh yêu”

Đấy mọi vấn đề của PPhong chỉ cần tiền là giải quyết được hết, Quỳnh là cô bạn gái mà ông nội của anh nhắm cho anh mặc dù anh cũng không hài lòng lắm nhưng vì ông nội anh mới chấp nhận quen Quỳnh vì Quỳnh là cháu nội của một người bạn từ thời ông nội anh đi đánh mý hai ông bạn già đã gặp lại sau bao năm xa cách thế nên hai ông bạn già đã quyết định làm thông gia với nhau và tình yêu của của Phong với Quỳnh mới bắt đầu như thế.

Quỳnh bạn gái của Phong là diễn viên tuy chưa được nổi tiếng nhưng năm ngoái anh đã bỏ ra một số tiền không nhỏ để mua cho bạn gái một cái giải nữ diễn viên triển vọng để bạn gái tự tin về nghề diễn của mình, nói về

mức độ tình cảm thì anh lạnh nhạt thôi chứ về độ ga lăng chịu chi cho bạn gái thì anh khẳng định không một ai có thể chiều bạn gái nhiều như anh được mà cô bạn gái của anh cũng không nghèo nhưng được cái tham lam lắm suốt ngày gạ anh mua đồ hàng hiệu cô ấy mê tiền của anh lắm và cô ấy yêu anh cũng vì anh giàu mà thôi, nên lần này anh gặp Trà thì Trà lại chê tiền của anh bởi thế anh mới ẩn tượng với Trà ... vì anh không tin một cô gái nghèo như Trà lại chê tiền của anh số tiền 210 triệu đối với anh chỉ như mua một món đồ nhưng đối với Trà thì cô ấy phải đi làm quần quật mấy năm mới đủ..

Chương 7

Trà quay về nhà trọ cô bắt đầu lại từ đầu, cô bắt đầu một cuộc sống mới buồn tẻ và cô độc, những kí ức về mẹ cứ ùa về Trà lặng lẽ khóc cô nhớ mẹ nhiều lắm nỗi đau này biết bao giờ nguôi ngoai không có mẹ ở bên cạnh cuộc sống của cô rất vô vị ngày trước vì mẹ nên cô cố gắng còn bây giờ vì khoản nợ lớn kia nên cô phải cố gắng làm việc kiếm tiền trả nợ cho người ta thôi còn cô cảm thấy cuộc đời mình rất vô vị.

Trà giấu nỗi đau ở trong lòng rồi cô trở lại với công việc của mình ở nhà hàng bia hà nội, cô chăm chỉ làm việc ngoài công việc ra cô không có tâm trạng để quan tâm tới ai cả... một cô gái 20 tuổi mang theo những vết thương hằn sâu trong tâm trí cũng chính vì thế mà tính cách của Trà ngày càng già trước tuổi.

Hôm nay Phong tới nhà hàng bia hà nội để gặp một người bạn hai người đang ngồi uống bia và trò chuyện thì Phong nghe tiếng quát tháo ở phía bên kia một ông khách đang quát nạt nhân viên mà nhân viên bị quát chính là Trà

“Quản lý đâu ra đây tao bảo”

“Em đây có chuyện gì vậy ạ”

“Dạy lại nhân viên đi, nhân viên gì mà trợn mắt dọa khách thế mà được à”

Anh quản lý liền hỏi Trà

“Trà có chuyện gì thế sao em lại thái độ với khách vậy hả ?

“Vì ông ấy vô môn em”

Ông khách kia lù mắt đe dọa Trà và anh quản lí

“Tao thích thì tao mỗ mông mày một cái mày làm gì mà căng vậy hả,,, nếu hôm nay chúng mày mà không xin lỗi tao thì tao sẽ cho cái nhà hàng này đóng cửa luôn, để xem chúng mày còn thái độ với tao được nữa không “

Anh quản lý vội vàng xin lỗi ông khách sau đó anh bảo Trà

“Trà em mau xin lỗi ông ấy đi “

Trà cãi

“Ông ấy sai mà tại sao em phải xin lỗi ông ấy chứ, người phải xin lỗi chính là ông ấy chứ”

“Trà em có xin lỗi ông ấy không hả”

“Em không xin lỗi dù anh có đuổi việc em thì em cũng không xin lỗi ông ấy đâu”

“Trà, em không nghe anh nói hả xin lỗi ông ấy mau”

“Em không xin lỗi”

Phong chú ý quan sát đến nỗi bạn anh phải ngạc nhiên hỏi

- Cậu biết ông ta à ?

- Không tôi biết cô bé kia.

- Ông già kia cũng tệ vô mông người ta giờ bắt người ta xin lỗi, hách dịch quá cậu nh ?

- Cậu chờ tôi một lát tôi sẽ quay lại ngay.

44 - Tâm Tửng

- Cậu đi đâu thế hả ?

- Tôi đi dọn rác ...

- Ở cái thằng này thích lo chuyện bao đồng từ bao giờ thế nhỉ ?

Ở bên này ông khách trừng mắt quát quản lý

- Mà không bảo được nhân viên của mày thì mày gọi chủ của nhà hàng ra gặp tao nhanh lên.

- Xin quý khách bớt giận ạ hiện tại ông chủ của tôi không có ở đây tôi xin phép thay mặt ông chủ của tôi xin lỗi quý khách ạ, bữa ăn hôm nay nhà hàng sẽ không tính tiền ạ.

Phong đi lại gần vỗ vai anh quản lý và nói

- Đừng nhu nhược như thế ông chủ biết sẽ thất vọng đấy.

Trà tròn xoe mắt

- Anh Phong.

Ông khách tròn mắt quát Phong

- Mày là thằng nào mà xía vào chuyện của tao hả ?

- Tôi là bạn trai của cô ấy, ông giám vỗ mông bạn gái tôi thì hôm nay ông tới số rồi.

Nói rồi Phong giơ tay đấm thẳng vào mặt ông khách khiến ông ta ngã lảo ra ... Phong túm ông khách dậy và ấn thẳng mặt ông ấy vào đĩa thức ăn thừa trên bàn và lườm nói

- Ông nói ông sẽ cho nhà hàng này đóng cửa sao được thôi vậy tôi sẽ mua lại nó và cho bạn gái tôi quản lý luôn cho ông xem nhé, ông động vào ai chứ ông động vào tôi thì ông tận số rồi đấy.

Thêm một cú đấm khiến ông khách ngã cầm mặt xuống đất.

Bạn ông ta hoảng quá vội đỡ ông ta đi ra ngoài, ông ta gào ầm lên

- Mày là ai hả... mày đánh tao đi rồi mày sẽ biết tay tao...

Ông bạn bịt mồm ông bạn lại và nói

- Ông thôi đi... cậu Phong đó là ông trùm xã hội đen khét tiếng đấy động vào cậu ta chúng ta đăng xuất luôn đó ... mau về thôi. Về thôi.

Lúc này anh quản lý mới giải đầu lí nhí cảm ơn Phong, Phong cười nhạt rồi nói

- Cậu không nên vì mấy câu đe dọa của người khác mà mất hết lí trí như vậy chứ, cậu là quản lý thì cũng phải bảo vệ nhân viên của mình một chút cậu là một người quản lý mà cậu không hiểu vấn đề cơ bản đó à ?

Anh quản lý cúi mặt xuống ngại

- Tôi sợ ông ta làm khó nhà hàng nên tôi...

- Ông ta làm khó nhà hàng thì đã có luật pháp nhà nước bảo vệ nhà hàng anh không cần phải lo những vấn đề như vậy đâu, dù hồ báo xã hội tới đâu thì cũng không thể qua mặt được pháp luật cậu hiểu chứ ?

- Vâng tôi hiểu rồi ạ, cảm ơn anh ạ.

- Không có gì... tôi tên Lâm Phong tôi là bạn của Trà.

46 - Tâm Tửng

- Vâng ạ, tôi tên Tuấn quản lý nhà hàng ạ.
- Ừm, tôi có việc muốn nói với Trà cậu cho Trà nghỉ sớm hôm nay nhé ?
- Vâng được ạ.

Trà ngơ ngác hỏi Phong

- Anh có chuyện muốn nói với em à, chuyện gì vậy ạ ?
- Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện ở đây ồn quá.
- Vâng.
- Em ra cổng đợi anh để anh bảo bạn anh một câu rồi anh ra nhé ?
- Vâng ạ.

Trà lên xe ô tô của Phong

- Anh muốn nói chuyện gì với em vậy ạ ?
- Chúng ta đi tới quán cà phê ngồi nhé.
- Vâng nhưng trước tiên anh chở em về nhà trọ của em trước được không ?
- Cũng được.

Phong lái xe tới xóm trọ của Trà anh đứng ở ngoài chờ anh lái bấm

- Đây cũng là nơi cho người ở sao ?
- Trà vui vẻ nói
- Em ở đây 2 năm rồi đó, anh có muốn xem chỗ ở của em không ?

Phong tò mò đi theo, căn phòng Trà ở còn bé hơn cả cái bát bảo vệ ở cổng biệt thự của anh, trong phòng chỉ có một chiếc giường cũ kĩ bên cạnh có cái bàn để đồ với cái dây để treo vài bộ quần áo của Trà.

- Em ở đây sao ?

- Vâng giới thiệu với anh đây là phòng của em.

- Thế nhà tắm ở đâu.

- Dạ nhà tắm tập thể nhà vệ sinh tập thể ở ngoài kia ạ.

- Hả..., tức là cả xóm trọ này dùng chung nhà tắm hả ?

- Vâng ạ, nhiều hôm đi tắm phải xếp hàng đấy.

- Trời ơi... nghe thôi đã nổi da gà rồi, thế này thì sống sao nổi chứ ?

- Sao không sống nổi ạ, em sống 2 năm có lẽ rồi đó ạ.

- Anh chịu em đó sao em không tìm chỗ nào riêng biệt mà thuê sai nhà tắm chung như vậy sợ lắm.

- Với những người thu nhập thấp như em thì ở đây là hợp lí rồi anh ạ, nếu ở chỗ khác em sợ tiền lương không đủ đóng tiền nhà ý.

- Trời ơi... vậy mà cứ đòi trả tiền cho anh nữa, anh nói anh cho rồi mà không chịu.

- Em nói rồi em sợ mang ơn người khác lắm.

Trà lấy 3 triệu cô để dưới đầu giường lên và đưa cho Phong

- Em gửi anh 3 triệu tháng này còn 167 triệu anh nhé ?

- Trà à....

48 - Tâm Tửng

- Cầm lấy đi em mới lấy lương hôm qua em đang định chiều nay đi làm về em mang sang gửi anh giờ gặp anh thì em gửi luôn ạ.

Phong thấy Trà vất vả quá nên anh muốn giúp cô

- Em có bằng đại học gì ?

- Em mới học hết lớp 7 ạ...năm nay em 20 tuổi một người ít học như em làm nhân viên chạy bàn là đúng mà.

- Em mới học hết lớp 7 thôi sao ?

- Vâng ạ, thôi chúng ta đi uống nước đi chẳng phải anh có chuyện muốn nói với em sao ?

- Ừm chúng ta ra quán nước rồi nói chuyện.

Phong và Trà ngồi uống cà phê anh lấy túi tiền 40 triệu của Trà ra để lên bàn và nói

- Em cất số tiền này đi, hãy coi như anh giúp em đừng có ngại.

- Hoá ra anh muốn trả lại số tiền này cho em à, anh Phong à em nói rồi em không muốn mang ơn ai cả, số tiền em nợ anh em sẽ trả dần mỗi tháng 3 triệu mong anh nhận giúp em ạ.

- Chẳng phải em đang khó khăn sao, sao em không nhận sự giúp đỡ của anh hả ?

- Nói thật là em không tin ai ngoài bản thân em cả, trước em có mẹ thì em tin mẹ giờ mẹ em mất rồi nên ngoài bản thân em ra thì em không tin một ai hết kể cả anh, em không tin là trên đời này lại có người tốt với em như vậy đâu, vậy nên anh cất số tiền này đi nhé.

- O này...

- Nếu anh gặp em chỉ vì chuyện này vậy giờ em nói xong rồi em xin phép đi trước ạ.

- Này này.

Trà đi thẳng và không ngoảnh đầu lại, có lẽ sau tất cả những biến cố trong cuộc đời Trà không giám tin vào một ai cả, cô gái có tuổi thơ bất hạnh cùng cực ấy ngày nhỏ ở quê hai mẹ con cô bị ông ngoại và cả dân làng ghẻ lạnh tới mức hai mẹ con cô phải đi tìm vùng đất mới, lên thành phố mới được 2 năm nhưng bao nhiêu sóng gió ập tới cô bị xâm hại tình dục rồi bị đàn ông chọc ghẹo bị người ta đánh ghen oan ức rồi bị mang tiếng xấu còn bị người ta gọi những cái tên xấu hổ như Trà cave Trà đi...rồi mẹ cô ra đi bỏ cô lại một mình bơ vơ trên cõi đời này cô cô đơn cô lạc lõng đơn độc một mình nếu không vì số nợ kia thì không biết cô đã lang thang ở nơi nào rồi nữa, cô sẽ ở lại đây làm việc kiếm tiền trả nợ khi nào trả hết nợ cô sẽ đi nhưng đi đâu thì cô chưa biết nữa có thể cô sẽ đi tới một nơi khác để sống tiếp có thể cô sẽ đi tìm mẹ cô... sống ở trần gian cô độc Trà thấy rất mệt mỏi nên cô không muốn nói trước điều gì cả.

Lâm Phong đi về nhà anh bắt lục cầm túi tiền trên tay cái cô gái tên Trà này tính cách kỳ lạ quá anh liền bảo trợ lý

- Cậu tìm hiểu về một người giúp tôi đi.

- Ai vậy cậu chủ ?

- Trà cô gái đang sống trong khu trọ trong ngõ 173, ảnh cô ấy đây.

- Vâng tôi đi ngay đây.

- Ừm.

50 - Tâm Tửng

Lâm Phong ngả người ra ghế anh mỉm cười

“Trà em khiến anh tò mò về em rồi đây.

„Anh muốn biết tất cả mọi thứ về em”

Chương 8

Cả ngày hôm đó Lâm Phong không làm việc gì cả anh chỉ ngồi canh điện thoại chờ tin của trợ lý chả biết từ khi nào anh lại thích lo chuyện bao đồng như vậy vừa thấy chuông điện thoại lên anh mừng lắm nhưng khi thấy tên “Quỳnh” thì anh thờ dài

“Gọi gì không biết”

Quỳnh gọi cuộc thứ 2 anh mới bắt máy

“Anh đây”

“Anh yêu của em đang làm gì đấy “

“Anh yêu của em đang ngủ thôi”

“Sao lần nào em gọi anh yêu của em cũng thích ngủ thế ạ”

“Thì anh đam mê ngủ mà”

“Vậy để em qua ngủ cùng anh cho vui nhé”

“Em về rồi à ? Anh tưởng em đang quay phim chứ ?

“Em về lúc chiều ạ, giờ em qua nhà anh nha”

“Ờ em qua đi”

Nghe điện thoại của bạn gái xong mà mặt Phong ngẩn lại anh thờ dài không vui, Quỳnh rất đẹp lại môn đăng hộ đối với anh lại là cháu gái của bạn ông nội anh, ông nội anh là người mai mối cho anh và Quỳnh thế nhưng anh lại không mấy vui vẻ bởi anh chưa yêu Quỳnh anh đồng ý hẹn hò với Quỳnh là vì ông nội anh, đối với anh thì ông nội chính là người thân duy nhất cũng là người anh tin tưởng nhất và cũng là người quan trọng nhất đối với anh vì bố mẹ anh mất sớm ông nuôi anh từ nhỏ và giúp anh gây dựng

52 - Tâm Tửng

sự nghiệp anh có ngày hôm nay là nhờ có ông nội anh đồng ý kết hôn với Quỳnh để ông nội vui lòng chứ bản thân anh không mấy vui vẻ, hai người dự tính sẽ kết hôn vào năm tới vì Quỳnh còn bận lịch quay phim dài tập.

Bình thường anh cũng không suy nghĩ gì nhưng tự dưng đột này anh lại có ý tránh mặt Quỳnh anh cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy nữa.

10 Phút sau Quỳnh đã có mặt cô ôm Phong và nũng nịu

- Em nhớ anh quá... anh có nhớ em không ạ ?

- À cũng nhớ...

Quỳnh ôm cổ bạn trai và gợi ý

- Anh yêu có muốn đi ngủ cùng em không ?

- Đi ngủ luôn bây giờ hả ?

- Vâng ạ.

Quỳnh kéo Phong lên phòng ngủ cô đẩy anh xuống giường và bắt đầu cởi đồ của mình ra... Phong thở dài anh tặc lưỡi

“Đằng nào mình cũng cưới Quỳnh mà... cứ chiều theo ý cô ấy đi...”

Phong liền cởi quần áo của mình ra Quỳnh lại gần Phong hai người bắt đầu hôn nhau thì điện thoại của Phong vang lên... Quỳnh liền nói

- Kệ đi anh đừng để ai làm hỏng cuộc vui của chúng ta.

Thế nhưng Lâm Phong đang háo hức muốn biết thông tin về Trà cô gái giám chế tiền của anh nên anh chẳng còn hứng thú với cô bạn gái của mình nữa mặc dù cô bạn gái của anh rất bốc lửa và đang đứng khoả thân ông ẹo trước mặt anh, anh đẩy Quỳnh ra và nghe điện thoại

- Tôi nghe.

- Tôi đã có đầy đủ thông tin về Trà bây giờ tôi tới gặp anh nhé ?

- Ừm tới luôn đi.

- Mà anh có bận gì không ạ ?

- Không tôi có bận gì đâu cậu tới luôn đi

- Vâng ạ.

Lâm Phong mặc quần áo lại rồi nói với Quỳnh

- Em ở đây chờ anh nhé, anh sẽ quay lại ngay.

Quỳnh giận dỗi nói

- Ở kia anh đi đâu thế chúng ta còn chưa bắt đầu mà...

- Ở đó chờ anh...

Lâm Phong đi thẳng ra ngoài Quỳnh xưng mặt lên giận dỗi

- Anh ấy bận cái gì mà lại bỏ mặc mình trong tình huống này chứ... lúc nào anh ấy cũng thờ ơ lạnh nhạt với mình như thế ... không lẽ anh ấy có người khác rồi sao ? ? ? ?

Quỳnh tức lắm đúng lúc cô đang rất có hứng thì Phong lại tạt thẳng gáo nước lạnh vào mặt cô như vậy thì làm sao mà cô chịu nổi chứ.

Cô ức chế tới mức muốn khóc luôn rồi.

Phong bỏ mặc Quỳnh trên phòng ngủ anh xuống phòng khách ngồi đợi trợ lý về

54 - Tâm Tửng

- Tôi về rồi đây ạ.

- Mau ngồi đi

- Vâng ạ.

- Đâu kết quả đâu đưa cho tôi.

Anh trợ lý lấy ra tập hồ sơ và nói

- Đây ạ đầy đủ thông tin về Trà ạ.

- Dài vậy hả, cậu đọc tóm tắt cho tôi nghe đi.

- Vâng để tôi đọc cho ạ.

- Cô ấy tên Hoàng Thị Trà lấy họ của mẹ vì cô ấy là con hoang nhé... ngày nhỏ sống ở quê với người mẹ bệnh tật và bị ông ngoại và dân làng ghẻ lạnh vì ở quê cô ấy mọi người tư tưởng còn lạc hậu cổ hủ anh ạ, sau đó hai mẹ con cô ấy bị người ta hại nhưng may mắn thoát chết sau đó thì Trà đưa mẹ lên Hà Nội và ở trong xóm trọ 173 anh ạ.

Phong thở dài và nói

- Quê gì mà tư tưởng lạc hậu thế không biết.

- Còn nữa ạ... Trà và mẹ lên thuê trọ hàng ngày Trà đi làm thuê kiếm tiền nuôi mẹ cô ấy là người con rất hiếu thảo ạ... thế nhưng có một chuyện không vui đó là Trà bị một ông chú già dâm dục trong nhà tắm ... sau đó ông chú già bị Trà chém gần đứt bộ ấm chén và ông chú già đã chuyển trọ ... thế nhưng có nhiều tin đồn nổi lên người ta đồn Trà làm dâm và moi tiền đàn ông.

Mọi người còn nói Trà là cave xóm trọ nói chung có nhiều tin đồn không hay về Trà ở xóm trọ đó anh ạ.

Trà sống cô lập một mình và không chơi với ai cả, cô ấy đi làm về là nhốt mình trong phòng không tiếp xúc với ai cả, mọi người ở xóm trọ nhận xét Trà làm lì ít nói và còn có phần đáng sợ nữa anh ạ.

Lâm Phong liền nói

- Cái tin đồn Trà làm cave moi tiền của đàn ông tuyệt đối không thể đâu, tin đồn vớ vẩn thật.

- Mà sao anh lại khẳng định vậy ạ ?

- Vì cô ấy chê tiền của tôi, cậu nhớ lần trước chúng ta giúp cô mai táng cho mẹ cô ấy không ?

- Có nhớ.

- Đây cô ấy nhất quyết trả tiền cho tôi mặc dù cô ấy rất nghèo cô ấy trả góp từng tháng 1 đó mỗi tháng 3 triệu tôi cho cô ấy không lấy tiền nhưng cô ấy nhất quyết trả cho tôi đó.

- Vâng tôi hiểu mà tôi cũng nghĩ cô ấy không phải người như vậy đâu.

Miệng đòi mà chúng ta không nên đánh giá một người qua lời nói của người khác đúng không ạ ?

- Ừm đúng rồi, cậu suy nghĩ được như vậy thì tốt rồi.

- Mà sao anh lại tìm hiểu về Trà vậy ạ, anh có ý gì với cô gái nghèo khổ đó ạ ?

- Đâu có đâu tôi chỉ tò mò muốn biết cô ấy là người như thế nào mà lại giám chê tiền của tôi thôi mà.

- À vâng ạ.

56 - Tâm Tửng

- Cảm ơn cậu nhé.

- Mà tôi thấy xe của chị Quỳnh ở đây thế chị ấy đâu rồi ạ ?

- À Quỳnh đang ở trên lầu.

- Vâng thế là anh bận rồi vậy tôi xin phép về trước ạ

- Thật ra tôi cũng không bận lắm đâu...

- Thôi anh lên với chị Quỳnh đi không chị ấy chờ lâu ạ, tôi xin phép ạ.

- Ờ vậy cậu về đi.

Lâm Phong cất giấy tờ vào tủ rồi anh thở dài sau đó anh đi lên tầng để làm nốt bốn phần bạn trai của mình

- Quỳnh ơi.

Anh xong rồi đây.

Quỳnh khóc xung cả mắt phấn mắt nhoe trông hai mắt thâm đen xì như gấu trúc khiến Lâm Phong giật mình

- Quỳnh em bị sao thế hả... sao mắt em thâm xì thế ?

Quỳnh vùng vằng nói

- Anh còn hỏi em được à... em quá chán anh rồi.

Quỳnh giận dỗi bỏ về luôn

- Quỳnh em đi đâu đấy ?

- Đi về chứ đi đâu em không muốn gặp anh nữa.

Cứ thế Quỳnh bỏ về mà Lâm Phong cũng kệ anh cũng không chạy theo đỡ bạn gái về thái độ lạnh nhạt thì Lâm Phong là số 1 rồi, anh đi tắm luôn mặc cho cô bạn gái giận dỗi bỏ về và mong bạn trai chạy theo đỡ mình nhưng Quỳnh vừa ra khỏi cổng thì cánh cửa lớn liền đóng lại giờ Quỳnh muốn quay lại cũng không còn cơ hội nữa Quỳnh rít lên

“Trời ơi anh ấy còn không thèm đỡ mình nữa đúng là điên mất mà...”

Chương 9

Lâm Phong đang chuẩn bị tới công ty thì ông nội tới, Lâm Phong vừa nhìn thấy ông nội anh đã hiểu ngay chắc chắn Quỳnh đã gọi điện mách lẻo ông chuyện gì rồi nên ông nội mới tìm anh nhanh như thế

- Ông nội...ông tới sao không gọi để con tới đón ạ.

- Ờ ông có việc đi qua nên tạt vào thăm cháu luôn thế công việc vẫn tốt cả chứ ?

- Dạ công việc của cháu vẫn tốt ông ạ, ông nội cứ yên tâm nhé.

- Vậy thì ông yên tâm rồi.

Hai ông cháu ngồi uống Trà ở phòng khách ông nội vào thẳng vấn đề luôn

- Lâm Phong dạo này cháu lăng nhăng với ai hả ?

- Ông nội buồn cười thật tự dung lại nói cháu lăng nhăng là sao ạ, cháu khẳng định với ông nội là không có ai chung tình bằng cháu đâu ạ.

- Thật thế sao ?

- Thật ạ.

Ông nội phải tin cháu chứ cháu là cháu của ông nội đấy ạ.

- Thế sao cái Quỳnh nó nói với ông là cháu thờ ơ lạnh nhạt lắm, cái Quỳnh nó đang nghi ngờ cháu có người khác đấy.

- Cháu thề là cháu không có ai, ông cũng biết cháu và Quỳnh không ở gần nhau cô ấy bận đi quay phim suốt nên cháu có muốn tình cảm với cô ấy cũng khó mà, do tính chất công việc của cháu và Quỳnh khác nhau nên đôi lúc cả cháu và Quỳnh đều cảm thấy cô đơn lạc lõng là thế đó ông nội, còn

chuyện cháu có người khác là không thể ông nội nhé ?

- Tốt nhất là hai đứa cưới đi để lâu lại nhiều chuyện ý.

- Không được đâu ông ơi, nghề diễn của Quỳnh bây giờ mới bắt đầu mà ông.

- Hai đứa không thiếu tiền nên không cần phải lo gì nữa giờ việc quan trọng nhất chính là hai đứa hãy kết hôn và sinh cháu nội sinh cháu đích tôn cho gia tộc đi những việc khác hai đứa không cần lo đâu.

Lâm Phong thấy ông nội quả quyết như vậy nên anh chiều theo ý ông

- Vâng vâng thế bây giờ ông muốn cháu làm gì ạ ?

- Cháu hãy gặp rồi xin lỗi cái Quỳnh đi mình là bạn trai phải biết chiều bạn gái của mình một chút con hiểu ý ông không hả ?

- Vâng con hiểu mà... mai cháu sẽ gặp Quỳnh ạ.

- Ừ còn bây giờ cháu gọi điện cho Quỳnh trước đi.

- Vâng lát cháu gọi ạ.

- Ừ thế ông về đây, hôm nào cái Quỳnh rảnh cháu đưa Quỳnh sang nhà ông ăn cơm nhé ?

- Vâng ạ ông nội về cẩn thận ạ.

Lâm Phong tiễn ông nội ra cổng ông nội vẫn không quên dặn Lâm Phong phải gọi điện làm lành với Quỳnh trước, Lâm Phong gật đầu đồng ý để ông nội anh vui lòng, Lâm Phong đi vào nhà anh lấy điện thoại gọi cho Quỳnh nhưng Quỳnh không nghe máy thế là anh cũng thôi không gọi nữa đúng kiểu gọi cho có vậy.

60 - Tâm Tửng

Quỳnh là diễn viên trẻ nên xung quanh có nhiều người theo đuổi mà lần này Quỳnh chán Lâm Phong thật rồi cô chán khi cô lúc nào cũng là người chạy theo Lâm Phong để cầu xin tình yêu từ Lâm Phong rồi lần này cô nhận lời đi chơi cùng một bạn diễn nam cùng đóng phim với cô nên khi Lâm Phong gọi cô không nghe máy.

Ngày hôm sau Lâm Phong gọi điện cho Quỳnh để xin lỗi nhưng Quỳnh vẫn không nghe máy anh chờ dài và nghĩ

“Không lẽ mình phải tới tận đoàn phim để làm lành với Quỳnh ư”

Sau đó Lâm Phong gọi điện cho một người bạn nhờ họ đặt cho một bó hoa hồng lớn và anh mua cho Quỳnh một đôi giày hàng hiệu rồi mang tới tận chỗ Quỳnh đang quay phim thế nhưng khi anh tới đoàn phim thì Quỳnh không có ở đó, rốt cuộc là Quỳnh đi đâu, Lâm Phong hỏi ông đạo diễn thì ông ấy bảo Quỳnh xin nghỉ 3 ngày để đi du lịch cùng bạn trai rồi

- Bạn trai nào chứ, tôi là bạn trai của cô ấy đây mà.

Cô bạn diễn cùng Quỳnh vốn ganh ghét Quỳnh nên tìm cách phá Quỳnh nên thấy bạn trai Quỳnh tới là cô mách lẻo luôn

- Quỳnh đi chơi với bạn trai ở Phan Thiết rồi, bạn trai cô ấy tên Quang Tuấn cũng là bạn diễn cùng mà trong phim họ là một đôi yêu nhau nên họ phải đi du lịch cùng nhau để tìm nguồn cảm hứng để diễn sao cho chân thật chứ ?

- Cô nói thật sao ?

- Tôi dối anh thì tôi được cái gì, hai người này thường xuyên đi cùng nhau mà, có bạn bè nào mà đi du lịch một nam một nữ với nhau như vợ chồng thế không ?

- Cảm ơn cô.

- Nếu anh không tin thì cứ vào facebook quang tuần mà tìm có khi anh tìm thấy cái gì đó hay ho đấy... Quỳnh thì không đăng đâu nhưng Quang Tuần thì tôi có thấy anh ta đăng nắm tay bạn gái rồi đấy.

Lâm Phong không nói gì anh đi thẳng ra xe thì trợ lý của anh gửi hình ảnh cho anh, tấm ảnh Quỳnh ôm trai lạ ở Phan Thiết ... nhìn thấy bạn gái mình trong vòng tay người khác nhưng anh không nổi giận anh mỉm cười

“Nhu vậy cũng tốt mình có lý do để chia tay với Quỳnh rồi, ông nội sẽ không trách được mình, và mình cũng không thấy ngại với ông nội khi chia tay Quỳnh nữa rồi.”

Lâm Phong gửi ảnh thân mật với trai lạ của Quỳnh cho ông nội xem cùng lời nhắn

“Cháu tới trường quay tìm Quỳnh nhưng người ta nói Quỳnh xin nghỉ 3 hôm để đi Phan Thiết chơi với bạn trai mà tiếc là không phải là cháu trai của ông nội, xem ra cháu mọc sừng dài cắm xuống đất luôn rồi ông nội ạ”

Rồi Lâm Phong lái xe đi về anh nhìn bó hoa hồng và túi quà trong xe anh thở dài

“Giờ vứt cái của nợ này đi đâu được nghĩ”

Sau đó Lâm Phong chợt nhớ tới Trà cô gái nghèo khó nhưng lại rất đặc biệt

“Hay là mình mang qua cho Trà nhỉ, vứt đi cũng uổng mà”

Thế là Lâm Phong lái xe vòng lại nhà hàng bia hà nội mà Trà đang làm việc Trà không có điện thoại nên anh không gọi được mà giờ bê hoa vào anh lại ngại nên anh nhờ người vào gọi Trà hộ anh mấy phút sau Trà đi ra

- Anh Phong anh tìm em à ?

- Ừm em lên xe đi.

62 - Tâm Tửng

- Em đang làm việc mà.

Có việc gì không ạ ?

- Em mở cửa xe đi. Có đồ cho em đấy.

Trà miễn cưỡng mở cửa xe ra cô thấy một bó hoa hồng to và một túi quà

- Hoa hồng ư ?

- Cho em đấy...

- Sao lại cho em chứ ?

- Anh mua để dỗ bạn gái nhưng bạn gái anh đi theo thằng khác rồi mà bỏ đi thì uống quá nên anh mang đến cho em cho đỡ uống, em nhận đi.

- Trời em không thích dùng đồ thừa của người khác đâu, anh mang cho người khác giùm em cái... hazzz em thì bận bao việc mà anh còn gọi em ra đây để nói mấy câu vô nghĩa này à, thôi đi về đi để em còn làm việc tiếp.

- Ô em chê tiền của anh giờ hoa hồng em cũng chê luôn hả ?

- Nói thật với anh cái nhà trọ của em bé như thế mang cái bó hoa này về chắc chật hết cả phòng em luôn đấy, anh mang đi giùm em đi nhé ?

- Thế em không nhận thì em bỏ đi giúp anh vậy ?

Trà thở dài rồi gật đầu

- Cũng được...

Sau đó Trà bê bó hoa hồng lớn đó lại thùng rác ngay gần đó bỏ luôn sau đó cô vẫy tay chào Phong rồi chạy nhanh vào nhà hàng bia làm việc tiếp trước sự ngỡ ngàng của Phong

“Trời đất ơi cô ấy vứt bó hoa của mình đi thật...1000 bông hoa hồng cũng không có giá trị trong mắt cô ấy...”

Lâm Phong lái xe về anh thấy hơi khó chịu trước thái độ dửng dưng của Trà... anh bắt đầu suy nghĩ về Trà nhiều hơn.

Vừa về tới biệt thự đã có gái chờ anh rồi cô ấy là Linh người yêu cũ của anh nghe tin anh thất tình là tới an ủi anh ngay

- Anh Phong, Anh đi đâu về vậy ạ ?

- Anh đi có việc em tới tìm anh có việc gì không ?

- Thế cứ phải có việc gì mới được tới tìm anh à, em nhớ anh em tới thăm anh có được không ?

- Ừ cũng được.

Linh ra ôm cổ Phong và nói

- Em nghe nói bạn gái anh đang đi du lịch Phan Thiết với người đàn ông khác à.... Anh có đau lòng lắm không để em an ủi anh cho anh bớt đau lòng nhé ?

Lâm Phong đẩy Linh ra và nói

- Em về đi.

Và đừng bao giờ như vậy nữa chúng ta kết thúc lâu rồi mà.

- Em biết là chúng ta đã kết thúc cho dù em có níu kéo anh thế nào thì anh cũng không đồng ý quay lại với em nhưng hôm nay em đến chỉ muốn an ủi anh thôi chứ em không có ý gì khác nữa đâu ạ... em biết là anh đang rất đau lòng vậy để em xoa dịu nỗi đau giúp anh nhé.

64 - Tâm Tửng

Linh vừa nói vừa cởi cúc áo của Phong nhưng Phong gạt ra và nói thẳng

- Anh không thích ăn lại đồ cũ... kể cả người yêu cũ cũng thế ... anh sẽ không dùng lại... về đi trước khi nổi cáu.

Linh sầm mặt lại cô hậm hực bỏ về... Lâm Phong thở dài anh là vậy không bao giờ có ý sẽ quay lại với người cũ, gái vây quanh anh rất nhiều nhưng anh lại không có tính trăng hoa.

Chơi bởi anh yêu ai anh là anh yêu thật lòng và chung thủy nhưng nếu anh phát hiện mình bị cấm sừng thì anh tuyệt đối không bao giờ tha thứ đó cũng là lí do mà Linh muốn níu kéo anh muốn quay lại để chuộc lỗi làm của mình cũng không còn cơ hội nữa, anh đẹp trai soái ca gia đình tài phiệt thế nhưng cứ yêu cô nào là bị cô đó cấm sừng.

Nhưng nguyên do cũng là do anh cả vì anh thờ ơ lạnh nhạt và không thèm ngủ với bạn gái thì anh mọc sừng cũng không oan ức đâu, tình yêu mà không có tình dục thì là tình đồng chí à, Lâm Phong cũng không biết tại sao bản thân mình lại như vậy anh chỉ biết tự an ủi bản thân mình là anh chưa gặp đúng người để yêu thôi vì chưa có cô gái nào khiến anh say mê cả cô nào cũng mê tiền cô nào cũng giống như bình hoa di động đẹp thật đấy nhưng đầu óc thì trống rỗng mà Lâm Phong thì không thích những cô gái như vậy.

Sau đó Lâm Phong lại nhớ tới Trà nhớ tới cô gái nghèo khổ nhưng tính thì bà già còn mắng anh ngay trước cửa nhà hàng bia nữa, cô gái chê tiền của anh còn ném bó hoa hồng của anh vào thùng rác bất giác anh mỉm cười sau đó anh tự vả vào miệng

“Gì đây ... mình nhớ tới cái cô gái khó hiểu đó ư... không đâu mình làm sao mà nhớ tới cô gái điên khùng đó được chứ”

Lâm Phong tự nói thế nhưng sau đó hình ảnh Trà cứ hiện lên trong tâm trí của anh... sao kỳ lạ vậy anh chưa bao giờ nghĩ về cô gái nào nhiều như vậy cả.

Chương 10

Lâm Phong và trợ lý đi bàn công việc với đối tác làm ăn xong còn sớm hai người ngồi uống cà phê và ngắm cảnh, Lâm Phong hỏi trợ lý

- Cậu thích resort này không ?

- Dạ resort này cũng rất ô kê anh ạ, anh tính mua lại à ?

- Thôi tôi mua nhiều ông nội tôi lại mắng, với lại không quản lý hết được.

- Vâng ... cà phê ở đây rất ngon, đồ ăn cũng rất ô kê không biết phòng nghỉ ngơi ở đây thế nào nhỉ ?

- Chắc cũng được.

- Anh đưa chị Quỳnh tới đây chơi rồi thử cảm giác lạ xem thế nào ?

- Tôi mọc sừng dài cắm tận đất rồi mà cậu còn nói tôi thế à, cậu sĩ nhục tôi đấy à ?

- Em đâu giám sĩ nhục anh đâu, thế hai người chia tay rồi à.

- Cũng chưa, nhưng tôi sẽ không bao giờ chấp nhận một người con gái phản bội, cậu biết tính tôi rồi đấy.

- Vâng đời còn dài gái còn nhiều mà anh.

Lâm Phong nhớ tới Trà anh thở dài suy nghĩ, anh trợ lý thấy sếp của mình suy tư anh liền hỏi

- Anh bị cấm sừng nên buồn lòng hả ?

- Không phải... tôi đang suy nghĩ chuyện khác mà, chứ cậu thừa biết tôi không thích Quỳnh mà hẹn hò với cô ấy là để vừa lòng ông nội tôi mà.

66 - Tâm Tửng

- Vâng lần này ông nội biết chuyện chắc ông thất vọng về chị Quỳnh lắm anh nhỉ ?

Tôi thấy dì giúp việc nói ông nội gọi điện mách ông bạn rồi, tình cảm đôi bạn già chắc sút mẻ từ đây.

- Một câu chuyện buồn anh nhỉ ?

- Đối với ông nội thì là chuyện buồn thôi còn đối với tôi là một chuyện rất vui mà... à này cậu nghĩ sao về Trà hả ?

- Cái cô gái nghèo mắng anh như mắng con đày hả ?

- Cái thằng này chọc ghẹo à...

- Em đùa ạ... theo em nhận xét thì Trà là một cô gái thẳng thắn có sao nói vậy tính sòng phẳng không thích nợ nần ai có hơi hung dữ anh ạ.

- Cậu nhớ cái bó hoa hồng hôm trước không, cô ấy ném luôn vào thùng rác đấy, phũ phàng thật.

- Thế em mới nói trong mắt cô ấy anh không có giá trị nào.

- Tôi không cam tâm đâu, tôi sẽ không để yên cho cô ấy coi thường tôi như vậy đâu.

- Thật ra cô ấy cũng rất xinh đấy, trang điểm ăn mặc ngon lành là thành hotgirl luôn sao anh không tán tỉnh thử xem... biết đâu lại đúng gu của mình .

Lâm Phong vốn đang có ý sẵn rồi nay có anh trợ lý vun vào anh hào hứng hỏi

- Cậu nghĩ sao nếu tôi theo đuổi Trà ?

- Tốt ạ, em nghĩ cô ấy có thể trị được anh, anh ngang ngược quá em nghĩ Trà sẽ quản được ạ.

- Cái thằng này mày xỉa xối anh mày vừa thôi chứ, anh mày đẹp trai Phong độ mẫu bạn trai vạn người mê đấy nhé ?

- Vâng vâng anh là mẫu bạn trai vạn người mê lần này mà anh không tán được Trà thì anh không phải mẫu bạn trai vạn người mê đâu nhé ?

- Cậu coi thường tôi quá rồi đấy, diễn viên ca sĩ nổi tiếng tôi còn tán được nói gì một cô gái bình thường như Trà... phút mốt là đổ gục dưới chân tôi nhé.

- Anh cứ mạnh mẽ đi nhé... anh mà không tán nổi Trà em sẽ cười anh.

- Cậu cứ chờ mà xem nhé ? cá cược với tôi không ?

- Vâng em sẽ chờ để xem anh thắng hay em thắng nhé ?

- Tôi đương nhiên là thắng rồi.

Lâm Phong tự tin lắm anh luôn nghĩ anh tán Trà phút mốt là Trà ngã vào lòng anh ngay nhưng anh đã nhầm to rồi Trà không phải người dễ tán như vậy..

Sáng ngày hôm sau Trà dậy sớm cô ăn vội bát mì tôm rồi đạp xe đạp đi làm như mọi ngày thì cô gặp Lâm Phong ở đầu ngõ

- Chào em..

Trà thấy Lâm Phong thì ngạc nhiên hỏi

- Anh tới đây có việc gì thế hả ?

- Anh tới để gặp em mà.

68 - Tâm Tửng

- Gặp em sao nhưng mà chưa tới ngày em lĩnh lương mà
 - Anh nói rồi số tiền đó anh giúp em mà, em không cần phải trả đâu .
 - Thế anh tới đây làm gì ?
 - Anh tới đón em đi làm...
 - Không cần đâu em tự đi được anh tới đón em rồi lại gây phiền phức cho em đây.
 - Sao lai phiền phức chứ anh chỉ muốn em đỡ vất vả thôi mà.
 - Thôi ạ, người ta lại bàn ra tán vào về em đây anh em vẫn chưa đủ khổ à, thôi anh đi đi tránh xa em ra một chút.
 - Người ta bàn tán cái gì chứ, ai bàn tán gì anh sẽ xử người đó..
 - Thôi miệng đời anh xử hết được à..
- Tránh ra để em đi làm không muộn.
- Anh đưa em đi làm em cất xe đạp đi.
- Trà bực quá gắt lên
- Anh phiền quá ... tránh ra.

Lâm Phong bị Trà quát giạt mình đứng trơ ra đó, Trà lườm Lâm Phong một cái rồi đạp xe đạp đi..

Trà đi khỏi rồi Lâm Phong mới vò đầu bứt tai

“Chết dở không lẽ mình thua cuộc sao thế này thằng Nam (trợ lý) mà biết chắc nó cười mình chết mất”

Một lúc sau Lâm Phong quay lại công ty thì trợ lý Nam hỏi

- Thế nào hôm anh có đón được Trà không ạ ?

Lâm Phong sợ mất mặt nên nói dối

- Có chứ tôi tới đón cô ấy đưa cô ấy đi làm mà.

- Thật vậy ạ ?

- Đương nhiên rồi cậu nghĩ tôi là ai chứ, tôi nói rồi tôi tán phết một là cô ấy đổ gục dưới chân tôi nhé ?

- Bốc phết.

- Gì cơ ai bốc phết chứ ?

- Em có người bạn làm ở nhà hàng bia hà nội em sẽ nhắn tin hỏi cậu ta.. xem anh nói có đúng không nhé ?

Thế là Lâm Phong cuống lên

- Ấy đừng.., Tôi vẫn chưa đón được cô ấy nhưng không sớm thì muộn tôi sẽ đón được cô ấy mà.

Nam trợ lý thở dài

- Biết ngay mà.,, Tưởng anh thế nào hoá ra cũng ..,

- Cậu thôi đi đừng có mỉa mai tôi như thế, tôi nhất định sẽ tán đổ cô ấy cho mà xem ..

Cậu cứ chờ đi.

- Vâng lúc nào em cũng chờ sếp mà sếp nhớ kèo cá cược của chúng ta sếp nhé ?

70 - Tâm Tửng

- Mà này cô ấy rất sợ mang tiếng, tại sao lại vậy nhỉ ?

- Thế thì anh giờ lại tập hồ sơ lần trước em đưa ra mà xem lại trong đó có đầy đủ chia tiết đó.

- Cô ấy rất sợ miệng đời có phải cô ấy bị người ta nói rất nhiều đúng không ?

- Vâng từ bé thì cô bị ông ngoại và dân làng ghê lạnh lên hà nội thì bị cả xóm trọ bàn ra tán vào nên cô ấy rất sợ bị mang tiếng mà.

- Cái xóm trọ ấy giám bịa đặt nói xấu không đúng sự thật về cô ấy thì tôi sẽ dẹp cái xóm trọ đó luôn

- Chắc cô ấy vẫn bị ám ảnh bởi những lời nói của xóm trọ đó, người ta nói cô ấy là cave đó anh trong hồ sơ có đủ thông tin luôn đó anh muốn xem cứ mở ra mà xem lại.

- Mẹ kiếp giám nói thế hả, vậy tôi sẽ dẹp luôn cái xóm trọ đó luôn trong ngày hôm nay.

- Thế anh tính làm gì với cái xóm trọ đó ạ ?

- Cậu chuẩn bị đi tôi và cậu sẽ tới cái xóm trọ đó..

- Vâng .

Hôm nay nhà hàng đông khách nên Trà ở lại thêm 2 tiếng tới lúc cô về nhà trọ thì xóm trọ vắng tanh không một bóng người

“Ừa mọi người đi đâu hết rồi, mọi khi đông vui đèn sáng lắm sao hôm nay tối thui thế này”

Trà Hoang mang lo lắng cả xóm trọ hình như còn một mình cô ở..

Cô sợ quá chốt cửa chặt không giám mở luôn, bà chủ trọ xuống gọi Trà

- Trà ơi.,, Trà ?

- Dạ cháu đây ạ.

- Bác xuống đây là muốn thông báo cho cháu một tin vui nhé, từ giờ cháu ở trọ miễn phí không phải đóng tiền nhé.

- Ồ sao lại thế ạ.

- Miễn phí là miễn phí cháu không cần quan tâm vấn đề khác đâu nhé.

- Mà bác ơi..., Mọi người đâu hết rồi sao cháu không thấy ai vậy ạ ?

- À mọi người đi hết rồi giờ chỉ còn mình cháu thôi nhé... hết người bàn tán về cháu rồi nhé, thôi bác về đây cháu nghỉ đi.

- Ồ sao mọi người lại đi hết thế ạ ?

- Thì tới lúc họ phải đi thì họ đi thôi mà, bác về đây cháu nghỉ ngơi sớm đi mai còn đi làm.

Trà Hoang mang không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở xóm trọ nữa, bình thường xóm trọ cả trăm người ở thế mà sau một ngày Trà đi làm về thì không còn một ai, Trà bắt đầu run sợ cô đóng chặt cửa và lên giường nằm trùm chăn kín đầu không gian yên tĩnh tới mức cô lạnh hết cả gáy, mọi ngày xóm trọ có đông người ở có người nọ người kia nói chuyện ra vào thế mà bây giờ không gian yên tĩnh tới mức Trà sợ không giám đi vệ sinh ... thi thoảng tiếng mèo kêu ré lên Trà giật mình thon thót cô sợ tới nỗi cả đêm mất ngủ, thức đêm mới biết đêm dài Trà nằm trần trọc mãi mà trời vẫn chưa sáng, cô sợ quá nếu cứ ở một mình thế này thì chắc cô phải chuyển nhà trọ mất, cô sợ cảm giác cô độc một mình như thế này lắm .

Cả đêm không ngủ được mắt Trà nhâm như gấu trúc cô uể oải đi làm người chả có tí sức sống nào cả... vừa mở cửa nhà trọ cô giật bắn cả người

72 - Tâm Tửng

khi thấy Lâm Phong đỗ xe ô tô chình ình giữa xóm trọ

- Chào em chúc em một ngày mới tốt lành hạnh phúc.

- Trời đất mới sáng sớm anh tới đây làm gì thế ?

- Em ngủ có ngon không, ?

- Không ngon... cả đêm em không ngủ được.

- Sao thế em, bây giờ em ở một mình một xóm rồi em muốn ăn chơi nhảy múa gì cũng không ai nói gì về em nữa thế mà em vẫn chưa ngủ ngon à ?

Trà ngạc nhiên hỏi Lâm Phong

- Sao anh lại biết em ở một mình một xóm trọ này vậy ?

- Anh xin trình trọng thông báo anh đã mua lại khu nhà trọ này để em ở một mình cho thoải mái, từ bây giờ trở đi sẽ không có ai nói gì về em nữa nhé..

Em thấy anh tốt chưa..., Chắc em cảm động lắm phải không ..

Em đừng khóc nhé anh sợ nhìn thấy con gái khóc lắm đấy cảm động thì mời anh ăn một bữa là được rồi, anh được cái rất dễ tính em ạ.

Trà sốc tới nổi mắt cô trợn ngược lên

- Anh nói gì anh mua lại khu trọ này rồi sao ?

- Ừm..hôm qua anh mua lại khu trọ này và đuổi mọi đi hết rồi, giờ khu trọ này là của em Trà nhé... thích không em ?

Trà gào lên

- Trời ơi cái tên điên này nữa... sao anh lại mua lại khu trọ này chứ... Anh có biết là đêm qua tôi không ngủ được vì quá sợ không hả..anh có biết là một mình ở khu trọ này đáng sợ như thế nào không hả..

Nửa đêm mèo hoang kêu như tiếng trẻ con khóc làm tôi sợ tới mức không dám đi vệ sinh luôn đó... thích thích cái đầu anh ý... hôm nay tôi đánh chết anh.

Lâm Phong ngớ người ra chưa hiểu tại sao thì Trà chạy ra góc sân cầm cái chổi và đuổi đánh Lâm Phong ... khiến Lâm Phong chạy quanh sân

- Ô ơ.. Em bình tĩnh đã.. Anh có chuyện muốn nói..

- Đứng lại ngay.., Hôm nay tôi không đánh anh một trận thì tôi không làm người nữa..

- Á.. Đau .., Đau quá.. Đau quá ... á...

Mặc cho Lâm Phong xin xỏ thì Trà cũng cầm chổi vọt vào mông Lâm Phong mấy phát... khiến Lâm Phong chạy quanh sân chóng hết cả mặt hoa hết cả mắt luôn.

Chương 11

Trợ lí Nam đang ngồi trong phòng làm việc thì Lâm Phong về, nhìn mặt sếp thâm thảm và chảy dài ra thì trợ lí Nam cười nói

- Sếp lại thất bại rồi chứ gì ?

Lâm Phong ngồi xuống ghế anh thở dài thượt thượt

- Tôi đã làm tốt như thế sao cô ấy vẫn đánh tôi là sao nhỉ ?

- Hở ? ? ? Trà đánh sếp sao ?

- Ừm cô lấy cầm chổi tre và vục vào mông tôi tới tấp luôn rồi cô ấy vác chổi đuổi tôi chạy khắp sân khiến tôi chạy té khói luôn Nam ạ

- Trời ơi sếp thâm quá vậy mà lí do cô ấy đánh sếp là gì vậy hả ?

- Cô ấy nói vì tôi mua lại khu trọ và đuổi hết mọi người đi còn một mình cô ấy nên cô ấy sợ tới mức không ngủ được, nửa đêm mèo hoang kêu như trẻ con khóc khiến cô ấy sợ không giám đi vệ sinh, cả đêm không ngủ sáng ra mắt cô ấy thâm xì thế là cô ấy đánh cho tôi một trận thừa sống thiếu chết là vậy đó.

- Ui cha ơi. Nếu như vậy thì đúng là đáng sợ thật sếp thử nghĩ mà xem một cô gái nhỏ bé mà ở một mình ở khu trọ lạnh lẽo rồi nửa đêm mèo hoang kêu thì cô ấy sợ cũng phải ạ, nói thật là em thì em cũng sợ nói gì cô ấy.

- Đáng sợ như vậy sao ?

- Vâng sếp thử nghĩ mà xem ...

- Ờ cũng đúng nhỉ... thảo nào mà cô ấy tức giận như thế...nhưng mà.

- Nhưng mà sao ạ ?

- Lúc cô ấy tức giận trông rất đáng yêu.

- Ôi trời ơi, sếp bị đánh đập cả mông mà sếp vẫn nói vậy hử... hay sếp thích cô ấy rồi ?

- Tào lao vớ vẩn, thích là thích thế nào, tôi mà thèm thích cô gái ngang bướng đó à, mơ đi cô ấy không có cửa nhé.

- Sếp cứ nói một đằng lại làm một nẻo nhé, tới lúc sếp công khai em cười vào mặt sếp luôn.

- Cái thằng này còn nói nữa hả ?

- Không cho nói thì thôi vậy.

Nhưng ngay sau đó Lâm Phong hỏi Nam

- Nam này tôi hỏi.

- Sếp hỏi đi ạ.

- Theo cậu nghĩ thì Trà đang suy nghĩ gì, cô ấy sợ như thế có khi nào cô ấy chuyển đi nơi khác không ?

- Theo em nghĩ thì Trà đang rất sợ đấy, sếp nên tìm cách nào đó để có người vào khu trọ đó ở để cô ấy bớt sợ hoặc là sếp đón cô ấy về nhà sếp luôn đi, nhanh không cô ấy chuyển đi rồi sếp làm sao mà tìm được.

- Cũng có lý... à tôi đã nghĩ ra cách rồi tôi sẽ đón cô ấy về nhà tôi để cô ấy làm việc vặt cho tôi, tôi sẽ trả lương cho cô ấy, như thế tôi sẽ không phải lo lắng nữa rồi để cô ấy ở ngoài nhờ ai tán mát thì sao ?

- Sếp lo lắng như vậy là sao đây em cần một lời giải thích ?

76 - Tâm Tửng

- À không có gì ý tôi là nhà tôi đang thiếu người giúp việc tôi sẽ cho cô ta một cơ hội làm việc cho tôi chứ lương nhân viên ở nhà hàng bia của cô ấy thấp lắm.

Cậu cũng biết là tôi hay thương người mà.

- Nhưng vấn đề là cô ấy có nghe hay không mới là vấn đề sắp ạ.

- Yên tâm chỉ cần tôi nói phát là cô ấy đồng ý ngay cơ hội tốt như thế mà.

Trợ lí Nam cười và nói

- Anh tự tin có thừa nhĩ nhưng em nghĩ Trà không đồng ý nhanh như thế đâu nên anh hãy lựa lời mà nói ạ.

Lâm Phong vênh váo vậy thôi chứ bản thân anh cũng biết chuyện này không hề đơn giản, anh cũng không thể hiểu bản thân mình rốt cuộc vì tại sao anh lại lo chuyện bao đồng như vậy và lần này anh lo chuyện bao đồng hơi quá đà rồi, Lâm Phong suy nghĩ một hồi xong anh tặc lưỡi nói

“Cứ coi như mình giúp đỡ người khó khăn đi, thấy người nghèo khổ nhất định phải giúp đỡ họ đó là lời ông nội hay nói với mình mà”

“Mình là người tử tế giống ông nội mà”

Sau đó Lâm Phong đã nghĩ trước những câu mình sẽ nói với Trà anh tập đi tập lại để cho quen lời và tự nhiên thoải mái nhất có thể tập lời thoại xong tự tin nói với Nam

- Nhất định lần này tôi sẽ thành công, cậu chuẩn bị tinh thần thua cuộc đi là vừa.

- Vâng em sẽ chờ xem sắp có làm nổi không, nay lại thất bại tiếp nhé !

- Cậu chứ chờ đi nhất định tôi sẽ thắng.

- Thì em vẫn đang chờ đây.

Để chắc chắn Lâm Phong lại tập nói trước một lần nữa, trông anh lúc này như một thằng ngố vậy trợn lí Nam thì cười tùm

“Sếp của mình biết yêu thật rồi”

Tối hôm đó Trà đi làm về cô về tới cổng khu trọ cô đứng lại và nghĩ

“Chết rồi mình phải làm sao đây... mình sợ lắm thế này thì làm sao mình sống nổi chứ”

“Không thể được mình phải tìm nhà trọ mới thôi chứ ở một mình thế này vừa sợ lại còn nguy hiểm đêm hôm bọn nghiện vào đây thì mình biết phải làm sao đây, mình có chết ở đây cũng không ai biết cả”

Trà đi vào nhà trọ và dọn hết quần áo của mình vào túi dọn xong cô đang định đi tìm nhà trọ mới thì Lâm Phong tới tìm cô

- Trà ơi. Trà ?

- Ai vậy ?

- Anh đây,

- Anh Phong... anh lại tới đây làm gì hả ?

Trà diên lên cô lồng lên tìm chổi thì Lâm Phong liền ôm lấy chân Trà và nói

- Anh xin lỗi... em đừng đánh anh mà.

Mông anh vẫn đau đây này.

78 - Tâm Tửng

Tự nhiên nghe Lâm Phong nói vậy Trà lại động lòng cô thở dài và nói

- Anh là người cao quý sao lại ôm chân một người thấp hèn như em thế, anh không sợ người ta nhìn thấy người ta cười vào mặt anh à ?

- Anh không sợ người ta nhìn thấy anh như thế này nhưng anh sợ em đánh anh.

- Thôi được rồi. Em sẽ không đánh anh nữa, thế anh tới tìm em có chuyện gì ?

- Trà à em sợ ở một mình ở đây đúng không ?

- Vâng em sợ lắm. Anh có biết là đêm dài lắm không hả ?

- Vậy em tới nhà anh đi... nhà anh đang thiếu người làm em tới làm cho anh nhé, anh trả gấp 4 số tiền lương mà em làm ở nhà hàng.

- Không...

- Gấp 5 lần.

- Không làm là không làm.

- Gấp 10 lần.

- Anh có âm mưu gì đúng không ?

- Anh thật lòng muốn giúp em mà, sao em lại nói anh vậy là sao ?

- Em nghĩ là anh có ý đồ gì khác thôi chứ bình thường không ai tốt với ai như vậy cả.

- Vậy anh nói thẳng thế này nhé em tới làm giúp việc cho nhà anh một năm rồi anh xóa nốt số nợ cho, như thế thì một năm em sẽ trả hết nợ cho anh, em thử nghĩ mà xem một năm sẽ trả hết nợ vẫn hơn là 5 năm phải

không, em làm ở nhà hàng bia 5 năm em mới trả hết nợ cho anh nhưng em tới làm cho anh thì chỉ một năm là em trả hết nợ luôn, quá lợi cho em đúng không ?

Trà suy nghĩ rồi cô nhìn Lâm Phong với ánh mắt nghi ngờ

- Anh khai thật đi anh tính lừa em đúng không ?

- Thế em nghĩ anh lừa được em à, chưa gì anh đã bị em đánh cho dập cả mõng rồi, em dễ bị anh lừa lắm à ?

- Thì tự dưng anh quan tâm tới một người như em thì em thấy lạ chứ sao ?

- Thì anh muốn giảm thời gian em trả nợ cho anh đi, ai mà chờ em trả nợ những 5 năm cơ chứ ?

- Cũng phải 5 năm hơi lâu thật.

- Vậy em về nhà anh làm giúp việc cho anh đi, một năm sau trả hết nợ rồi em muốn đi đâu thì đi cũng được mà.

Trà suy nghĩ cũng lấy hợp lí, cô về làm giúp việc cho Lâm Phong một năm là cô đã trả hết nợ rồi và cô cũng không phải ở đây một mình nữa ở đây một mình cô sợ tới mức mất ngủ thế này thì làm sao mà cô ở được chứ.

Trà suy nghĩ một hồi rồi cô gật đầu đồng ý

- Được em đồng ý em sẽ tới làm giúp việc cho anh, một năm anh phải xoá hết số nợ kia cho em đấy.

- Ô kê chót luôn, giờ chúng ta đi luôn nhé ?

- Vâng nhưng mà em nói trước anh mà giờ trò với em thì anh chết chắc luôn anh nghe rõ chưa hả ?

80 - Tâm Tửng

- Em nhìn mặt anh uy tín thế này mà anh sẽ không bao lừa dối em đâu, anh thề đấy.

- Vâng em sẽ tin anh một lần này nữa.

- Vậy chúng ta đi thôi nào.

Lâm Phong đưa Trà tới nhà mình, để Trà tin là nhà anh thiếu người giúp việc nên lúc trưa anh đã cho cô giúp việc nghỉ dài hạn luôn rồi, vừa về tới biệt thự Lâm Phong bảo với Trà

- Nhà anh rất nhiều phòng em muốn ở phòng nào thì em ở nhé ? Còn anh ở trên lầu 2 còn lầu 3 là phòng tập gym và phòng làm việc của anh.

- Vâng... vậy em ở dưới lầu 1 cho tiện ạ.

- Ừm em cất quần áo đi rồi anh hướng dẫn công việc hàng ngày cho.

- Vâng vậy anh chờ em một chút nhé.

Và cuộc sống của Trà cũng thay đổi từ hôm đó, bây giờ cô đã được sống trong một toà biệt thự lớn được ăn những món ngon và không phải lo gì cả ... mọi thứ đã có Lâm Phong lo hết, hàng ngày cô lau dọn nhà và đi chợ nấu cơm thời gian rảnh cô nằm xem ti vi ở phòng khách chờ tới giờ thì dậy nấu cơm thế thôi, công việc còn nhẹ nhàng và không áp lực như công việc ở nhà hàng bia hà nội của cô lúc trước.

Lâm Phong tới công ty anh vui mừng tới nỗi nhảy chân sáo luôn trợ lí Nam tò mò hỏi

- Sếp có chuyện gì vui ạ ?

Lâm Phong lại gần vỗ vai nam và nói

- Tôi không báo cho cậu một tin buồn nhé cậu sắp thua cuộc rồi Nam ạ..., cậu nhớ vụ kèo của chúng ta chứ ?

- Sếp đã đón được cô ấy về nhà sếp nhưng vấn đề là sếp có tán được cô ấy hay không thôi, sếp đừng có mừng vội như thế chứ ?

- Cậu cứ chống mắt lên là chờ đi, tôi đã đón được cô ấy về là tôi đã thành công 50 % rồi đó, cậu thua cuộc là điều sớm hay muộn thôi Nam ạ.

- Được em sẽ chống mắt lên chờ sếp, sếp nhớ nhé sếp mà thua cuộc thì cái resort trong Hạ Long sẽ là của em đó sếp.

- Được tôi sẽ nhớ rõ mà...cậu mà thua thì cậu sẽ là con nuôi của tôi đó nhớ rõ nhé.

- Vâng em nhớ mà.

- Tôi sẽ chờ tới ngày cậu gọi tôi là bố ... chà chà sẽ vui lắm nhỉ ?

- Sếp đừng mừng vội thế chứ. Ai thắng ai thua còn chưa biết được đâu.

Lâm Phong và trợ lí Nam đã chơi một kèo lớn Lâm Phong thua thì phải sang tên một cái resort ở Hạ Long cho Nam còn Nam thua cuộc thì Nam phải gọi Lâm Phong là bố ... một kèo cá cược cực căng ai thắng ai thua thì vẫn chưa rõ nhưng có một vấn đề rõ ràng là Lâm Phong đã thích Trà anh vẫn cố chấp không thừa nhận.

Chương 12

Ban ngày Lâm Phong đi làm nên Trà cũng rảnh cô dọn dẹp nhà cửa xong rồi cô lại nằm xem ti vi ở phòng khách xem chán cô lại đi tập thể dục xung quanh hồ bơi ở trước nhà, tập thể dục nóng người thế là Trà muốn nhảy xuống hồ bơi tắm cho mát mẻ.. nhưng mà Trà mới tới đây cô lại không có đồ bơi cô nghĩ bụng

“Nhà không có ai cả..

Hay mình cứ cởi quần áo rồi nhảy xuống tắm nhĩ”

“Mà mặc cả quần áo dài xuống tắm lại vướng víu”

“Nhà không có ai nên mình không cần phải ngại”

Thế là Trà cởi quần áo ngoài cô chỉ mặc đồ lót ở trong và nhảy xuống hồ bơi..

“Mát quá.., Sảng khoái quá đi”

Trà bơi mấy vòng liền lâu lắm rồi cô mới bơi từ ngày ở quê cô vẫn trốn mẹ để đi tắm suối, hai năm rồi cô mới được bơi thoải thích như vậy..

Lâm Phong vừa kết thúc cuộc họp kéo dài hai tiếng đồng nên anh ngồi vươn vai

“Mọi người thế”

Sau đó Lâm Phong mở điện thoại ra để xem camera Lâm Phong lẩm bầm

“Không biết cô ấy đang làm gì nhĩ”

Lâm Phong xem cam trong nhà không thấy Trà trong bếp cũng không thấy

“Trà đâu rồi nhi hay là cô ấy ở ngoài hồ bơi”

Lâm Phong mở cam ngoài hồ bơi ra xem đúng lúc Trà đi lên đúng hướng cam chiếu thẳng luôn Lâm Phong giật cả người Lâm Phong cuống lên khi nhìn thấy Trà mặc đồ lót ở hồ bơi..anh ấp úng

“Trà tắm ư... lại còn mặc đồ lót khiêu gợi nữa chứ, cô ấy không biết camera có ở khắp nơi sao”

Trợ lí Nam đi vào hỏi

- Sếp làm bấm gì thế ?

Thế là Lâm Phong cuống lên anh vội giấu cái điện thoại vào túi áo

- Đâu tôi có làm bấm gì đâu

- Rõ ràng sếp xem gì đó trong điện thoại rồi làm bấm mà... sếp xem gì trong đó vậy ?

- Đâu tôi có xem gì đâu, cậu đừng có ăn nói vớ vẩn..

- Sếp không xem gì mà sếp lại vội vàng giấu đi như vậy à, nếu không có gì thì sếp để cái điện thoại ra đây em xem đi.

- Không... này cậu còn giám ra lệnh cho tôi nữa hả ?

- Em không ra lệnh cho sếp em chỉ nói nếu không có gì thì sếp để điện thoại ra đây em xem đi.

- Tôi không việc gì phải để cậu xem cả..

- Sếp rất kỳ lạ nhé..

- Tôi vẫn bình thường không có gì kỳ lạ cả..,

84 - Tâm Tửng

Lúc này có người gọi cho Nam nên Nam đi ra ngoài Lâm Phong mới vội vàng tắt điện thoại đi anh thở phào

“May quá.., Tí thì bị thằng Nam tóm rồi... cái thằng cứ như ma ý nó đi vào từ lúc nào mà mình không biết vậy nhỉ”

Tối hôm đó Lâm Phong rủ Trà

- Em xong việc chưa đi cùng anh ?

- Đi đâu vậy ạ ?

- Đi mua đồ, nhanh lên nào ?

Lâm Phong đưa Trà tới Trung tâm mua sắm anh bảo Trà

- Em chọn quần áo và đồ dùng cá nhân đi.

- Anh mua cho em à ?

- Ừm.. Mua nhiều vào nhé không phải ngại đâu.

- Hi vâng ạ.

Trà chọn 3 bộ quần áo mới và ít đồ dùng cá nhân sau đó cô ấy dừng lại ở quầy bán đồ bơi Lâm Phong hiểu ý anh liền nói

- Em lấy đi nhà có hồ bơi mà.

- Vâng vậy em sẽ lấy một bộ để thi thoảng em bơi ạ.

Sau đó Trà nói

- Em lấy đủ đồ rồi anh có mua gì không ạ ?

- Anh không anh nhiều đồ rồi.

- Thế chúng ta về thôi anh.

Lâm Phong kéo Trà ra quầy bán mỹ phẩm

- Em không mua mỹ phẩm à, con gái nên dùng mỹ phẩm cho xinh gái
... em thích gì cứ lấy đi.

Trà nhìn giá rồi nhăn mặt

- Đắt quá anh ạ, em không lấy đâu.

- Em cứ lấy đi, anh không có gì ngoài tiền mà, lấy đi.

- Em cảm ơn ạ.

Trà lấy mấy thứ cô thích lắm lần đầu tiên trong đời cô mua mỹ phẩm mà..đêm hôm đó Trà ngồi trước gương rồi cô son và đánh phấn rồi tự ngồi ngắm mình trong gương.. trang điểm nhẹ nhàng Trà cũng thấy bản thân mình thay đổi nhiều

Lâm Phong đi xuống thấy phòng Trà sáng điện anh mới lại và gõ cửa

- Trà em chưa ngủ à ?

Trà giật mình cô vội nói

- Em đi ngủ đây..

Nhưng Trà lại quên không chốt cửa nên Lâm Phong đã mở cửa và đi vào.., Anh tròn xoe mắt khi nhìn thấy Trà... cô gái quê mùa giản dị trang điểm vào lại xinh đẹp lạ thường

“Xinh đẹp quá”

Trà ngại quá cô quay mặt đi

86 - Tâm Tửng

- Em thử xem mỹ phẩm dùng có ổn không ..., anh vẫn chưa ngủ ạ ?
- Anh chưa... em trang điểm nhìn xinh quá Trà ạ..
- Em cảm ơn ạ..., cảm ơn anh đã mua đồ cho em nhé ?
- À ừ không có gì đâu em cần gì cứ bảo anh nhé, tiền đi chợ hết chưa ?
- Chưa ạ, anh đưa nhiều cho em vậy mà..
- Ừ cần gì cứ bảo với anh đừng ngại nhé ?
- Vâng ạ..
- Thế anh về phòng đây..

Lâm Phong cuống lên anh quay ra ngoài thì anh đập mặt vào cánh cửa rầm một phát

- Anh Phong anh có sao không ạ ?
- Anh anh không sao ... em mau ngủ đi..

Lâm Phong chạy thẳng lên phòng anh chốt cửa lại rồi anh sờ tay lên ngực mình

“Mình bị sao vậy nhỉ... nếu mình không bình tĩnh lại thì có ngày mình phát điên lên mất thôi... trời đất ơi, mình bị làm sao vậy chứ”

Sáng hôm sau Trà đang làm đồ ăn sáng thì Lâm Phong đi xuống anh vội vàng nói

- Trà ơi hôm nay anh không ăn sáng ở nhà nhé, anh đi làm luôn đây, có khi tối anh về muộn em cứ ăn cơm trước rồi ngủ sớm đi nhé không cần phải chờ anh đâu.

- O em nấu xong rồi anh ăn xong rồi hãy đi làm..

- Anh bận rồi thôi anh đi đây..

Nói rồi Lâm Phong đi vội ra xe ô tô và phóng đi mất... Trà ngạc nhiên không hiểu Lâm Phong bận gì mà không có thời gian để ăn sáng như vậy...

Lâm Phong tới công ty sớm nhất chưa tới giờ làm việc nên mọi người chưa tới anh ngồi ngủ gật luôn, Lâm Phong lẩm bẩm

“Ưa tại sao mình lại tránh mặt Trà nhỉ....

Tại sao mình lại đi sớm về muộn để tránh mặt Trà nhỉ... tại sao chứ đây là nhà của mình cơ mà”

“Rốt cuộc là tại sao chứ”

8 Giờ trọ lí Nam tới anh giật mình khi thấy sếp đã ngồi lù lù trong phòng rồi trán sếp thì xưng như quả ổi nữa mới đáng sợ chứ

- Sếp... sếp bị sao vậy ạ ?

- À tôi vẫn bình thường mà..

- Sếp bị Trà đánh nữa hả ?

- Không có chuyện đó ..

Sao cậu lại nghĩ xấu về Trà như vậy hả ?

- Thì trán sếp thì xưng to như quả ổi rồi sếp lại tới công ty sớm như vậy thì em nghĩ là sếp bị Trà đánh rồi đuổi đi ạ

88 - Tâm Tửng

Lâm Phong gãi đầu và nói

- Không phải như cậu nghĩ đâu, hôm qua tôi không may đập đầu vào cánh cửa nên trán mới bị xưng như vậy, Trà không đánh tôi đâu cô ấy ngoan hiền đáng yêu như vậy mà.

- Thế sao tự dưng sếp lại tới sớm vậy ạ ?

- Thì nay tôi dậy sớm nên tôi đi làm sớm thôi.,,

- Hay là sếp tránh mặt Trà.,, Sếp ngại ngừng hả ?

- Không có.. Sao tôi phải ngại chứ ?

- Sếp đừng có chối cãi nữa em nhìn sếp là em biết rồi, sếp thích thì sếp phải triển ngay không có người hót mát sếp lại kêu nhé ?

Lâm Phong im lặng không nói gì nhưng anh phải thừa nhận trợ lí Nam nói rất đúng, anh nói câu nào đúng câu đó luôn, trợ lí Nam theo làm cho Lâm Phong 7 năm rồi Nam không chỉ là một trợ lí đắc lực mà anh còn là một người bạn thân của Lâm Phong giúp Lâm Phong bao nhiêu việc lớn việc nhỏ, 7 năm làm cùng nhau nên Nam là người hiểu được những suy nghĩ của Lâm Phong

- Cậu khuyên tôi như vậy cậu không sợ bị thua cuộc sao ?

- Em không có gì phải sợ cả, nếu sếp với Trà thành đôi sống hạnh phúc bên nhau thì càng tốt ạ, em mong muốn sếp được hạnh phúc thực ra vụ cá cược em bày ra để sếp có thêm động lực để sếp theo đuổi Trà hơn thôi chứ em không có ý gì đâu sếp ạ, nếu sếp hạnh phúc thì em gọi sếp bằng bố cũng không có sao, sếp hiểu ý em chứ ?

Lâm Phong cười hài lòng

- Cái thằng này lúc nào cũng chỉ suy nghĩ cho anh vậy hả ?

- Thì 7 năm qua anh giúp đỡ em nhiều rồi mà, em biết ơn anh còn không hết ý.

- Vậy thì chúng ta làm việc với nhau thêm 70 năm nữa nhé trợ lí Nam ?

- Vâng sếp.

Lâm Phong và trợ lí Nam bắt tay nhau và cười vui vẻ... sau đó Nam còn bày cách cho sếp của mình cách tán gái anh đang là trợ lí giờ anh kiêm luôn cái chân chuyên gia tư vấn tình cảm cho sếp mình luôn..

Từ ngày tôi chuyển tới biệt thự của Lâm Phong thì cuộc sống của tôi thoải mái hẳn tôi không phải làm việc vất vả và áp lực như trước nữa, về đây làm giúp việc tôi được ăn sung mặc sướng và công việc thì nhàn rồi tôi được xem ti vi được nghe nhạc và được tắm thoải thích trong hồ bơi đó là những việc ngày trước tôi không được làm, có mơ tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tôi lại gặp được một người đàn ông tốt bụng như Lâm Phong.

Tôi đang nằm nghe nhạc ở phòng khách thì chuông cổng vang lên tôi liền chạy ra mở cửa

- Ai vậy ạ ?

Một chị gái trẻ đẹp ăn mặc sành điệu đứng trước cửa cổng biệt thự chị ấy nhạc nhiên khi nhìn thấy tôi

- Cô là ai ?

- Dạ em là Trà là người giúp việc mới của anh Phong ạ ?

- Người giúp việc mới sao, thế đi Lý đâu ?

- Dạ anh Phong nói đi Lý về quê một thời gian ạ.

90 - Tâm Tửng

- Ờ thế cô mau kéo valy của tôi vào nhà đi.

- Thế chị là ? ?

- Tôi là Quỳnh bạn gái của anh Phong.., Anh ấy không kể về tôi cho cô nghe à ?

- Dạ không ạ..

- Chắc anh ấy quên vậy tôi nói luôn tôi là Quỳnh là bạn gái của anh Phong ...hai gia đình chúng tôi đã có hôn ước chỉ chờ công việc của tôi ổn là chúng tôi kết hôn thôi.

- Dạ vâng chị.

- Tôi là diễn viên cô có xem phim “Hoa hồng trên ngực trái “ không ?
Phim có tôi tham gia đó.

- Em chưa xem ạ

- Thế thì lúc nào rảnh vào xem phim tôi đóng nhé hay lắm đấy.

- Vâng ạ.

Vào trong nhà Quỳnh bắt đầu sai Trà

- Trà pha cho tôi cốc nước cam,rồi làm đồ ăn cho tôi đi tôi đói lắm rồi.

- Vâng chị.

- Nhanh lên rồi cô mang quần áo của tôi đi giặt nhé, quần áo của tôi phải giặt tay đấy cô mà cho vào máy giặt hỏng hết quần áo của tôi toàn quần áo đắt tiền cô không đền nổi đâu.

Quỳnh vừa tới nhưng đã sai Trà làm đủ thứ việc cô tự cho mình là bà chủ của căn biệt thự này rồi, Trà thấy không vui nhưng Quỳnh là bạn gái của Lâm Phong ông chủ của cô thì Quỳnh là bà chủ của cô là đúng ... nhưng bà chủ nhà này hay ra vẻ quá khiến Trà thấy hơi khó chịu cô mang quần áo đi giặt và tắm tắm

“Hoá ra hai người họ vẫn yêu nhau thế mà anh ấy nói với mình là hai người đã chia tay rồi.. Đồ nói dối đồ lươn lẹo..hứ..”

Chương 13

Tôi còn đang giặt đồ chưa xong thì chị Quỳnh đã gọi ầm lên rồi

- Trà ơi .. Trà ?

- Em đây chị

- Nhanh lên sao có mấy bộ quần áo mà mày giặt mãi không xong thế hả ?

- Nhiều như vậy mà chị bảo có mấy bộ, chị muốn nhanh thì vào mà giặt đi.

- Ở cái con này... mày là giúp việc mà mày thái độ với chủ nhà như vậy hả ?

- Em là người giúp việc cho anh Phong chứ không phải cho chị nhé.

- Nhưng tao là bạn gái anh Phong tao là bà chủ ở đây, mày ít học nên không hiểu vấn đề à ?

- Bao giờ anh Phong nói với em thì em mới làm còn bây giờ thì xin lỗi chị nhé em không giặt đồ cho chị nữa, chị tự đi giặt đi.

- Ở cái con điên này tao sẽ đuổi việc mày.

- Chị không có quyền... nhưng nếu chị đuổi được thì chị cứ đuổi thôi vì em cũng không thích làm ở đây lắm đâu chị ạ.

- Tao chưa thấy một đứa giúp việc nào bỏ láo mắt dạy như mày cả..

- Nếu chị nói tử tế thì em còn làm chứ chị nói cái giọng khinh người hách dịch đó thì chị vào mà làm đi em không làm nữa.

Trà vùng vằng bỏ ra ngoài... cô cũng thấy mình hơi khó hiểu tự dừng cô lại nổi giận và cãi chị Quỳnh xoi xoi ra mà rõ Quỳnh là bạn gái của Phong thật mà... Quỳnh có nói sai đâu.

“Ừa sao tự dừng mình lại cãi lại chị Quỳnh thế nhỉ, lát anh Phong về chị Quỳnh mách anh Phong thì phải làm sao đây mà mặc kệ đi anh ấy đuổi việc mình là cùng thôi, như thế cũng tốt mình không phải trả nợ cho anh ấy nữa”

Trà bỏ chậu quần áo đó không giặt nữa Quỳnh sợ quần áo ngâm nước lâu nên cô đành phải giặt và phơi lên, sau đó Quỳnh đi ra ngoài gọi Trà

- Trà... mày đâu rồi hả ? ?

- Có chuyện gì ?

- Mày biến ra khỏi đây ngay tao không thuê cái loại giúp việc mất dạy như mày nữa.

Tôi mặc kệ lời chị Quỳnh nói tôi ngồi ở gần bể bơi chờ Lâm Phong về, chị Quỳnh vẫn không chịu dừng lại cứ lải nhải đuổi tôi bằng được

- Tao bảo mày biến đi mà... mau biến đi cái con mất dạy kia.. mày có biến đi không nếu không tao sẽ gọi điện mách ông nội đấy..

Đúng lúc đó Lâm Phong lái xe về tới nơi vì khi nãy ở công ty Lâm Phong mở camera thấy Quỳnh tới nên anh thu xếp công việc rồi anh đi về nhà sớm

- Chuyện gì mà ầm ĩ thế ?

Quỳnh thấy Lâm Phong về cô liền chạy ra giả vờ làm bộ mặt đáng thương

- Anh à..

94 - Tâm Tửng

Anh về rồi à, anh về mà xem giúp việc bắt nạt em kia.. đuổi việc nó đi anh yêu.

Trà chẹp miệng nói

- Đúng là diễn viên có khác diễn giỏi thế... thôi được rồi hai người muốn đuổi việc tôi chứ gì, vậy tôi đi là được chứ gì ?

Trà nói xong cô đi vào phòng thu dọn quần áo... Quỳnh ở ngoài này mặt vênh lên

- Biến đi ... cái thứ giúp việc gì mà mấy dạy lão toét... anh yêu nhỉ ?

Lâm Phong lúc này mới lừ mắt nhìn Quỳnh

- Em còn vác mặt tới đây làm gì nữa hả ?

- Anh Phong à anh hiểu lầm em rồi..

Thật ra hôm đó em đi chơi với bạn em thôi anh ấy là bạn diễn trong phim mới của em đóng, cái tấm ảnh đó chỉ là một trong những cảnh diễn trong phim thôi bọn em chỉ tập diễn thôi mà anh.. với lại em đi cả mấy người nữa chứ có phải em đi riêng hai người đâu chứ...

- Em bớt diễn đi... làm diễn viên đóng phim nên quen thói diễn trò rồi à ?

- Anh à em thề đây em không làm gì có lỗi với anh cả... hôm đó ông nội gọi điện cho em em đã biết ngay là anh hiểu lầm em rồi, em xin thề là hội em đi 5 người chứ không phải em đi riêng lẻ với trai lạ đâu anh ạ, em xin anh hãy tin em một lần này đi..

- Đủ rồi anh không muốn nghe gì nữa em về đi.., Mang hết đồ của em về đi..

- Em xin anh hãy tin em đi mà em không làm gì sai cả... chính ông nội bảo em tới đây làm lành với anh mà, ông nội muốn chúng ta kết hôn trong năm nay anh ạ, nên em đã xin nghỉ lịch quay phim để chúng ta có thể kết hôn sớm nhất có thể... nếu anh không tin anh cứ gọi điện cho ông nội đi ạ.

Lâm Phong đẩy Quỳnh ra thì cô ta cứ bám chặt lấy chân anh

- Cô đi về nhà cô đi...

- Em không về đâu... em ở đây theo lời ông nội nói... anh đừng đuổi em nữa..

....

Trà thu dọn quần áo xong cô đi ra thấy Lâm Phong và Quỳnh còn đang co kéo nhau ở bên ngoài cô liền nói

- Tôi đi đây.., Số nợ kia xí xoá nhé người giàu như anh tiếc gì mấy đồng lẻ đó nhỉ ?

Lâm Phong liền nói

- Ai cho em đi chứ.., Cất đồ vào phòng ngay cho anh.

- Anh lo mà chăm bạn gái của anh đi, giữ tôi ở lại đây làm gì mất công tôi và cô ta đánh nhau sút đầu mẻ trán người khổ nhất lại là anh đó,

- Em ở lại cho anh... bao giờ trả nợ xong anh mới cho em đi.

Quỳnh đang ôm chân Lâm Phong cô phải ngạc nhiên hỏi

- Anh Phong cô ta nợ tiền anh à, sao anh cứ giữ cô ta ở lại thế hả ?

- Không phải việc của em.

Lâm Phong hất Quỳnh ra và đi lại chỗ Trà giữ túi đồ của Trà lại

96 - Tâm Tửng

- Ai cho em đi mà em đi hả ?

- Em bắt nạt bạn gái anh mà anh không đuổi việc em à ?

- Không cô ấy không còn là bạn gái của anh nữa rồi.

- Thế mà cô ta nói cô ta là bà chủ ở đây cô ta đuổi em đi đó.

- Ngoài anh ra không ai được phép đuổi em đi cả.., Em nghe rõ chưa, và em chỉ làm việc cho anh thôi không phải làm giúp việc cho ai hết cả em nhớ nhé.

- Vâng ạ..

- Em mang đồ của Quỳnh ném hết ta ngoài đường cho anh.

- Vâng sếp.

Trà quay lại nhìn Quỳnh và nói

- Xin mời bà ra về ạ, ở đây không có ai chào đón bà cả xin mời bà về cho ạ.

Quỳnh tức lồng lộn lên nhưng Lâm Phong không cho phép cô ở lại nên cô không thể ở lại được cô hậm hực gọi điện cho ông nội của Lâm Phong

“Ông nghe đây”

Giọng Quỳnh méo mào qua điện thoại

“Ông ơi.., Anh Phong đuổi cháu về anh ấy không nghe cháu giải thích ông ạ...”

“Vậy hả... được rồi để ông gọi cho thằng Phong”

“Ông ơi... có một cô gái lạ đang làm giúp việc ở biệt thự, nhìn mặt cô ta gian xảo lắm cháu nghi ngờ cô ta có ý đồ gì đó ông ạ, ông tới mà xem Lâm Phong bệnh cô ta để cô ta bắt nạt cháu ông ạ.”

“ Có cả chuyện đó sao, được rồi ngày mai ông sẽ tới đó”

“Vâng ạ, ông phải làm gì đó đi ông anh Phong nhất quyết không cho cháu cơ hội giải thích đâu ông ạ”

“Được rồi ông sẽ giải quyết chuyện này cho cháu đừng có lo nhé”

“Vâng ạ cháu nhờ ông nội đấy ạ”

...

Sau khi đuổi Quỳnh đi rồi tôi thấy rất vui Lâm Phong đã đứng ra bảo vệ tôi như vậy xem ra cũng tạm được đấy chứ.. ngồi ăn tối Lâm Phong gấp thức ăn cho tôi và nói

- Em ăn nhiều nhé.

- Vâng em cảm ơn.

- Thế anh và chị Quỳnh chia tay thật à ?

- Ủm anh đã nói chia tay rồi nhưng cô ta cứ cố chấp còn lôi cả ông nội anh vào chuyện này nữa.

- Thế sao anh không cho chị ấy một cơ hội ạ, có thể chị ấy đã nói thật thì sao ?

- Tâm này cô ấy có nói thật lòng đi chẳng nữa thì anh và cô ấy cũng không thể quay lại được nữa đâu... mọi chuyện kết thúc thật rồi em ạ.

- Hai người từng yêu nhau mà sao không thể tha thứ cho lỗi lầm của nhau chứ ?

98 - Tâm Tửng

- Ngay từ đầu anh đã không yêu cô ấy rồi, chuyện cô ấy ngoại tình chỉ là giọt nước tràn ly thôi với lại bây giờ anh thích người khác rồi.

- Anh thích người khác rồi sao, gớm thật.

- Người anh thích là em đấy Trà ạ..

- Hả ? ? ? ?

- Người anh thích là em đấy Trà ạ..,

Trà ngại quá cúi gầm mặt xuống cô lí nhí nói

- Anh bị sao vậy hả ... sao anh có thể thích một người như em được chứ ?

- Tại sai lại không chứ.., Em có gì không tốt à ?

- Thì tại em nghèo... em mồ côi em không có gia đình...em không có gì trong tay cả...

- Tiền anh không thiếu còn một mái ấm gia đình anh sẽ cho em, em thiếu gì anh sẽ cho em thứ đó chỉ cần em ở bên cạnh anh thôi còn mọi thứ cứ để anh lo hết có được không Trà ?

- Chuyện đó...

- Anh đang chờ câu trả lời của em đó..

Tôi liền ấn con tôm chiên vào miệng Lâm Phong

- Tôm ngon lắm anh anh đi..

- Tôm đúng là ngon thật nhưng anh cần...

Tôi lại ấn tiếp con tôm nữa vào miệng Lâm Phong lúc này Lâm Phong đầy miệng mới không nói thêm được câu gì nữa...sau đó tôi đứng dậy và nói

- Hình như em quên chưa cất quần áo ..

Em đi cất quần áo đây.., Anh cứ ăn đi rồi lát nữa em rửa bát sau...

Chương 14

Trà rửa bát xong cô đi thật nhanh để về phòng cô muốn tránh mặt Lâm Phong nhưng anh đã chờ cô ở cửa phòng từ bao giờ rồi

- Anh Phong.. anh chờ em có việc gì không ạ ?

Lâm Phong đưa cho Trà một cái hộp rồi nói

- Tặng em.

- Gì vậy ạ ?

- Em mở ra xem đi.

- Điện thoại ư... sao anh lại đưa điện thoại cho em vậy ?

- Anh tặng em lớn bằng từng này mà không có điện thoại để dùng em không thấy buồn hả ?

- Không ạ, về đây em được xem ti vi xem cả nhạc xem phim là quá tốt rồi ạ, trước kia em ở nhà trọ em không có điện thoại không có ti vi y như người mù văn hoá vậy..

Giờ về đây em được xem ti vi em còn đòi hỏi gì hơn nữa ạ ?

- Em dùng điện thoại đi để khi nào có việc gì thì em gọi cho anh, chứ không có điện thoại nhiều khi cũng bất tiện mà.

- Vâng thế em cảm ơn anh nhé..

- Vào phòng đi rồi anh hướng dẫn sử dụng điện thoại nhé ?

- Vâng ạ.

- Đây anh lưu số anh đầu tiên đây này ..

Gọi cho anh thì em ấn vào đây rồi tắt ấn vào đây... còn đây là vào facebook xem này... còn nghe nhạc thì vào đây này... em nhớ chưa ?

- Dạ em nhớ rồi ạ.
- Dễ mà vài lần là em nhớ ngay mà.
- Dạ em cảm ơn anh nhiều ạ.
- Không có gì ...

Lâm Phong nhìn Trà anh chợt bối rối anh muốn ôm Trà và hôn cô một cái nhưng anh sợ cô đánh nên anh lại thôi... đêm hôm đó anh trần trọc mất ngủ vì cô, anh nhớ ánh mắt nhớ nụ cười của cô muốn phát điên lên mặc dù hai người ở chung nhà nhưng anh vẫn nhớ cô điên đảo .

Sáng ngày hôm sau anh tới công ty anh đã tâm sự với trợ lý Nam

- Nam à bây giờ theo cậu tôi phải làm sao đây ?
- Anh hãy tỏ tình với Trà đi.. anh thích Trà như vậy mà không dám bày tỏ với cô ấy à ?
- Tôi ngại ý... cả đêm qua tôi trần trọc không ngủ được..
- Anh mà không dám bày tỏ thì anh còn trần trọc không yên ý, hãy mạnh dạn đi cô ấy theo anh về nhà là cô ấy cũng có ý với anh rồi mà.
- Cô ấy có ý với tôi thật sao ?
- Em không chắc chắn nhưng em nghĩ là vậy đó ạ.
- Được rồi tôi sẽ bày tỏ tình cảm của mình với cô ấy..
- Chúc anh may mắn nhé.

102 - Tâm Tửng

- Cảm ơn cậu.

Thế nhưng chiều hôm đó ông nội đã gọi điện và giao cho Lâm Phong một dự án ở tận miền trong và Lâm Phong sẽ vào đó để hoàn thành dự án lần đi này của Lâm Phong sẽ kéo dài 2 tới 4 tuần liền, đáng lẽ ông nội là người đi vào đó nhưng lần này sức khỏe của ông yếu đi nên ông bàn giao công việc lại cho Lâm Phong

Tối hôm đó Lâm Phong trở về anh buồn vì sắp phải xa Trà anh ăn cơm không thấy ngon miệng Trà thấy vậy liền hỏi

- Anh sao thế đồ ăn không vừa miệng à ?

- Không phải đâu đồ ăn rất ngon mà

- Thế sao trông anh không vui vậy ạ.

- Trà à mai anh đi công tác rồi 2 tuần anh mới về em ở nhà trông nhà giúp anh nhé. anh sẽ về sớm thôi.

- Vâng ạ... anh cứ đi giải quyết công việc đi ạ..

- Anh có nhiều chuyện muốn nói với em nhưng có lẽ để khi nào anh về rồi anh nói nhé.

- Anh làm em tò mò rồi anh nói luôn đi ạ.

Lâm Phong nắm tay Trà và nói giọng rất nghiêm túc

- Trà à chúng ta hẹn hò được không anh rất thích em anh muốn được làm bạn trai của em.. em đồng ý làm bạn gái của anh Trà nhé..

Trà ngại quá cô ngập ngừng nói

- Anh cho em thời gian suy nghĩ nhé

- Được vậy em cứ suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời anh... khi nào anh đi công tác về em trả lời anh cũng được.

- Vâng ạ..

Trà cứ để yên cho Lâm Phong nắm tay của cô hai người nhìn nhau và phải ánh mắt yêu thương của nhau đêm đó cả Lâm Phong và Trà đều trầm trọc mất ngủ

Sáng hôm sau trợ lý Nam tới đón Lâm Phong đi nhưng anh vẫn không rời xa Trà

- Anh đi đi không muộn ạ.

- Anh không muốn đi chút nào ý... em cho anh xin chút động lực để anh đi nào

Trà liền thơm vào má Lâm Phong một cái rồi nói

- Anh đi rồi nhanh về với em .

Thế là Lâm Phong đờ người ra có nằm mơ anh cũng không nghĩ anh được Trà thơm vào má như vậy anh ú ớ

- Anh .. Anh .. Không đi nữa.. Anh ở nhà với em luôn..

Trợ lý Nam liền kéo Lâm Phong đi

- Anh ơi đi thôi không trễ giờ bay bây giờ... chị dâu ở nhà nhé em và anh đi đây ạ.

Trà ngại cô vầy vầy

- Vâng hai người mau đi đi

Lâm Phong vội nói

104 - Tâm Tửng

- Nam cậu huỷ lịch bay đi tôi không đi nữa tôi muốn ở nhà với vợ tôi...

- Thôi em xin anh đẩy ông nội đã bàn giao lại cho anh dự án đó rồi, 2 tuần nữa là anh có mặt ở nhà với chị dâu rồi mà.

- Nhưng tôi không muốn đi..

- Thôi nào .. Anh không trẻ con nữa chúng ta đi thôi.

Trà và Lâm Phong không nỡ xa nhau, hai tuần sắp tới sẽ là những ngày rất dài đối với hai người... khi cả hai vừa nhận ra mình đã thích đối phương thì ông trời lại thử thách họ để họ tạm xa nhau như thế

Lâm Phong bay vào tới nơi việc đầu tiên anh làm là gọi điện cho Trà thông báo hai người nói chuyện với nhau một lúc lâu và hứa hẹn với nhau bao nhiêu điều cả hai hẹn khi nào Lâm Phong về hai người sẽ đi biển chơi vì Trà chưa được đi biển chơi bao giờ cô sống trên vùng núi cao nên đi chơi biển với cô là một điều vô cùng xa xỉ, thế nhưng cả hai người đều biết chuyến công tác xa và dài ngày lần này là do ông nội của Lâm Phong sắp xếp... ông có mục đích của mình từ trước đó rồi, lần này Lâm Phong đi xa rồi không còn ai bảo Trà nữa...

Lâm Phong đi công tác mới được một ngày mà Trà thấy lâu như một tháng vậy cả ngày cô mong ngóng điện thoại của Lâm Phong nhưng Lâm Phong đang bận công việc nên anh không gọi về cho cô được, tối hôm đó Trà mang túi rác ra thùng rác cách nhà hơn 100 mét lúc cô đi qua đoạn đường tối thì một chiếc xe ô tô màu đen đi qua chiếc xe dừng lại 3 người đàn ông lạ mặt xuống xe và lao vào khống chế Trà rồi chụp bao tải đen lên đầu Trà và bắt cóc cô đi...Trà vùng vẫy kêu cứu thì cô bị đánh bất tỉnh..

10 Giờ đêm hôm đó Lâm Phong mới giải quyết xong công việc anh trở về khách sạn nhưng do mệt anh nằm xuống và ngủ thiếp đi ... trợ lí Nam gọi anh dậy tắm anh còn không dậy nổi..

Lâm Phong không hề biết ở nhà Trà đã bị bắt cóc và đưa tới một nơi rất xa...

Chương 15

Trà bị bắt cóc đưa tới một nơi rất xa cô bị nhốt trong một ngôi nhà bỏ hoang và bị đánh đập một cách tàn nhẫn tới mức thân tàn ma dại và không ai nhận ra cô là Trà nữa, mái tóc dài của đã bị cắt ngắn cụt và lởm chởm cô bị đâm gãy răng mặt mũi tím bầm tới khi cô ngất lịm đi không biết gì nữa

“Mang xô nước ra dội vào mặt nó đi”

Trà bị dội cả xô nước bắn vào mặt cô tỉnh lại toàn thân cô đau nhức tới nỗi cô cảm giác toàn thân sắp tê liệt.

Một người đàn ông lại gần cô và nói

- Mày có biết vì sao mày bị bắt cóc tới đây không hả ??

Trà ú ớ

- Tôi... không biết... xin tha cho tôi

- Vậy để tao nói cho mày nghe nhé vì mày giám có tình ý với cháu trai của ông chủ tịch đấy... mày đã hiểu chưa.

Một con cóc ghẻ mà muốn làm phượng hoàng à, mày cũng mơ cao quá nhỉ ?

- Tại sao tôi lại không thể ở bên anh ấy chứ. Tại sao ?

- Vì mày không xứng.... Mày không hiểu à ?

- Vì tôi nghèo ... tôi không có gì ư ?

- Đúng thế với lại ông chủ tịch đã nhận một người khác làm cháu dâu rồi cái thứ cóc ghẻ như mày mà cũng đòi làm cháu dâu của ông chủ tịch thì tao cũng lạy mày đấy...

- Xin tha cho tôi. Tôi sẽ không như thế nữa... xin tha cho tôi.

Người đàn ông đó bóp cổ Trà và nghiêng răng nói

- Tao muốn tiền mày về châu trời lắm nhưng ông chủ tịch muốn giữ lại mạng sống cho mày nhưng mày sẽ phải biến mất và không bao giờ được phép xuất hiện trước mặt cậu chủ Lâm Phong nữa..., mày biết ông chủ tịch là người như thế nào rồi đấy... ông ấy đưa mày tới đây được thì việc cho mày đăng xuất là điều rất dễ dàng ông ấy chỉ cần có tiền thôi còn việc giết mày đã có người khác lo, tao chỉ muốn nhấn mạnh với mày rằng nếu mày muốn sống thì mày hãy biến thật xa cậu chủ Lâm Phong ra nếu không sớm muộn gì mày cũng chết thảm đấy.

Trà đau đớn cô nằm lê lết trên nền đất cô đau đớn tới nỗi cô không thể chịu nổi nữa cô ngất lịm đi... lại một xô nước ao nữa dội thẳng vào mặt Trà từ từ mở mắt ra người đàn ông kia nói

- Bây giờ mày có hai sự lựa chọn 1 là sống 2 là chết mày chọn đi.

- Tôi muốn sống....

- Được ... ông chủ tịch cho mày một số tiền đủ để mày sống thoải mái cả đời, mày cầm tiền và biến khỏi cậu chủ Lâm Phong... nếu mày không giữ lời thì mày sẽ chết mất xác vào một ngày đẹp trời nào đó... mày hiểu chứ ?

- Tôi hiểu rồi...

Người đàn ông đó ném bọc tiền lớn lại cho Trà và rời đi... Trà nằm đó cô kim nén cơn đau cô gồng người chịu đựng để tìm cơ hội sống sót ở cái nơi vắng vẻ này...

....

108 - Tâm Tửng

Buổi sáng Lâm Phong tỉnh giấc anh vội lấy điện thoại ra và gọi điện cho Trà nhưng không ai bắt máy cả... anh mở điện thoại ra và phát hiện Trà đi vứt rác từ tối qua và chưa về nhà, nhưng thùng rác ở cách xa cổng lại khuất nên không có camera chiếu ở góc đó nên Lâm Phong không nhìn thấy gì cả anh vội gọi trợ lí Nam

- Nam ơi Nam ?

- Dạ mới sáng ra anh gọi gì em thế ?

- Trà ở nhà gặp chuyện rồi,,, cậu đặt vé cho tôi đi tôi phải về ngay

- Anh bình tĩnh lại đi sáng qua em vẫn thấy anh gọi về cho Trà mà.

- Tôi vừa gọi cô ấy không được tôi check cam thì cô ấy đi vứt rác từ tối qua và chưa về nhà, trời ơi tôi phát điên mất thôi cậu mau đặt vé cho tôi ngay.

- Vâng vâng anh bình tĩnh lại đi có khi cô ấy đi đâu chơi thì sao ?

- Không đâu nếu cô ấy đi đâu chơi cô ấy sẽ báo với tôi mà...

Lâm Phong bỏ luôn công việc đang dở để bay về nhà tìm Trà. Anh vô cùng lo lắng khi thấy Trà mất tích điện thoại Trà để ở nhà, quần áo và đồ dùng vẫn còn nguyên trong phòng nhưng người không thấy về Lâm Phong đã báo cảnh sát và đi tìm kiếm Trà khắp nơi nhưng không thấy Trà đâu cả.

Ông nội tới thấy Lâm Phong đang ở nhà thì ông ngạc nhiên hỏi

- Lâm Phong sao giờ cháu lại ở nhà giờ này cháu phải ở trong kia giải quyết công việc chứ ?

- Cháu xin lỗi ông nhé cháu đã tạm dừng công việc ở trong đó rồi ông ạ.

- Thế có việc gì à ?

- Một người bạn của cháu mất tích cháu về tìm bạn cháu ông ạ, khi nào tìm thấy bạn cháu rồi cháu sẽ vào đó giải quyết công việc sau.

- Bạn nào vậy cháu ?

- Bạn gái của cháu ông ạ...

- Có phải cô bé mà hôm trước làm giúp việc cho cháu đúng không, một cô gái làm giúp việc mà khiến cháu phải lo lắng bỏ cả công trình mấy trăm tỷ để về tìm họ sao ?

- Trước cô ấy là giúp việc của cháu nhưng giờ cô ấy là bạn gái của cháu rồi ông ạ.

- Ừm vậy tuy cháu ông không can thiệp vào chuyện của cháu nữa, ông về đây.

- Vâng cháu chào ông ạ.

Ông chủ tịch ra ngoài xe ô tô và nghĩ

“Cháu sẽ không bao giờ tìm được con bé nghèo khổ đó đâu Phong ạ, vì con bé đó không xứng đáng “

....

Một tháng trôi qua Lâm Phong vẫn không tìm thấy Trà... phía cảnh sát cũng không có tin tức gì cả. Lâm Phong vô cùng chán nản dạo này anh đi uống rượu nhiều hơn ... sau đó ông nội thường xuyên động viên anh và cho rằng Trà đã cố tình bỏ anh đi nên anh sẽ không bao giờ tìm được cô ấy nữa.

Thế nhưng Lâm Phong vẫn không tin Trà bỏ anh đi anh đi tìm Trà khắp nơi nhưng vẫn không thấy Trà đâu cả....

110 - Tâm Tưởng

Những đêm anh say rượu anh đã gọi tên Trà trong cơn say

....

Một năm trôi qua Lâm Phong đã kết hôn với Quỳnh theo ý của ông nội anh, Quỳnh vẫn theo nghề diễn viên cô đi suốt ngày một tháng cô về nhà một lần nhưng Lâm Phong cũng không thèm bận tâm anh vẫn thờ ơ lạnh nhạt với Quỳnh như vậy anh đã nói trước với Quỳnh rồi nhưng Quỳnh vẫn cố chấp lấy anh, nên bây giờ Quỳnh phải chịu thôi, đã một năm trôi qua Lâm Phong tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy Trà đâu cả... Trà cũng không về quê rốt cuộc là Trà đi đâu ?

Lâm Phong ngồi trong phòng làm việc suy tư trợ lí Nam đi vào hỏi

- Anh đang suy nghĩ gì vậy ?

- Theo cậu Trà đi đâu nhỉ ?

- Em cũng không biết nữa, lạ thật sao cô ấy lại trốn kỹ thế nhỉ, chúng ta tìm cô ấy cả năm rồi đấy.

- Nhất định tôi phải tìm được cô ấy tôi muốn hỏi cô ấy tại sao lại bỏ tôi mà đi như vậy ?

- Nếu cô ấy đã trốn tránh thì em sợ chúng ta sẽ không tìm được cô ấy đâu anh ạ.

- Cậu nghĩ cách gì đi, cậu thông minh thế cơ mà cậu mau nghĩ ra cách gì đó để cô ấy xuất hiện đi mà.

- Em vẫn đang giúp anh đây nhưng lần này cô ấy trốn kỹ quá em không thể tìm được ý.

- Nhất định phải tìm được cô ấy cho tôi.

- Vâng em nhớ rồi à có thông tin vợ anh đang ở trong khách sạn với trai lạ đấy.

- Chụp ảnh rồi quay video gửi cho ông nội tôi nhé còn tôi không cần thiết đâu có vấn đề gì liên quan tới Quỳnh cậu cứ gửi thẳng cho ông nội tôi ý không cần thông qua tôi đâu.

- Vâng em hiểu rồi ạ.

Lâm Phong ngồi anh mở ảnh của Trà ra ngắm rồi lẩm bẫm

“Trà em đang ở đâu thế, em xa anh một năm 2 tháng rồi đây em không nhớ anh à, anh nhớ em lắm khi nào anh tìm được em thì em chết chắc với anh “

Chương 16

Ở trong một xóm trọ dành cho sinh viên có một căn phòng nhỏ ở trong cùng của dãy nhà trọ phòng tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ tiện nghi, Trà đang ngồi chốt giá với khách hàng

“Em Thu Trang 18 triệu bao phòng”

Khách chốt luôn

“Ô kê thế qua đêm thì giá thế nào”

“Vẫn như cũ 30 triệu”

“Chốt gửi địa chỉ số phòng qua cho anh”

“Ô kê anh

2 Phút sau tiền khách đã chuyển về tài khoản của Trà, cô chốt với khách xong cô gọi điện cho bảo kê của mình

“Em nghe chị”

t

“Vào chỗ contrang đi khách, tới lấy số phòng rồi gửi qua đây”

“Vâng chị”

Đã hơn một năm trôi qua kể từ ngày Trà bị bắt đưa đi và bị đánh một trận thừa sống thiếu chết thì bây giờ Trà đã trở lại với một cuộc sống hoàn toàn khác... nhớ lại ngày đó cô được một người dân đi soi ếch cứu và đưa tới bệnh viện, trải qua bao nhiêu lần đau đớn thì cô đã khoẻ lại, tuy nhiên khi cảnh sát tới tìm cô thì cô đã bỏ trốn khỏi bệnh viện vì cô sợ mọi chuyện lộ ra ông chủ tịch sẽ ra tay với cô một lần nữa.

– Sau khi bình phục Trà mang số tiền của ông chủ tịch cho mua đất và xây một khu nhà trọ khép kín cho sinh viên ở, vì khu nhà trọ của cô gần

trường đại học nên rất nhiều sinh viên thuê và cô chỉ cho nữ sinh thuê cả khu trọ là sinh viên nữ không có một nam sinh viên nào cả và Trà cũng ở một phòng giống như những phòng cho thuê khác nhưng cô có tiền nên cô sắm đầy đủ tiện nghi hơn mà thôi.

Không chỉ là bà chủ xóm trọ mà Trà còn thành lập một đường dây gái gọi sinh viên cô tự lập một trang web đen trên mạng để tìm khách cao cấp, nguồn gái chính là những cô bé sinh viên ăn chơi nhưng lười làm, Trà đánh vào tâm lí của các em sinh viên nghèo nhưng lại thích có nhiều tiền ăn chơi nên cô đã dụ dỗ được rất nhiều bạn sinh viên ngay trong khu trọ của mình mỗi lần đi khách Trà sẽ trả cho bạn sinh viên 3 tới 5 triệu tùy vào số tiền mà Trà kiếm được từ khách hàng, mới 21 tuổi nhưng Trà đã trở thành tú bà của đường dây gái gọi sinh viên lớn mới hoạt động được nửa năm nhưng Trà đã kiếm được một khoản tiền lớn từ nghề cung cấp gái của mình chưa kể tiền nhà trọ mỗi tháng của cô nữa

Cuộc sống của Trà đã thay đổi hoàn toàn kể từ ngày cô được tái sinh sau lần cô bị chết hụt và bị đánh đập tới mức thân tàn ma dại đó, ngày đó cô thích Lâm Phong thật lòng anh chính là người đàn ông đầu tiên khiến cô rung động thế nhưng cô và anh quá khác nhau nên không thể ở bên nhau được ông chủ tịch nói đúng cô chỉ là con cóc ghẻ làm sao cô có thể mơ cao như thế được

Hai tháng trước cô nghe tin Lâm Phong đã kết hôn với Quỳnh mặc dù tim cô rất đau nhưng cô không thể làm gì khác được cô đau lòng lắm nhưng cô không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận từ bỏ Lâm Phong từ lúc đó cô đã khắc ghi trong lòng là ngoài bản thân ra cô sẽ không bao giờ tin tưởng và hy vọng về ai nữa, cô tập trung kiếm tiền và sống một cuộc sống cô độc một mình trong căn nhà trọ.

Em sinh viên Thu Trang đi khách về mặt méo xệch ra Trà thấy vậy liền hỏi

- Sao thế ?

Thu Trang hậm hực nói

114 - Tâm Tưởng

- Lần sau ông ta gọi em không đi nữa đâu chị ạ.

- Tại sao lại không đi ?

- Chị nhìn đi ông ta cắn khắp người em ông ta cắn như chó thể ai mà chịu nổi chứ, vết cắn trong người còn che được chứ vết cắn ở cổ thể này che kiểu gì chứ, rồi mai đi học hội bạn lại trêu trọc em ý.

- Thôi chịu khó chị cho thêm tiền..

Đây 5 triệu đếm lại đi.

- Vâng em xin, có khách nào ngon chị gọi em nhé ?

- Tôi có khách nhưng để con Hồng đi rồi, mai có khách rồi chị bảo.

- Vâng... em đang tính nghỉ học để đi khách chị ạ, đi học chả được cái tích sự gì, đi khách mỗi tháng 30 củ là ắm vào thân chị ạ.

Trà liền khuyên Thu Trang

- Em phải đi học để sau này có một tương lai rộng mở hơn tiền xa hơn em ạ, đừng quá lún sâu vào công việc này quá không tốt đâu .

Chị là tú bà em tưởng chị phải lôi kéo em chứ sao chị lại khuyên em đừng lún sâu là sao chứ ?

- Vì chị cũng không xác định làm công việc này lâu dài ..

Một thời gian nữa chị sẽ dừng lại .

- Tại sao vậy chị ?

- Vì không có công việc phạm pháp nào mà tồn tại được mãi cả... em hiểu ý của chị chứ ?

- Vâng em hiểu...nhưng em nghĩ chị làm nghề chần dất gái thì chị phải có ô dù lớn đằng sau chứ.. ?

- Chị không có ô dù cũng không quen biết ai cả... ở nơi này chị chỉ có một mình thôi ... chị mồ côi em ạ.

Thu Trang tròn xoe mắt ngạc nhiên

- Chị mồ côi mà chị lại xây được khu nhà trọ và là tú bà một đường dây gái gọi như vậy thì chị cũng không phải dạng vừa rồi, thế chị tính một thời gian nữa chị sẽ dừng lại à ?

- Ừ... tham thì thâm đấy nên mình phải biết dừng lại đúng lúc em ạ.

- Vâng chị.

- Về nghỉ đi chiều còn đi học nữa.

- Vâng chị.

....

Lâm Phong đang ngồi trong phòng làm việc thì trợ lí Nam đi vào

- Anh ...

- Ồ cậu đi đâu về thế ?

- Em có một tin vui anh có muốn nghe không ạ ?

- Chuyện gì thế nói đi

- Em đã tìm thấy Trà rồi anh ạ..

- Trà... cô ấy đang ở đâu ?

116 - Tâm Tưởng

- Anh cứ bình tĩnh... rồi em sẽ nói
- Cậu nói đi cô ấy đang ở đâu ?
- Trà đang ở trong khu trọ gần cổng trường đại học sư phạm...
- Đi cậu đưa tôi tới đó..

Mau lên.

Nam đưa Lâm Phong tới khu trọ tìm Trà vừa nhìn thấy Trà Lâm Phong đã chạy tới ôm chầm lấy cô và bật khóc

- Trà .. Cuối cùng anh cũng gặp được em rồi em có biết là hơn một năm qua anh đi tìm em khắp nơi không hả ?

Trà thoáng chút bối rối khi gặp lại Lâm Phong nhưng sau đó cô nói giọng rút khoát

- Bỏ tôi ra..

- Trà .. Tại sao em bỏ đi không nói lời nào với anh vậy hả ?

- Vì tôi ghét anh ... tôi không muốn làm giúp việc cho anh nữa, bây giờ anh cũng đã lấy vợ rồi nên anh hãy giữ tự trọng kéo vợ anh nó lại đánh tôi thì lại mất vui đấy.

- Chuyện anh và Quỳnh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi chứ anh không hề yêu cô ta người anh yêu là em... Trà em về nhà với anh nhé.

- Anh bị điên à, anh bây giờ đã là người có vợ rồi anh còn dây dưa với tôi làm gì nữa, anh vẫn muốn tôi về làm giúp việc cho anh sao, anh vẫn bị ảo tưởng như ngày xưa à tôi nói cho anh biết bây giờ tôi không thiếu tiền cái khu trọ này là của tôi đó,, tôi không thiếu tiền mà phải đi làm người ở cho anh..

Anh mau biến đi và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

- Trà à.. Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi .

Trà hất tay Lâm Phong ra và nói

- Tôi không có chuyện gì để nói với anh cả.. Biến đi..

- Anh không đi hôm nay mà em không nói chuyện rõ ràng với anh thì anh không đi đâu.

Trà tức quá cô liền gọi bảo kê của mình vào và nói

- Anh nghe cho rõ đây tôi đã có chồng rồi anh ấy tên Tuấn chồng của tôi, anh không biến đi thì đừng có trách tôi .

Lâm Phong nhìn người đàn hung dữ đầu trọc lóc mà Trà gọi là chồng anh cảm thấy không ổn

- Trà... em nói dối anh đúng không anh không tin em lại lấy một người chồng như anh ta đâu.

- Chồng tôi hung dữ vậy thôi nhưng chồng tôi yêu thương tôi chứ không như cái loại sở Khanh như anh mau biến đi.

Tuấn trọc bảo kê của Trà lúc này mới trừng mắt nhìn Lâm Phong

- Biến ngay... ai cho phép mày lải nhải trước mặt vợ tao thế hả ?

Lâm Phong tuyệt vọng đi về thấy anh đi ra xe trợ lý Nam liền hỏi

- Thế nào rồi anh có gặp được Trà không ?

- Có gặp nhưng cô ấy lạ lắm không giống Trà ngày xưa mà tôi biết nữa rồi.

118 - Tâm Tưởng

- Em vừa hỏi cô bán trà đá ngồi kia cô ấy nói Trà chính là chủ của khu trọ này đó anh...mới hơn một năm mà Trà thay đổi quá nhanh như thế thì hơi lạ thật anh ạ.

- Chuyện cô ấy có chồng thì sao, cái người đàn ông đầu trục xăm trổ đầy người đó.

- Trà chưa có chồng đâu anh ta là Tuấn trục bảo kê của Trà cũng là bảo vệ của khu trọ của Trà anh ạ, mà sao anh lại hỏi em thế ?

- Trà nói cô ấy lấy chồng rồi, nhưng tôi không tin đâu chắc chắn cô ấy đang giấu tôi chuyện gì đó, nhưng đó là chuyện gì chứ ?

- Cho em thời gian hai ngày thôi em sẽ tìm hiểu giúp anh chuyện đó.

- Ừm cậu tìm hiểu giúp tôi đi... tôi nghi ngờ hơn 1 năm trước cô ấy bỏ đi là vì có lí do nào đó.. Chứ tôi nghĩ cô ấy không phải là người dễ thay lòng đổi dạ như vậy đâu.

- Theo anh nghĩ lí do Trà mất tích là gì ?

- Cậu hãy bắt đầu tìm hiểu từ ông nội tôi đi.

- Anh nghi ngờ ông nội đã nhúng tay vào chuyện này ư ?

- Đúng thế.. Cậu tìm hiểu giúp tôi đi.

- Vâng em hiểu rồi ạ.

....

Lâm Phong trở về nhà thì anh thấy ông nội ngồi chờ anh ở phòng khách

- Cháu về rồi à ?

- Vâng ông tới lâu chưa ạ !

- Ông cũng mới tới... rớt cuộc những bức ảnh về cái Quỳnh đó là sao hả ?

- Thì là chuyện cháu dâu của ông nội đi khách sạn với trai lạ thôi mà, có gì lạ đâu ông ạ.

- Tại sao nó lại làm vậy chứ ?

- Thì lúc trước cháu đã nói với ông rồi Quỳnh lẳng nhăng đi thoã lảm nhưng ông cứ một mực bắt cháu lấy Quỳnh giờ thì ông đã tin lời cháu nói rồi đúng không ?

- Thế cháu biết Quỳnh cảm sùng cháu như thế mà cháu để yên như vậy sao hả ?

- Cháu cũng quen rồi ông nội ạ, cháu thấy không có gì lạ cả.. Trước cháu nói với ông nhưng ông không nghe thì thôi chứ cháu cũng mặc kệ không quan tâm đâu ạ.

- Thế bây giờ cháu tính như thế nào ?

- Ly hôn thôi ạ, không lẽ ông nội muốn có một người cháu dâu lẳng nhăng như Quỳnh sao, cẩn thận người ta cười vào mặt ông nội đó.

Ông chủ tịch tức lảm nhưng ông không làm gì được vì chính ông là người quyết định cuộc hôn nhân của Lâm Phong và Quỳnh mà, ngay từ đầu Lâm Phong đã không không đồng ý lấy Quỳnh nhưng do ông cứ ép nên Lâm Phong đã miễn cưỡng lấy Quỳnh theo ý của ông nên bây giờ mọi chuyện với thành ra như vậy cháu dâu thì theo người khác còn cháu trai thì đứng đưng không quan tâm... một cuộc hôn nhân chỉ mang danh nghĩa trên giấy tờ chứ không tồn tại thật sự..

Chương 17

Ông chủ tịch lần này đã nổi giận thật sự Quỳnh quá đáng vượt sức chịu đựng của ông chủ tịch rồi, lần này ông đồng ý để Lâm Phong ly hôn với Quỳnh luôn, lần trước ông còn bao che cho Quỳnh nhưng bây giờ ông sẽ không bao giờ bao che cho Quỳnh nữa, Quỳnh đã đi quá giới hạn rồi, sau khi Quỳnh hoàn thành vai diễn phim mới ở Phú Quốc cô lái xe trở về nhà thăm chồng và ông nội chồng nhưng vừa về tới nhà thái độ khó chịu của ông nội khiến Quỳnh cảm thấy không ổn

- Ông nội... ông không được khỏe ạ ?

- Đúng thế tôi đang bị đau tiền đình về cô rồi đấy.

- Ông nội à sao ông lại nói như vậy ạ ?

Ông chủ tịch đưa cho Quỳnh tờ đơn ly hôn đã có chữ ký của Lâm Phong và nói

- Sai lầm của ta là để cho hai đứa kết hôn nếu ngay từ đầu ta không có chấp ta không áp đặt thì có lẽ mọi chuyện đã khác rồi, hai đứa ly hôn đi đừng có dẫn vật ta như vậy nữa.

- Ông nội à... ông biết mọi chuyện rồi ư ?

- Ừm và ta cũng biết cô ngoại tình một phần cũng do cháu trai ta nếu cháu ta không lạnh nhạt với cô thì cô đã không như vậy rồi, trong chuyện này cả hai cùng có lỗi vậy nên hai đứa ly hôn trong yên bình đi, đừng có làm ầm lên làm gì.

Quỳnh lúc này mới khóc lóc than vãn với ông nội

- Con biết con ngoại tình là con sai nhưng ông có biết là con khổ tâm như thế nào không, hơn một năm rồi nhưng Lâm Phong vẫn không quên được cô gái đó, lúc nào anh ấy cũng tìm kiếm cô gái đó ông ạ, anh ấy chưa bao giờ nghĩ về con anh ấy chưa từng yêu con, con khổ tâm lắm ông có

hiều không ạ ?

- Cô gái đó là Trà ư ?

- Vâng chính là cô ấy, Lâm Phong chưa bao giờ ngừng nghĩ về cô ấy, anh ấy khắc ghi hình bóng của Trà trong lòng còn con anh ấy không nhớ cả ngày sinh nhật của con anh ấy cũng không nhớ..

Con từng nghĩ khi con và anh Phong kết hôn rồi anh ấy sẽ yêu con nhưng con nhầm rồi ông ạ dù con có cố gắng như thế nào thì anh ấy cũng không bao giờ yêu con, con bất lực thật rồi ông ạ... ông nói đúng lý hôn có lẽ là giải pháp tốt nhất cho con và anh Phong lúc này con đồng ý ly hôn.

Quỳnh ký vào tờ đơn rồi rời khỏi đó..

Ông chủ tịch ngồi trầm tư suy nghĩ

“ Thăng Phong vẫn không thể quên con bé nghèo khổ ngày đó sao”

.....

Chỉ trong hai ngày trợ lý Nam đã điều tra được đầy đủ thông tin về Trà ..

Anh vội đi thông báo cho Lâm Phong biết

- Cậu mau nói đi tôi muốn biết tất cả thông tin về cô ấy.

- Vâng..

Trà mua đất và xây nhà trọ anh ạ, số tiền mua đất và xây nhà trọ lên tới 20 tỷ anh ạ..

Và trùng hợp ông chủ tịch đã giao dịch số tiền 20 tỷ vào một năm trước nhưng ông chủ tịch đưa số tiền đó cho ai thì em vẫn chưa tìm ra ạ.. nhưng một cô gái bình thường như Trà kiếm đâu ra 20 tỷ nhanh chóng như vậy chứ ?

122 - Tâm Tửng

- Không lẽ ngày đó ông nội và Trà đã thoả thuận với nhau...

- Rất có thể ông nội đã yêu cầu Trà rời xa anh và ông nội đã chi 20 tỷ cho lần giao dịch đó.

- Tôi cũng nghĩ vậy.. phải có lí do gì đó chứ không tự dưng Trà bỏ tôi đi như vậy cả...

- Đó chỉ là suy luận của chúng ta anh ạ, muốn biết chính xác thì anh phải gặp trực tiếp Trà và hỏi ạ.

- Cô ấy không gặp tôi còn lời cái tên đầu trọc đó ra dọa tôi nữa chứ.

- Người đàn ông đó tên Tuấn trọc là bảo kê của Trà kiêm lái xe chở gái đi khách giúp Trà anh ạ, bây giờ chị dâu tương lai của em đã thành một tú bà chuyên cung cấp gái trẻ cho các đại gia mới kinh chứ... Nhưng chị dâu quá mạo hiểm rồi anh ạ.

- Vậy sao... tôi đã có cách để cô ấy đi gặp tôi rồi..

- Cách gì vậy ạ ?

- Cậu liên hệ với Trà đi tôi muốn gọi gái tới biệt thự của tôi qua đêm... giá cả không thành vấn đề nhé ?

- Hà... anh gọi gái hà..

Anh không sợ Trà hiểu lầm anh hơn hà ?

- Cậu cứ liên hệ đi... tôi muốn tìm một cô gái để qua đêm nếu tôi và Trà còn cơ hội thì chính cô ấy sẽ tới gặp tôi.

- À em hiểu rồi..

- Bằng mọi giá tôi sẽ đón cô ấy quay về bên tôi như ngày xưa.

....

Đêm hôm đó Trà nhận được tin nhắn của khách cô mở web ra xem

“Tôi muốn tìm một cô gái trẻ bên cô còn hàng không”

“Bên tôi lúc nào cũng có hàng “

“Gửi hình ảnh tôi xem”

Trà gửi cho họ mấy hình ảnh của Trang và Hồng

“Đây anh chót cô nào để tôi báo giá”

“Thu Trang đi... bao nhiêu một đêm”

“Qua đêm thì 40 triệu”

“Chốt tôi nay báo cô ấy qua biệt thự xx tôi ở đó, cô gửi số tài khoản qua đây tôi chuyển tiền”

Trà giật mình cô nghĩ

“Là anh ấy sao... anh ấy đặt gái qua đêm sao...”

Trà bắt đầu buồn và suy nghĩ vẫn vợ cô bạn lòng suy nghĩ tại sao Lâm Phong có vợ rồi mà vẫn gọi gái tới..

Anh ấy sống buông thả như vậy sao”

Trà lấy điện thoại định gọi cho Thu Trang nhưng sau đó cô lại nghĩ

“Không được mình không thích để anh ấy ngủ với Trang ... mình không thích điều đó”

Sau đó Trà nhắn lại

124 - Tâm Tửng

“ Bên tôi hết hàng rồi anh tìm chỗ khác nhé”

“ Ở hay bên cô làm ăn kiểu gì vậy.. Coi tôi là trẻ con à”

“ Hết hàng rồi anh thông cảm”

“Nếu không có hàng vậy tôi báo cảnh sát nhé “

“Anh đe dọa tôi đấy à”

“Tôi không đe dọa nếu hết gái thì cô tới đi... “

“Anh điên rồi, với lại giá mua tôi không rẻ đâu”

“Không rẻ là bao nhiêu”

“10 Tỷ”

“Chốt luôn tôi chuyển tiền luôn nếu cô không tới tôi sẽ báo cảnh sát tố cáo cô lừa đảo chiếm đoạt tài sản đấy”

Trà chưa kịp trả lời thì tài khoản của cô đã ting ting hai lần mỗi lần 5 tỷ tổng 10 tỷ cô có chút lo lắng bất an

“Không lẽ anh ấy biết mình rồi sao”

“Mình dùng ảnh mạng mà sao anh ấy lại biết là mình nhỉ”

“Trời ơi mình phải làm sao đây”

Trà suy nghĩ mãi cuối cùng tối hôm đó cô cũng quyết định tới biệt thự để gặp Lâm Phong..

Giao dịch của hai người là 10 tỷ nhưng phía sau còn nhiều thứ khiến hai người phải bận lòng đêm nay hai người sẽ phải giải quyết hết một lần cho xong để từ nay về sau không ai còn bận lòng về ai nữa.

8 Giờ tối Trà trang điếm cô mặc váy lộng lẫy kiêu xa tới biệt thự để gặp Lâm Phong... Trà vừa tới cổng thì cánh cửa biệt thự mở ra cô bước vào bên trong cánh cửa từ từ khép lại khiến Trà Hoang mang

“Anh ấy biết mình sẽ tới sao....

Sao biệt thự lại vắng vẻ thế này cô giúp việc đâu rồi”

Trà đi vào phòng khách Lâm Phong đi từ trên lầu đi xuống

- Cuối cùng thì em cũng đã tới... anh chờ em lâu lắm rồi đây “

- Anh có vợ rồi mà anh vẫn còn gọi gái về qua đêm anh không sợ vợ anh biết hả ?

- Anh ly hôn rồi, em biết anh và Quỳnh không có gì với nhau mà”

- Tôi làm sao mà biết được chứ.

- Em vẫn quan tâm tới anh mà

- Tôi không hơi đâu mà quan tâm tới anh ... anh bị ảo tưởng à ? ?

- Nếu em không quan tâm anh thì tại sao em lại tới đây chứ... lúc đầu anh chốt cô gái tên Trang mà ?

- Tôi không thèm quan tâm anh đâu... tôi tới gặp anh là vì tiền thôi. 10 Tỷ mà số tiền đó ai mà chả thích chứ..

- Anh hỏi lại em hãy trả lời anh đi tại sao lúc đó em bỏ anh đi có phải ông nội anh ép buộc em không Trà ?

- Anh giỏi thật cuối cùng thì cũng không qua được anh nhỉ, đúng ngày đó tôi vì tiền nên mới bỏ anh đó ông nội anh cho tôi 20 tỷ mà nên tôi vì tiền tôi bỏ anh đây... lần này cũng vậy tôi vì 10 tỷ nên tôi mới tới tìm anh ấy tôi chỉ mê tiền thôi còn anh chả là cái gì cả anh đã hiểu chưa ?

126 - Tâm Tửng

- Anh không tin... chắc chắc em bị ép buộc rồi xa anh đúng không ?

- Chả ai ép buộc tôi cả là tôi mê tiền tôi bỏ anh thôi chứ chả ai ép buộc tôi hết anh cũng biết là tôi rất mê tiền mà.

Trà nói những câu nặng lời nhất khó nghe nhất cô luôn nhấn mạnh với Lâm Phong là cô mê tiền cô tham tiền nên cô bỏ Lâm Phong cô cố tình nói vậy để Lâm Phong ghét cô căm hận cô.

Cô nói vậy nhưng trong tim cô đang rất đau

- Anh nghe cho rõ đây chả ai ép buộc tôi cả vì tôi mê tiền nên tôi bỏ anh thôi, tôi mê tiền đấy anh hiểu chưa ?

Lâm Phong cười rồi nói

- Em mê tiền ư... được anh sẽ cho em tiền..

Anh sẽ cho em nhiều tiền theo ý muốn của em..

- 10 Tỷ một đêm... để tôi xem anh có bao nhiêu tiền để mua tôi

- Được lắm em giỏi lắm Trà ạ...

Lâm Phong nhắc bông Trà lên Trà giãy giụa

- Thả tôi ra anh làm cái trò gì thế hả ? ?

- Anh đang làm theo những gì chúng ta thoả thuận mà em quên lí do mình tới đây rồi à ?

Lâm Phong bế Trà lên phòng ngủ cô kêu ầm ĩ lên

- Thả tôi ra không tôi la lên đấy..

Thả tôi ra

- Em cứ la thoải mái đi người giúp việc anh cho nghỉ dài hạn rồi mà... giờ ở đây chỉ có hai chúng ta thôi.. em yêu !

- Bỏ tôi ra.. bỏ tôi ra...

Cánh cửa phòng ngủ đóng chặt lại Lâm Phong bắt đầu cởi quần áo của mình ra sau đó anh đứng trước mặt Trà... Trà mặt tái lại cô bắt đầu run run

- Anh mặc đồ vào đi...

- Mặc đồ thì còn làm gì được chứ ... để anh giúp em cởi đồ nhé ?

- Không cần...

Lâm Phong lại gần anh cố ý áp sát thân hình 6 múi của mình vào người Trà cô ngại quá nhắm tịt mắt lại

- Sao em không nhìn anh... hãy mở mắt ra và nhìn anh đi..

Lâm Phong cầm tay Trà và để lên ngực của mình sau đó anh bắt đầu hôn Trà...

- Trà à anh thật sự rất nhớ em ... hơn một năm qua chưa bao giờ anh ngừng nghĩ về em cả... em về với anh Trà nhé..

- Không được... chúng ta không thể đâu..

- Tại sao lại không thể ?

- Vì tôi không tốt... tôi làm gái bán thân

- Không sao như thế anh sẽ mua em cả đời này luôn..

- Không... tôi hư hỏng lắm tôi không phải là gái ngoan

128 - Tâm Tửng

- Anh thích những cô gái hư hỏng...

- Tôi không....

Không để Trà nói thêm nữa Lâm Phong đã hôn Trà cuồng nhiệt ..

Trà cố đẩy Lâm Phong ra nhưng cô không thể đẩy nổi ..

Lâm Phong ôm hôn cô cuồng nhiệt, chiếc váy của cô đã bị Lâm Phong tụt xuống..

Lâm Phong bắt đầu thể hiện bản năng làm chồng trên cơ thể Trà...lúc đầu Trà phản kháng mạnh mẽ sau đó những phản kháng cứ yếu dần Trà bị Lâm Phong mê hoặc rồi cô không phản kháng nổi nữa..

Đêm hôm đó cô bị Lâm Phong hành cho một trận tơi tả..

Chương 18

Sáng hôm sau Trà tỉnh giấc cô ngồi dậy uể oải vươn vai nhớ lại chuyện đêm qua cô mỉm cười hạnh phúc hoá ra bao lâu nay cô vẫn luôn mong nhớ Lâm Phong nhưng cô không giám thừa nhận với bản thân mình đêm qua là một đêm mà cô cảm thấy rất hạnh phúc

Trà đi xuống dưới nhà cô thấy Lâm Phong đang nấu cơm

- Em yêu dậy rồi à ?

- Hứ ai là em yêu của anh chứ ?

- À anh quên vợ yêu dậy rồi à ?

- Ai thèm làm vợ anh chứ ?

- Em không làm vợ anh thì em làm mẹ trẻ của anh cũng được... mẹ trẻ dậy rồi ạ ?

- Em bó tay với anh rồi đấy..

- Em ngồi đi đồ ăn sáng xong rồi đây.

- Anh cũng biết nấu đồ ăn à ?

- Em lấy anh đi anh sẽ nấu ăn cho em cả đời luôn.

- Léo mép.

Ăn sáng xong tôi chuẩn bị đi về thì Lâm Phong giữ tôi lại

- Trà em ở lại đây với anh đi mà..

- Không ... em đi về đây

130 - Tâm Tửng

- Vất vả lắm anh mới tìm được em mà, em ở đây với anh đi mà.
- Không được em còn phải về nhà em bận bao việc nữa.
- Trà à em đừng làm nghề cung cấp gái nữa nhé, tiền nhà trọ em cho thuê hàng tháng đủ cho em chi tiêu thoải mái rồi mà.
- Em cũng tính bỏ nghề đó rồi mà.
- Ừm em bỏ luôn đi, làm nghề đó mạo hiểm lắm không lâu bền được đâu, có nghề làm vợ anh là an toàn nhất này.
- Anh chỉ thế là nhanh thôi.
- Em ở lại với anh thêm một ngày nữa đi mà.
- Không được em phải về.
- Năn nỉ đó em ở lại với anh đi mà.
- Thôi được rồi, em ở lại tới chiều em về .
- Vậy chúng ta đi chơi nhé ?
- Thế cũng được.
- Chờ anh lên thay quần áo nhé, 5 phút thôi
- Vâng ạ

Lâm Phong chạy vội lên phòng thay đồ Trà ngồi ở phòng khách chờ, điện thoại của cô có tin nhắn của khách tới

“Bảo em Trang tới chỗ cũ nhé”

Trà thở dài rồi nhắn tin trả lời

“Em bỏ nghề rồi nhé anh tìm gái chỗ khác giúp em nhé”

Sau đó cô xoá hết số điện thoại của khách hàng đi, cô cũng xoá luôn trang wbd đen của cô luôn, từ giờ phút này cô không làm nghề chần gái nữa, cô muốn có một cuộc sống bình yên bên cạnh Lâm Phong nhưng cô chưa biết phải đối mặt với ông nội của Lâm Phong như thế nào nữa.

Đúng lúc đó ông nội của Lâm Phong đi tới nhìn thấy Trà ông nội trừng mắt nói

- Tại sao cô lại ở đây... tôi đã nói với cô thế nào hả ??

Trà ấp úng nói

- Cháu xin lỗi... cháu ..

- Cô hãy chạy trốn đi trước khi bị tôi bắt lại...

Nghe ông chủ tịch nói như vậy Trà bắt đầu run sợ những ám ảnh về trận đòn thừa sống thiếu chết ngày đó cứ ủa về khiến cô hoảng loạn cô bỏ chạy thật nhanh ra khỏi biệt thự

Lâm Phong thay đồ xong anh đi xuống hơn hờ gọi

- Trà ơi anh xong rồi đây.

Lâm Phong giật mình khi thấy ông nội

- Ông nội... ông tới khi nào vậy, Trà đâu rồi ạ ?

- Con bé đó chạy trốn rồi..

- Ông nội à, có phải ông nội đe dọa khiến Trà sợ bỏ đi đúng không ?

- Ông không hiểu cháu nghĩ gì nữa, dù cháu và Quỳnh không thể ở bên nhau thì ông cũng không đồng ý để cháu lấy con bé mồ côi đó đâu.

132 - Tâm Tửng

- Tại sao chứ... mồ côi thì sao chứ ?

- Nó là đứa ham vật chất nó không thật lòng với cháu đâu cháu tỉnh táo lại đi.

- Ông điên thật rồi..

Lâm Phong chạy đi tìm Trà thì ông nội giữ lại

- Cháu đứng lại cho ta... ta không cho phép cháu đi tìm nó, ta nói rồi ta không chấp nhận nó cháu không hiểu sao ?

- Ông lúc nào cũng bắt cháu phải thế này thế kia ông nhớ xem ông ép cháu lấy Quỳnh rồi kết quả thì sao ông cũng biết rồi đó, cháu nghe lời ông là vì cháu chỉ còn có ông là người thân duy nhất nhưng chuyện hôn nhân của cháu ông để cháu tự quyết định được không ạ, cháu xin ông đấy .

- Không được ta sẽ tìm cho cháu một người môn đăng hộ đối với gia đình chúng ta. Cháu nghe rõ lời ta nói chưa hả ?

- Có phải hơn một năm trước chính ông nội ép cô ấy phải rời xa cháu đúng không ?

- Đúng vậy... ta cho nó tiền để nó biến mất thế mà hôm nay nó giám quay lại đây..

- Chính cháu là người đi tìm cô ấy về.. Ông nội đừng có bắt ép cô ấy rời xa cháu nữa, cháu không cho phép ông làm như vậy đâu.

- Ta tuyệt đối không cho phép nó quay lại cháu nghe ngỗ chưa hả ?

Lâm Phong ngồi xuống anh thở dài và nói

- Bố mẹ cháu mất sớm một tay ông nuôi cháu khôn lớn rồi ông giúp cháu gây dựng sự nghiệp cháu có ngày hôm nay là nhờ có ông nội cháu mang ơn ông nhiều lắm ... vậy để cháu trả lại cho ông nội nhé cháu trả lại tất cả

mọi thứ cho ông nội... xong rồi ông để cháu tự do sống cuộc đời của cháu ông nhé ?

Nói rồi Lâm Phong cầm cái kéo để dưới gầm bàn lên và đâm thẳng vào bụng của mình trước mặt ông nội rồi anh rút kéo ra máu phun ra ướt áo... ông nội hốt hoảng chạy lại

- Lâm Phong... tại sao cháu lại dại dột thế hả... để ông đưa cháu đi bệnh viện..

- Không cần đâu... cháu tự lo được.. Từ nay về sau cháu không còn nợ gì ông nữa cháu trả cho ông tất cả mọi thứ rồi... cháu đi đây...

- Lâm Phong cháu đứng lại cho ta ?

Lâm Phong lấy tay giữ vào vết thương của mình rồi lao đảo đi ra xe ô tô ông nội đi theo giữ Lâm Phong lại nhưng không giữ được... anh đau lắm nhưng anh vẫn cố gắng gượng để lái xe tới nhà trọ của Trà

- Trà ơi... Trà ?

Trà đang trốn ở trong nhà trọ cô nghe tiếng Lâm Phong gọi cô mới mở cửa ra... nhìn người đàn ông mình yêu thương mặt tái nhợt bụng máu chảy ướt áo cô vội chạy ra

- Anh à...anh bị sao thế hả ?

Lâm Phong ôm lấy Trà và hỏi

- Trà ơi em có yêu anh không ?

- Em có... em yêu anh mà.

- Chúng ta kết hôn em nhé anh muốn ở bên em cả đời này ... em đồng ý làm vợ anh nhé ?

134 - Tâm Tửng

- Dạ em đồng ý... giờ chúng ta tới bệnh viện thôi..

- Ờ đi thôi..

Lâm Phong nói xong thì ngất luôn tại đó... Trà vội vàng gọi người giúp đỡ và đưa Lâm Phong tới bệnh viện..

Cũng may là vết thương của Lâm Phong không quá sâu nên anh đã nhanh chóng tỉnh lại chỉ cần anh nghỉ ngơi vài hôm là có thể ra viện rồi, mặc dù bị thương và phải nằm viện nhưng Lâm Phong vui lắm vì có Trà ở bên chăm sóc anh nên anh hạnh phúc đối với anh thì Trà là tất cả cuộc sống của anh.

- Anh cười gì mà cười suốt thế ạ ?

- Anh vui nên anh cười đó.

- Có ai bị thương mà cười nhiều như anh không ... chịu anh đấy.

- Có em ở bên anh thế này thì anh bị thương suốt cũng được.

- Ăn nói linh tinh thế, em không cho phép anh bị thương đâu đấy.. từ giờ anh không được nói như vậy nữa đâu nhé,

- Ủm anh biết rồi... thế bây giờ anh trắng tay rồi em có thương anh không ?

- Em có ạ

- Vậy thì tốt quá rồi sau này chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa em nhé ?

- Vâng ạ...

- Nhưng anh trả lại cho ông nội hết rồi bây giờ anh không có tiền đâu anh không còn gì cả em có bỏ anh không ?

- Em chỉ cần anh thôi... anh hiểu ý của em chưa ạ.. em yêu anh kể cả khi anh không có gì em vẫn yêu anh không bao giờ thay đổi .

Lâm Phong và Trà ôm nhau hạnh phúc, Lâm Phong đã mong chờ giây phút này từ lâu lắm rồi vì muốn ở bên Trà anh đã đánh đổi tất cả kể cả mạng sống của mình để được ở bên Trà mãi mãi.

...

Một tuần sau Lâm Phong được ra viện Trà đưa Lâm Phong về nhà trọ của mình, ông chủ tịch bảo trợ lí Nam tới đón Lâm Phong về nhưng anh không về anh nói đã trả hết cho ông nội rồi từ bây giờ anh sống cuộc đời của anh dù không có gì trong tay nhưng anh vẫn thấy rất vui và hạnh phúc ... đối với anh thì Trà chính là cuộc sống là hơi thở của anh nên ngoài Trà ra thì anh không cần bất cứ thứ gì nữa.

Trà và Lâm Phong sống cuộc sống yên bình ở khu nhà trọ, thời gian rảnh hai người đi chơi..

Trà đưa Lâm Phong về quê thăm bà ngoại... ông ngoại của Trà bây giờ không còn ghét Trà nữa nhưng Trà vẫn chưa thể tha thứ cho ông ngoại bởi cô vẫn đau lòng khi nghĩ tới người mẹ bệnh tật đáng thương của mình.

Về quê chơi một ngày cô và Lâm Phong trở lại thành phố hai người sống vui vẻ hạnh phúc trong căn nhà trọ nhỏ

Ông chủ tịch suy nghĩ nhiều nên phát bệnh một mình ông ở trong bệnh viện không có ai chăm sóc ông cả nằm trong bệnh viện ông suy nghĩ nhiều lắm ông gọi điện cho Lâm Phong nhưng thuê bao không gọi được vì Lâm Phong đã thay số ông lại càng suy nghĩ nhiều hơn.

Chương 19

Ông chủ tịch không gọi cho Lâm Phong được nên ông gọi cho trợ lý Nam một lúc sau trợ lý Nam tới bệnh viện thăm ông chủ tịch

- Dạ cháu chào ông chủ tịch ạ.

- Nam tới rồi à ?

- Dạ.

- Thăng Phong dạo này thế nào rồi nó vẫn khỏe chứ ?

- Dạ anh Phong vẫn khỏe ông ạ, bây giờ anh Phong và chị Trà đang đi du lịch khắp nơi ạ.

- Nó không mang theo tiền mà cũng có tiền đi du lịch sao ?

- Dạ chị Trà có thu nhập mà ông, hàng tháng tiền cho thuê nhà trọ cũng kha khá đủ để hai người có một cuộc sống tốt ạ.

- Con bé đó chấp nhận thăng Phong kể cả khi thăng Phong không có gì trong tay sao ?

- Vâng ạ, chị Trà là người tốt thừa ông chủ tịch cháu xin ông hãy suy nghĩ lại và cho hai người một cơ hội ạ.

Ông chủ tịch lặng im không nói gì một lúc sau ông mới nói

- Cháu về bảo với thăng Phong vào đây với ông ông có chuyện muốn nói với nó nhé.

- Vâng ạ

- À bảo cả Trà nữa nhé.

- Vâng lát nữa cháu sẽ tới nhà trọ bảo anh Phong và chị Trà luôn ạ.

....

Trọ lí Nam tới khu trọ tìm Lâm Phong, vừa thấy Nam tới Lâm Phong liền hỏi

- Nay cậu không đi làm à ?

- Em vừa ở bệnh viện về ạ,

- Ở bệnh viện về sao ?

- Vâng ông chủ tịch bị bệnh nằm viện cả tuần nay rồi anh ạ..

- Thế ông tôi thế nào rồi, bệnh đỡ chưa ?

- Ông chủ tịch đỡ rồi ông nhắn em bảo anh với chị Trà tới viện ông bảo đó.

- Ông nội nhắn vậy sao ?

- Vâng cả anh và chị Trà nhé, ông muốn gặp hai người đây ạ.

- Ừm tôi biết rồi chiều tôi với Trà sẽ vào thăm ông.

- Vâng ạ, anh ở đây có ổn không ạ ?

- Rất ổn nhé, cậu ngồi đi chúng ta uống chút rượu nhé ?

- Có rượu uống luôn hả anh ?

- Tất nhiên vợ tôi chiều tôi lắm nhà chúng tôi nhỏ vậy thôi nhưng không thiếu gì nhé

- Nhất anh nhé thế chị dâu em đâu rồi ạ ?

138 - Tâm Tửng

- Cô ấy vừa đi chợ mua đồ ăn... à tôi thông báo cho cậu nột tin vui nhé cậu sắp có cháu rồi đấy nhé.

- Như vậy là chị Trà mang thai rồi ạ ?

- Ừm.. Cậu thấy tôi giỏi chưa hả ?

- Dạ anh của em quá giỏi ạ., Em chúc mừng anh chị nhé.

- Ừm cảm ơn cậu nào cạ ly.

- Dạ anh

Nam ở lại chơi rồi ăn cơm trưa với anh chị của mình luôn tới chiều Nam lại chở anh chị vào viện thăm ông chủ tịch

Nhìn thấy Lâm Phong và Trà ông mừng lắm

- Hai đứa tới rồi à ?

- Vâng ông thấy trong người thế nào ạ ?

- Ông khỏe rồi, hơn tháng rồi không gặp cuộc sống của cháu có ổn không ?

- Dạ cháu rất ổn ông nội không cần lo ạ.

- Ừm cái Trà đâu ?

Trà đứng nấp sau lưng Lâm Phong lúc này mới lên tiếng

- Cháu đây ạ.

- Thăng Phong lấy ghế cho Trà ngồi đi, đang mang thai đứng nhiều không tốt đâu.

- Dạ sao ông biết là Trà đang mang thai ạ.

- Ông nghe thằng Nam kể.

- Cái thằng này nhanh thật.

Sau đó ông nội xin lỗi Trà

- Trà à... ông xin lỗi cháu cháu tha lỗi cho ông già này nhé.

Rồi ông chủ tịch bật khóc khiến Lâm Phong và Trà rất lo lắng

- Ông à.. Ông đừng khóc nữa Trà không trách ông đâu ạ.

- Là ông không tốt .. Tất cả là tại ông .. Ông xin lỗi hai đứa nhiều lắm.

- Ông đừng suy nghĩ nhiều nữa nhé, chúng cháu không trách ông nội đâu ạ, ông nội chịu khó ăn rồi uống thuốc để về nhà ông nhé.

- Ừ ông biết rồi, ông phải về để còn tổ chức hôn lễ cho hai đứa nữa chứ.

- Vâng ạ.

Sau đó ông nội còn dặn Lâm Phong phải chăm sóc Trà chu đáo để chất nội của ông khỏe mạnh nữa.

Lâm Phong và Trà vui lắm như vậy là ông nội đồng ý cho hai người ở bên nhau rồi, xem ra những gì Trà đã chịu đựng bây giờ đã được đền đáp xứng đáng rồi

Lâm Phong đón Trà về biệt thự sống tất cả tài sản của ông nội để lại cho hai vợ chồng Trà hết, ông nội còn mua những món quà giá trị để tặng cho chất nội nữa, cuộc sống của Trà bây giờ đã được đền đáp xứng đáng

140 - Tâm Tửng

Lâm Phong và Trà tổ chức đám cưới trong sự chúc phúc của ông chủ tịch và mọi người, cô gái nghèo khổ ngày ấy bây giờ đã trở thành vợ của Lâm Phong người đàn ông giàu có và tốt bụng, anh bù đắp cho cô tất cả mọi thứ.

Cuộc sống của Trà bây giờ chỉ còn những ngày tháng bình yên và hạnh phúc.

Đám cưới xong Lâm Phong đưa Trà về quê của Trà anh đứng ra tài trợ tiền để làm đường rồi xây trường học, anh và vợ giúp đỡ tiền và gạo cho những hộ nhà nghèo ..

Cả vùng quê yên bình một lần nữa chao đảo... những người ngày xưa coi thường khinh rẻ Trà và mẹ nay mới sáng mắt ra ..

Họ cảm thấy áy náy vì ngày đó đã nói những lời không hay về Trà bây giờ Trà không phải là con ghẻ nữa mà bây giờ Trà chính là một nữ thần một mệnh thường quân giàu có chuyên giúp đỡ những gia đình khó khăn nhờ có Trà mà làng cô phát triển hơn làng có đường đẹp có trường học mới và nhiều hộ nghèo được giúp đỡ để vượt qua những khó khăn.

Nhiều người ân hận đã tìm gặp Trà để xin lỗi nhưng Trà không trách họ... đối với cô mọi chuyện đã qua cả rồi bây giờ cô đã có Lâm Phong người chồng tuyệt vời và đứa con sắp chào đời trong bụng của cô nữa, cô thấy mình rất may mắn rồi, nên những buồn đau trong quá khứ cô không còn nghĩ tới nữa, cô hài lòng với cuộc sống của mình ở hiện tại như vậy là quá đủ rồi.

Chỉ cần bản thân chúng ta sống tốt trời xanh ắt sẽ an bài, có phải vậy không mọi người ?